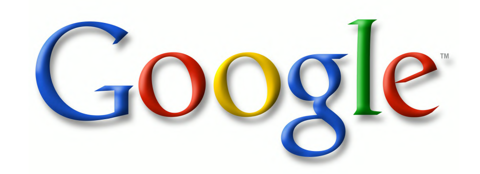
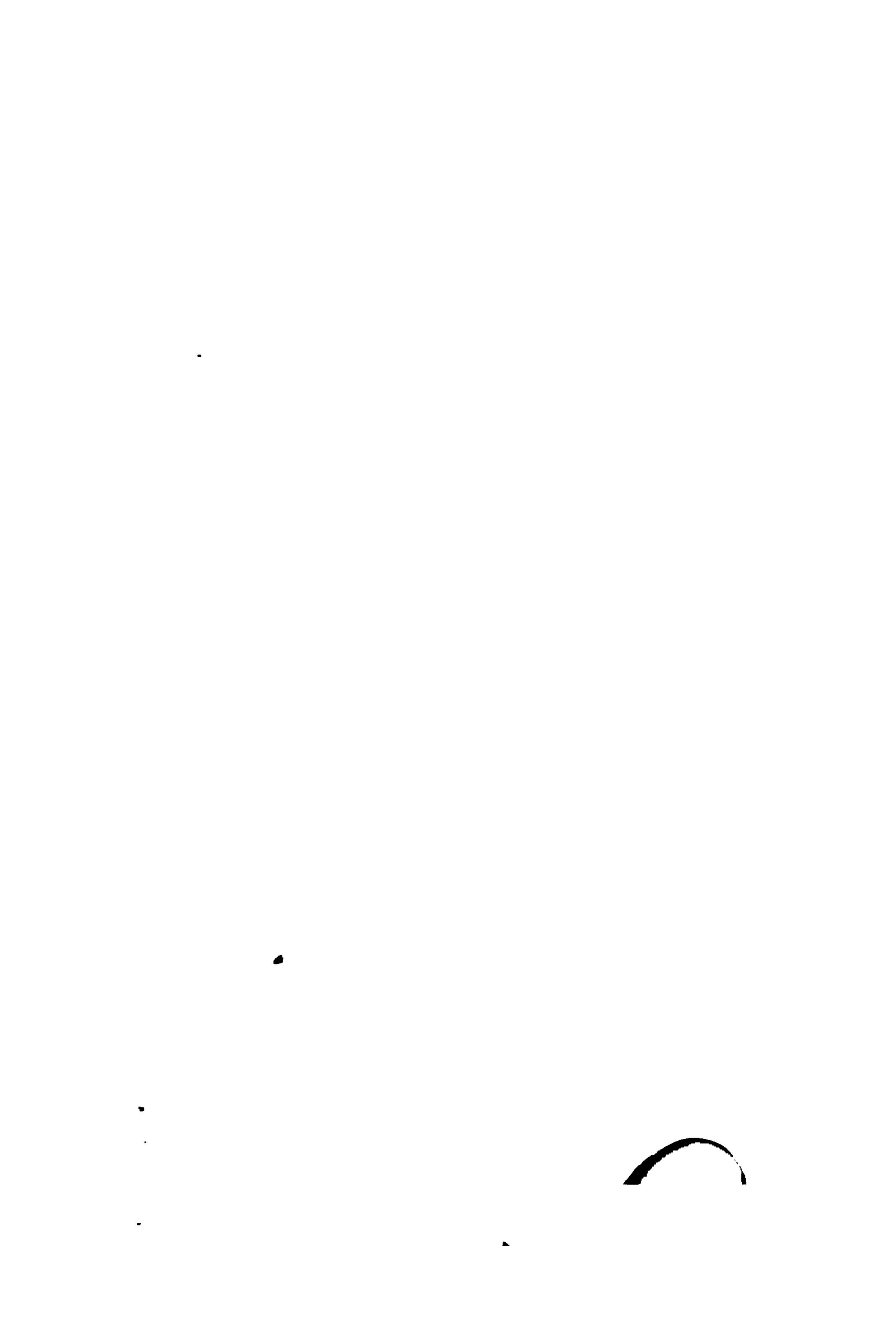

600011128J

ARISTOPHANIS

R A N A E

DENUO COLLATO CODICE PARISIENSI RECENSUIT, ET ANNOTATIONIBUS, SIGLISQUE METRICIS IN MARGINE SCRIPTIS, INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE

L I P S I A E

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXXVIII.

PRAEFATIO.

Qui in usum hujus editionis iterum collatus est Parisiis a Dondorfio Berolinensi codex MS. bombycinus rescriptus, pridem usurpatus fuit a Brunckio, cujus inter libros tertio loco recensetur et vetustissimis quidem annumeratur in annotatis ad fabulae versum 1215. Postquam viro illi clarissimo, priusquam voluit aut cogitavit, reddendus fuit liber, repositus est Parisiis in bibliotheca regia, titulumque nunc habet codicis supplementariorum 135. Nescivisse videtur Dondorfius, non illibatas esse has epulas; vellemque sane illum inspexisse nondum collatum codicem: nec tamen est, quod doctum adolescentem operae insumtae poeniteat, cum et falsa, ut usu venire solet occupatis, Brunckius retulerit de hoc libro ad versum fabulae 1367.; et aliorum, quae in eo leguntur, velut per nebulam meminerit, 698.,

*

998.; praestantes autem quasdam lectiones, in quibus ὅτι 485., λακοῦντες 868., ῥᾴδια 881., ἐμὲ 946., nescio quo casu praetervolaverit.

Quae cum ita essent, publicandis Dondorfii animadversionibus hunc modum adhibendum esse censui, ut quae jam a Brunckio tradita essent, ea ne repeterem, ne actum agerem, sed pauciora tantum illa commemorarem, quae scientiam viri de Aristophane bonisque litteris optime meriti fugissent.

Ut autem hac ex parte nos adjuvit civis illius nostri diligentia, ita nec aliorum eruditorum voluntas defuit, cum libros utiles liberaliter commodantium, tum amice monentium, quae scire interesset harum fabularum intellectu difficilium editoris. Quos inter viros clarissimos praecipue nuncupandus mihi est J. C. F. Baehrius, litterarum antiquarum in Academia Heidelbergensi professor doctissimus, qui insigni humanitate ac benevolentia non libros modo impressos nobiscum communicavit, sed schedas quoque MSS., in explicando Aristophane occupatas, ultro transmisit, bonae frugis plenissimas, e quibus quaedam delibavimus, quorum fere honorem singulis in locis ad auctorem retulimus. Etiam

F. G. Welckeri opera in interpretando poëta collocata multum nobis profuit; quae utinam non in Ranis Nubibusque constitisset, cum nemo sit, mea sententia, qui aut melius quam ille intellexerit Aristophanem, aut rectius elegantiusque reddiderit, praesertim vitata παρατραγῳδούντων quorundam pessima affectatione. Sed linguam comprimam, ne crabrones irritem, idque tantum addam, etiam nos, quantum in nobis fuit, studuisse, ut nihil proferremus in medium, quod vel a doctrina tantorum virorum nimium abhorreret, vel nihil conferret ad ornandum Comicum, Comicorum omnium, quotquot fuerunt, longe ingeniosissimum. Quod ut consequeremur, metra quidem, in quibus describendis exigua est librorum auctoritas, libere restituimus cum melica, tum alia insolentiora; sed ipsas codicum probatorum lectiones immutatas tradidimus: nam quod ἀπολεῖς scripsimus pro ἀπολεῖ σ' 1180., similiaque, si quae sunt, correximus, non sunt hae vocandae mutationes. Ceterum id inprimis spectavimus, ut locis illis, quibus stellulae appictae sunt, hoc est sensu aut metro laborantibus, opitularemur. e quibus unum monstrasse satis habeo, qui est de Cleocrito atque Cinesia, in nescio quod monstrum alatum transformandis, 1364. seqq.; qui locus Aristophaneo sale conspersus tam male habuit viros quosdam

egregios, ut eum expungendum arbitrarentur, cum forte trajecti sint versus illi; quibus suo loco repositis post 1377. non est quod in iis aut integritatem aut elegantiam orationis desideremus.

Scribebam Manhemii, Cal. Febr. MDCCCXXVIII.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Διόνυσός ἐστι μετὰ θεράποντος Ξανθίου δι' Εὐριπίδου πόθον εἰς ᾅδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον, πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔκπληξιν παρασχεῖν. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν καὶ αὐτὸς, ὅτε ἐποίησε τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, ᾤχετο, καὶ ὀλίγα ἄλλα περὶ τῶν Τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς[1]), ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συνναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν[2]), ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς, πεζῇ τὴν κύκλῳ πορεύεται[3])· ὁ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιοῦται[4]), προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ᾄδουσι βατράχοις, καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα ἐν ᾅδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων, οἵ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ

In hoc argumento, ubi nihil monetur, expressa est scriptura codicis Ravennatis, quem primus usurpavit Invernizzius.

1) vulgo desiderantur verba ἄλλα et τούτῳ.

2) alii διὰ τὸ μὴ συμμεμαχηκέναι εἰς τὴν περὶ etc., improbante etiam Beckio. Quod ad nomen harum insularum attinet, vereor ne hic et in scholiis ad 33. et 654. scribendum sit propter analogiam Ἀργινούσσαις, Ἀργινοῦσσα, Ἀργινοῦσσαν, neque aliter scripsi nuper in Xenophontis hist. gr. Cf. tamen annot. ad 33.

3) Parisinus quoque liber, qui in usum nostrum collatus est: τὴν λίμνην κύκλῳ πορεύεται, facto initio interpolandi. nam persuasum habeo, quod vulgo legitur, τὴν λίμνην κύκλῳ περιέρχεται, quamvis simile verbis ipsius Aristophanis versu 193., tamen esse interpretationem elegantioris lectionis, quam integram servavit cod. Rav. in τὴν intelligendum ὁδὸν, ut passim.

4) vulgo: ὁ δὲ Δ. δοὺς διώβολον περᾷ. malim ὁ δὲ Δ. διωβόλου περαιοῦται.

ARISTOPHANIS

R A N A E

DENUO COLLATO CODICE PARISIENSI RECENSUIT, ET ANNOTATIONIBUS, SIGLISQUE METRICIS IN MARGINE SCRIPTIS, INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE

L I P S I A E

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXXVIII.

PRAEFATIO.

Qui in usum hujus editionis iterum collatus est Parisiis a Dondorfio Berolinensi codex MS. bombycinus rescriptus, pridem usurpatus fuit a Brunckio, cujus inter libros tertio loco recensetur et vetustissimis quidem annumeratur in annotatis ad fabulae versum 1215. Postquam viro illi clarissimo, priusquam voluit aut cogitavit, reddendus fuit liber, repositus est Parisiis in bibliotheca regia, titulumque nunc habet codicis supplementariorum 135. Nescivisse videtur Dondorfius, non illibatas esse has epulas; vellemque sane illum inspexisse nondum collatum codicem: nec tamen est, quod doctum adolescentem operae insumtae poeniteat, cum et falsa, ut usu venire solet occupatis, Brunckius retulerit de hoc libro ad versum fabulae 1367.; et aliorum, quae in eo leguntur, velut per nebulam meminerit, 698.,

998.; praestantes autem quasdam lectiones, in quibus ὅτι 485., λακοῦντες 868., ῥᾴδια 881., ἐμὲ 946., nescio quo casu praetervolaverit.

Quae cum ita essent, publicandis Dondorfii animadversionibus hunc modum adhibendum esse censui, ut quae jam a Brunckio tradita essent, ea ne repeterem, ne actum agerem, sed pauciora tantum illa commemorarem, quae scientiam viri de Aristophane bonisque litteris optime meriti fugissent.

Ut autem hac ex parte nos adjuvit civis illius nostri diligentia, ita nec aliorum eruditorum voluntas defuit, cum libros utiles liberaliter commodantium, tum amice monentium, quae scire interesset harum fabularum intellectu difficilium editoris. Quos inter viros clarissimos praecipue nuncupandus mihi est J. C. F. Baehrius, litterarum antiquarum in Academia Heidelbergensi professor doctissimus, qui insigni humanitate ac benevolentia non libros modo impressos nobiscum communicavit, sed schedas quoque MSS., in explicando Aristophane occupatas, ultro transmisit, bonae frugis plenissimas, e quibus quaedam delibavimus, quorum fere honorem singulis in locis ad auctorem retulimus. Etiam

F. G. Welckeri opera in interpretando poëta collocata multum nobis profuit; quae utinam non in Ranis Nubibusque constitisset, cum nemo sit, mea sententia, qui aut melius quam ille intellexerit Aristophanem, aut rectius elegantiusque reddiderit, praesertim vitata παρατραγῳδούντων quorundam pessima affectatione. Sed linguam comprimam, ne crabrones irritem, idque tantum addam, etiam nos, quantum in nobis fuit, studuisse, ut nihil proferremus in medium, quod vel a doctrina tantorum virorum nimium abhorreret, vel nihil conferret ad ornandum Comicum, Comicorum omnium, quotquot fuerunt, longe ingeniosissimum. Quod ut consequeremur, metra quidem, in quibus describendis exigua est librorum auctoritas, libere restituimus cum melica, tum alia insolentiora; sed ipsas codicum probatorum lectiones immutatas tradidimus: nam quod ἀπολεῖς scripsimus pro ἀπολεῖ σ' 1180., similiaque, si quae sunt, correximus, non sunt hae vocandae mutationes. Ceterum id inprimis spectavimus, ut locis illis, quibus stellulae appictae sunt, hoc est sensu aut metro laborantibus, opitularemur. e quibus unum monstrasse satis habeo, qui est de Cleocrito atque Cinesia, in nescio quod monstrum alatum transformandis, 1364. seqq.; qui locus Aristophaneo sale conspersus tam male habuit viros quosdam

egregios, ut eum expungendum arbitrarentur, cum forte trajecti sint versus illi; quibus suo loco repositis post 1377. non est quod in iis aut integritatem aut elegantiam orationis desideremus.

Scribebam Manhemii, Cal. Febr. MDCCCXXVIII.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Διόνυσός ἐστι μετὰ θεράποντος Ξανθίου δι' Εὐριπίδου πόθον εἰς ᾅδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον, πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔκπληξιν παρασχεῖν. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν καὶ αὐτὸς, ὅτε ἐποίησε τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, ᾤχετο, καὶ ὀλίγα ἄλλα περὶ τῶν Τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς[1]), ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συννεναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν[2]), ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς, πεζῇ τὴν κύκλῳ πορεύεται[3])· ὁ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιοῦται[4]), προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ᾄδουσι βατράχοις, καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα ἐν ᾅδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων, οἵ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ

In hoc argumento, ubi nihil monetur, expressa est scriptura codicis Ravennatis, quem primus usurpavit Invernizzius.

1) vulgo desiderantur verba ἄλλα et τούτῳ.

2) alii διὰ τὸ μὴ συμμεμαχηκέναι εἰς τὴν περὶ etc., improbante etiam Beckio. Quod ad nomen harum insularum attinet, vereor ne hic et in scholiis ad 33. et 654. scribendum sit propter analogiam Ἀργινούσσαις, Ἀργινοῦσσα, Ἀργινοῦσσαν, neque aliter scripsi nuper in Xenophontis hist. gr. Cf. tamen annot. ad 33.

3) Parisinus quoque liber, qui in usum nostrum collatus est: τὴν λίμνην κύκλῳ πορεύεται, facto initio interpolandi. nam persuasum habeo, quod vulgo legitur, τὴν λίμνην κύκλῳ περιέρχεται, quamvis simile verbis ipsius Aristophanis versu 193., tamen esse interpretationem elegantioris lectionis, quam integram servavit cod. Rav. in τὴν intelligendum ὁδὸν, ut passim.

4) vulgo: ὁ δὲ Δ. δοὺς διώβολον περᾷ. malim ὁ δὲ Δ. διωβόλου περαιοῦται.

προφανεῖ, καὶ τὸν Ἴακχον ᾄδοντες, ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται· ὅ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταυτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ, διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἄγνοιαν[5]), μέχρι μὲν οὖν[6]) τινος οὐκ ἀγελοίως χειμάζονται· εἶτα μέντοι γε πρὸς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσέφασσαν[7]) παραχθέντες ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν. ἐν δὲ τούτῳ[8]) ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι, καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους[9]) ποιῆσαι, χἀτέρων τινῶν, πρὸς τὴν Ἀθηναίων πόλιν διαλέγεται. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος μονόκωλον, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλολόγον λαμβάνει σύστασιν· παρεισάγεται γὰρ Αἰσχύλος Εὐριπίδῃ περὶ τῆς τραγικῆς διαφερόμενος[10]), τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου βραβεῖον παρὰ τῷ Ἅιδῃ ἔχοντος[11]), τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου ἀντιποιησαμένου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος τὸν Διόνυσον αὐτοῖς ἀκροατὴν[12]), ἑκάτερος αὐτῶν λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιεῖται[13])· καὶ τέλος, πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν βάσανον οὐκ ἀπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾶν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ πάνυ καὶ φιλοπόνως[14]) πεποιημένων. ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος[15]), τοῦ μετὰ Ἀντι-

5) minus recte Rav. διὰ τῆς ἐκ τ. σκ. ἀγνοίας.

6) alibi deest οὖν.

7) male Rav. Περσέφαλλαν, nomine inaudito. Paris. Περσεφόνην, quae videtur esse explicatio. Pro παραχθέντες vulgus codicum περιελθόντες, Br. παρελθόντες.

8) alii ἐν τοσούτῳ δέ.

9) perperam ἐντίμους omissum est in Rav. propter similitudinem.

10) al. περὶ τῆς τραγῳδίας διαλεγόμενος.

11) Rav. Αἰσχύλου παρὰ τῷ Ἅ. βραβεῖον ἔχοντος καὶ τοῦ τραγ. θρόνου, τότε δὲ Εὐρ. τῆς τιμῆς ἀντιπ. Vulgo: Αἰσχ. τὸ πρωτεῖον παρὰ τῷ Ἅ. ἔχοντος, καὶ τοῦ τραγ. θρόνου· τότε δὲ Εὐρ. τῆς τιμ. ἀντιπ. Br. Αἰσχ. τὸ πρωτεῖον π. τ. Ἅ. ἔχοντος, τότε δὲ Ε. τῆς τιμ. καὶ τοῦ τρ. θρ. ἀντιπ. nobis verba καὶ τοῦ τραγ. θρόνου ab interprete addita videntur.

12) Rav. συστ. δὲ τοῦ Πλ. αὐτοῖς τὸν Διόνυσον διακούειν, ἑκάτερος—. Etiam Paris. αὐτοῖς τὸν Δ.

13) al. λόγους ποιεῖται πολλούς· καὶ τέλος etc.

14) al. τῶν εὖ καὶ φιλ. πάνυ πεπ.

15) olymp. 93, 3., sive ante Christ. nat. 405. „Particula δὲ e membranis addita. Mox verbis Φιλων. ἐπεγράφη significatur, fabulam hanc non ipsius auctoris, sed Philonidis nomine editam fuisse. vid. Kuster. ad Schol. Plut. 179. Testatur ipse saepius Comicus, se complures fabulas aliis poëtis edendas dedisse. vide Nub. 530., Vesp. 1018., Equ. 513.“ *Br.*

γένη, εἰς Λήναια[16]). Φιλωνίδης[17]) ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα. Φρύνιχος[18]) δεύτερος Μούσαις· Πλάτων[19]) τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ Παράβασιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος[20]). οὐ δεδήλωται μὲν, ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις· καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν, καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα[21]).

ΑΛΛΗ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

Μαθὼν παρ' Ἡρακλέους Διόνυσος τὴν ὁδὸν
πρὸς τοὺς κατοιχομένους πορεύεται, λαβὼν
τὸ δέρμα καὶ τὸ σκύταλον, ἀναγαγεῖν θέλων
Εὐριπίδην· λίμνην τε διέβαινεν κάτω.
καὶ τῶν βατράχων ἀνέκραγεν εὔφημος χορός·
ἔπειτα μυστῶν ἐκδοχή. θεράπων δ' ἰδὼν,
ὡς Ἡρακλεῖ, προσέκρουσε διὰ τὸν Κέρβερον.

16) Cf. comment. ad Nub. 310. add. Corsini Fast. Att. diss. 13. vol. 2. p. 326—29., qui recte Lenaea et Anthesteria eadem esse, et in urbe, sive antiquitus in Limnis Lenaeique Bacchi templo, sive postea in theatro, celebrata esse docet. *Beck.* Praeterea de consilio Aristophanis, cum scriberet Ranas, locoque ac tempore, quo acta fuit haec comoedia, evolvi jusserim libros F. G. Welckeri (*Die Aeschylische Trilogie Prometheus* S. 525. ff.), Boeckhii (*Denkschriften der Berliner Akad. d. Wiss.* 1816. 1817. S. 47. ff., 69. ff., 83. ff., 105.), et Kannegiesseri (*Komische Bühne zu Athen.* S. 325.). cf. annot. ad 33., 215.

17) de hoc vid. Aristophanis Vita extrema.

18) Comicus, de quo ad fabulae 13.

19) hic quoque poëta veteris comoediae, qui floruisse dicitur circa olymp. 81, 3., sive ante Christum nat. 453.

20) Dicaearchus, *Peripateticus magnus et copiosus*, ut ait Cic. de Off. 2, 5.; qui scripsit geographica, philosophica, librum de interitu hominum, aliaque, de quibus vid. Fabric. bibl. gr.

21) satis haec probabilia, judice etiam Welckero; cf. tamen annot. ad fabulae 35.

Alterius argumenti, quod itidem secundum Rav. codicem describi curavimus, versu. 3. vulgo legitur ἀνάγειν, quod ἄμετρον esse intelligens Br. correxit.

4. alii λίμνην δέ.

6. bene rem gessit Br. θεράπων scribendo pro eo, quod libri habent, Πλούτων, vel Πλούτω, ut Junt. 3. Adscripserant fortasse Πλούτωνος ad θεράπων: inde ortum Πλούτων, quod versui congruebat. Recte monent, Aeacum hic fingi Plutonis janitorem et servum.

7. al. προσέκοπτε.

ὡς δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγῳδίας ἀγών·
καὶ δὴ στεφανοῦται Αἰσχύλος· τοῦτον δ' ἄγει
Διόνυσος εἰς φῶς, * οὐ μὰ δὶ' Εὐριπίδην.

9. Br. στεφ. γ', sed tolerabilis est ejusmodi hiatus in caesura.

10. ita Paris. — Küster. aliique οὐ μὰ Δία γ' Εὐρ., metro illi prospicientes, non sententiae, cui minime aptum istud jusjurandum. Rav., immane quantum discrepans ab aliis libris: Διόνυσος ἐς φῶς. οἰχεῖται μὲν δι' Εὐριπίδην, quae lectio et ipsa quidem depravata est, sed ea, quae genuinae scripturae propior esse videatur. arbitror enim scriptorem hoc dedisse: Διόν. εἰς φῶς, οὐκέτι μὴ Εὐριπίδην. nota formula loquendi elliptica οὐκέτι μή, nec valde dissimiles ductus litterarum. δὶ' (h. e. ΔΙ'), ex quo factum δι', de industria insertum esse videtur, postquam scribi coepisset μά. facile autem fieri potuit, ut minus necessarium visum ἔτι omitteretur, deinde οὐ μὴ degeneraret in οὐ μὲν, οὐ μὰ etc. Quodsi quis est, qui malit οἴχεται δ' Εὐριπίδης, *periitque Euripides*, quamvis hanc sententiam per se optimam esse non infitier, verbaque etiam sint similiora, tamen vix intelligas, et tam aperta quomodo depravari potuerint, et voculae μά, μέν, tum prorsus ἀπροσδιόνυσοι, unde invectae fuerint, si ejusmodi aliquid in autographis suis legissent librarii.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΝΕΚΡΟΣ.
ΧΑΡΩΝ.
*ΒΑΤΡΑΧΟΙ**).
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.
ΑΙΑΚΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ.
ΠΛΑΘΑΝΗ, ΕΤΕΡΑ ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΩΝ.

*) Legebatur *ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.* liber Rav. *παραχορήματα βατράχων.* Schol. ad 211.: *ταῦτα δὲ καλεῖται παρηγορήματα* (recte Bisetus *παραχορηγήματα* ex Polluce 4, 110.), *ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους.* alio modo in scholiis ad Pacem 113. peccatum, ubi *παραχωρήματα* scriptum. *Guil. Dindorfius.* qui edidit *ΠΑΡΑΧΟΡΗΓΗΜΑ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.* Ipse dedi *ΠΛΑΘΑΝΗ, ΕΤΕΡΑ ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ*, pro *ΠΛΑΘΑΝΗ ΕΤΕΡΑ ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ*, quod habent vett. edd.; quae ap. Br. aliosque est *ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΗΡΑΚΛΗΣ. ΝΕΚΡΟΣ. ΧΑΡΩΝ. ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΞΑ. Εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα, i. tr.
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὅ τι βούλει γε, πλὴν „πιέζομαι."
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.
ΞΑ. μηδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι;
ΔΙ. πλήν γ' „ὡς θλίβομαι."
ΞΑ. τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω;

Annotationes, in quibus B. littera significat Beckium, Be. Berglerum, Br., A, cod. B, C, D, Brunckium et ab eo usurpatos libros 4 Gallicos, K. Küsterum, S. Scholiasten, Sp. Spanhemium.

Vers. 1. *εἴπω τι τῶν εἰωθ.* ἀντὶ τοῦ τῶν εἰθισμένων, μετοχὴ ἀντὶ ὀνόματος. (gloss. Br. *εἰωθότων*, τῶν συνήθων.) καὶ Ὅμηρος (Odyss. α', 388. etc.)· *τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος* ἀντὶ τοῦ πινυτός. (participium pro substantivo, sive adjectivo.) ὁ Ξανθίας δὲ ἐπὶ ὄνου παράγεται καθεζόμενος, ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνάφορον, ὅπου ἦν τὰ στρώματα, γελοίου χάριν. διὸ καὶ ἀστεῖόν τι λέξαι βουλόμενος ὑπὸ Διονύσου κωλύεται. Εὐθὺς δὲ ἐν τῇ εἰσβολῇ διαβάλλει τούς τε (imo τούς γε) κωμῳδοὺς, ὡς γελοίοις χρωμένους καὶ παρατρέποντας τοὺς θεατὰς ἀπὸ τῆς ἀκριβείας. S. Actus 1. scena est in via ad Orcum, reliquorum actuum in ipso Orco. Bacchus prodit crocota, cui pellis leonina injecta est, et cothurnis indutus, manu clavam tenens. Xanthias servus asino vehitur, et sarcinas [de ligno, quod humeros premit, suspensas B.] in dorso portat etc. *Hoepfnerus*. Xanthiam Baccho dat famulum, ut in comoedia. Schol. ad Acharn. 242.: *εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Ξανθίας* (*Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας*). Alias Bacchi servus est Silenus. *Be.*

3. *πιέζομαι* et *ὡς θλίβομαι* voces esse monet B., qualibus servi in aliorum Comicorum fabulis utebantur ridiculi causa. cf. 12. seqq., 30.

4. *χολή*, bilis, dicta pro eo quod bilem Baccho commovere solebat audienti. S.: — *ὡσεὶ ἔλεγε ναυτία, διὰ τὸ πολλὴν γίνεσθαι τὴν παιδιὰν ταύτην. συνεχῶς γὰρ εἰσῆγον τοὺς τὰ τοιαῦτα λέγοντας.* Phrynichus, monente Guil. Dindorfio: *χολή ἐστιν οἷον ἀηδὲς καὶ προσκορές. Ἀριστοφάνης.* cf. 11.

6. *γέλοιον Ἀττικῶς, γελοῖον*

ΔΙ. νὴ Δία,
θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ 'ρεῖς.
ΞΑ. τὸ τί;
ΔΙ. μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς.
ΞΑ. μήθ', ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;
ΔΙ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω 'ξεμεῖν.
ΞΑ. τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν, ὧνπερ Φρύνιχος
* εἴωθε ποιεῖν, καὶ Λύκις κἀμειψίας

δὲ κοινόν· ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή. S. cf. Atticistas.

7. *ἐκεῖνο*, quod dicturus est. — *τὸ τί; quid illud?* cf. 1163. Hermannus annot. ad Viger. 25.: „Articulus ubi pronominibus interrogativis additur, semper refertur ad aliquid, quod praecessit in verbis ejus, quem interrogamus" etc. cf. Matth. gr. gr. §. 264, 4. §. 488, 2. nusquam sic Tragici, quod sciam.

8. *μεταβ. μεταφέρων, ἀποτιθεὶς ἀπὸ ὤμου εἰς ὦμον. τἀνάφορον δὲ ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσι.* S. Similiter Hesych. et Suid. v. *ἀνάφορον*, Pollux 10, 17. — „*τἀνάφορον* latine haud male *furcam* vel *furcillam* appellaveris. Plautus Cas. 2, 8. (1. sequ.): *Sine modo rus veniat: ego remittam ad te virum* Cum furca *in urbem, tanquam carbonarium.*" *Ex Br.* — *χεζητ. μέλλεις ἀποπατεῖν. gloss. Victor.* Nempe propter iniquum pondus. Sic ille in Eqq. ut ostendat, se onus vix portabile ferre, dicit v. 993. *οἴμ' ὡς χεσείω. Be.*

9. *μήθ'* 3 Regii. vulgo *μηδ'*. *Br.* Qui *μήθ'* recepit. supra tamen 5. *μηδ'*. subintell. autem *ἐρῶ*. B.

10. *καθ. καταβιβάσει ἀπὸ τοῦ ὤμου. gl. Victor.*

11. *πλήν γ' ὅτ. μ. 'ξεμεῖν. οἷον, εἰ ὅλως λέγεις, τότε, φησὶ, λέγε, ἂν θέλῃς, ἐπιτηρήσας, ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν· ῥᾷστα γὰρ ἐξεμέσαιμι, ἐὰν εἴπῃς.* S.

13. *Φρύνιχος. Δίδυμός φησιν, ὅτι νῦν Φρυνίχου τοῦ Κωμικοῦ μέμνηται, ὡς παρ' ἕκαστα (ἑκάστοτε, identidem.) ἐν ταῖς κωμῳδίαις φορτικευομένου. ἔστι δὲ πατρὸς Εὐνομίδου. κωμῳδεῖται δὲ ὡς ξένος, καὶ ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων, καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων, καὶ ὡς κακόμετρα. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Φρύνιχοι. Φρύνιχος δὲ ὁ Κωμικὸς οὐδὲν τούτων ἐποίησεν ἐν τοῖς σωζομένοις αὐτοῦ· εἰκὸς δὲ ἐν τοῖς ἀπολωλόσιν εἶναι αὐτοῦ τοιοῦτό τι.* S. Phrynichus fuit inter eos, qui comoediis certabant, quum Arist. Ranae agerentur, ut testantur didascaliae; itaque conciliare invidiam ei videtur voluisse Arist. *Be.* fragmentum ejus Musarum legitur in Thierschiano arg. Oedipi Colonei. Alius fuit ejusdem nominis poëta tragicus antiquior. (de utroque vid. Fabric. Bibl. gr. 2. p. 316. sequ. et 483. seqq. ed. Harl. B.) vid. Bentleji diss. Phalar. de orig. trag. p. 144. lat. versionis. *Amipsias* poëtam nostrum in comoediarum commissione bis superavit. ejus Comastis cesserunt Arist. Aves; Conno Amipsiae cesserunt priores Nubes. Fabulam etiam contra Socratem fecit, in qua philosophus traductus in scenam, cujus 3 versus servavit Diog. Laërt. 2, 28. etc. *Br.* 9 ejus dramata memorari, e Fabric. Bibl. gr. 2. p. 409. sequ. intelligitur. B.

14. *Λύκις. κωμῳδίας ποιητής· ὡς ψυχρὸς κωμῳδεῖται· λέγει δὲ αὐτὸν καὶ Λύκον. οὗ οὐδὲν φέρεται. ὁ δὲ νοῦς· εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι εἰώθασι ποιεῖν τοῖς σκευοφοροῦσιν· ἵνα τὸ φέρουσι σημαίνῃ*

egregios, ut eum expungendum arbitrarentur, cum forte trajecti sint versus illi; quibus suo loco repositis post 1377. non est quod in iis aut integritatem aut elegantiam orationis desideremus.

Scribebam Manhemii, Cal. Febr. MDCCCXXVIII.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Διόνυσός ἐστι μετὰ θεράποντος Ξανθίου δι' Εὐριπίδου πόθον εἰς ᾅδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον, πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔκπληξιν παρασχεῖν. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν καὶ αὐτὸς, ὅτε ἐποίησε τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, ᾤχετο, καὶ ὀλίγα ἄλλα περὶ τῶν Τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς[1]), ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συννεναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν[2]), ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς, πεζῇ τὴν κύκλῳ πορεύεται[3])· ὁ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιοῦται[4]), προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ᾄδουσι βατράχοις, καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα ἐν ᾅδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων, οἵ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ

In hoc argumento, ubi nihil monetur, expressa est scriptura codicis Ravennatis, quem primus usurpavit Invernizzius.

1) vulgo desiderantur verba ἄλλα et τούτῳ.

2) alii διὰ τὸ μὴ συμμεμαχηκέναι εἰς τὴν περὶ etc., improbante etiam Beckio. Quod ad nomen harum insularum attinet, vereor ne hic et in scholiis ad 33. et 654. scribendum sit propter analogiam Ἀργινούσσαις, Ἀργινοῦσσα, Ἀργινοῦσσαν, neque aliter scripsi nuper in Xenophontis hist. gr. Cf. tamen annot. ad 33.

3) Parisinus quoque liber, qui in usum nostrum collatus est: τὴν λίμνην κύκλῳ πορεύεται, facto initio interpolandi. nam persuasum habeo, quod vulgo legitur, τὴν λίμνην κύκλῳ περιέρχεται, quamvis simile verbis ipsius Aristophanis versu 193., tamen esse interpretationem elegantioris lectionis, quam integram servavit cod. Rav. in τὴν intelligendum ὁδὸν, ut passim.

4) vulgo: ὁ δὲ Δ. δοὺς διώβολον περᾷ. malim ὁ δὲ Δ. διωβόλου περαιοῦται.

προφανεῖ, καὶ τὸν Ἴακχον ᾄδοντες, ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται· ὅ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταυτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ, διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἄγνοιαν[5]*, μέχρι μὲν οὖν*[6] *τινος οὐκ ἀγελοίως χειμάζονται· εἶτα μέντοι γε πρὸς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσέφασσαν*[7] *παραχθέντες ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν. ἐν δὲ τούτῳ*[8] *ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι, καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους*[9] *ποιῆσαι, χἀτέρων τινῶν, πρὸς τὴν Ἀθηναίων πόλιν διαλέγεται. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος μονόκωλον, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλολόγον λαμβάνει σύστασιν· παρεισάγεται γὰρ Αἰσχύλος Εὐριπίδῃ περὶ τῆς τραγικῆς διαφερόμενος*[10]*, τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου βραβεῖον παρὰ τῷ Ἅιδῃ ἔχοντος*[11]*, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου ἀντιποιησαμένου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος τὸν Διόνυσον αὐτοῖς ἀκροατὴν*[12]*, ἑκάτερος αὐτῶν λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιεῖται*[13]*· καὶ τέλος, πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν βάσανον οὐκ ἀπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾶν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.*

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ πάνυ καὶ φιλοπόνως[14] *πεποιημένων. ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος*[15]*, τοῦ μετὰ Ἀντι-*

5) minus recte Rav. *διὰ τῆς ἐκ τ. σκ. ἀγνοίας.*

6) alibi deest *οὖν.*

7) male Rav. *Περσέφαλλαν*, nomine inaudito. Paris. *Περσεφόνην*, quae videtur esse explicatio. Pro *παραχθέντες* vulgus codicum *περιελθόντες*, Br. *παρελθόντες.*

8) alii *ἐν τοσούτῳ δέ.*

9) perperam *ἐντίμους* omissum est in Rav. propter similitudinem.

10) al. *περὶ τῆς τραγῳδίας διαλεγόμενος.*

11) Rav. *Αἰσχύλου παρὰ τῷ Ἅ. βραβεῖον ἔχοντος καὶ τοῦ τραγ. θρόνου, τότε δὲ Εὐρ. τῆς τιμῆς ἀντιπ.* Vulgo: *Αἰσχ. τὸ πρωτεῖον παρὰ τῷ Ἅ. ἔχοντος, καὶ τοῦ τραγ. θρόνου· τότε δὲ Εὐρ. τῆς τιμ. ἀντιπ.* Br. *Αἰσχ. τὸ πρωτεῖον π. τ. Ἅ. ἔχοντος, τότε δὲ Ε. τῆς τιμ. καὶ τοῦ τρ. θρ. ἀντιπ.* nobis verba *καὶ τοῦ τραγ. θρόνου* ab interprete addita videntur.

12) Rav. *συστ. δὲ τοῦ Πλ. αὐτοῖς τὸν Διόνυσον διακούειν, ἑκάτερος—.* Etiam Paris. *αὐτοῖς τὸν Δ.*

13) al. *λόγους ποιεῖται πολλούς· καὶ τέλος* etc.

14) al. *τῶν εὖ καὶ φιλ. πάνυ πεπ.*

15) olymp. 93, 3., sive ante Christ. nat. 405. „Particula *δὲ* e membranis addita. Mox verbis *Φιλων. ἐπεγράφη* significatur, fabulam hanc non ipsius auctoris, sed Philonidis nomine editam fuisse. vid. Kuster. ad Schol. Plut. 179. Testatur ipse saepius Comicus, se complures fabulas aliis poëtis edendas dedisse. vide Nub. 530., Vesp. 1018., Equ. 513.“ *Br.*

γένη, εἰς Λήναια[16]. Φιλωνίδης[17] ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα. Φρύνιχος[18] δεύτερος Μούσαις· Πλάτων[19] τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ Παράβασιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος[20]. οὐ δεδήλωται μὲν, ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις· καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν, καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα[21].

ΑΛΛΗ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

Μαθὼν παρ' Ἡρακλέους Διόνυσος τὴν ὁδὸν
πρὸς τοὺς κατοιχομένους πορεύεται, λαβὼν
τὸ δέρμα καὶ τὸ σκύταλον, ἀναγαγεῖν θέλων
Εὐριπίδην· λίμνην τε διέβαινεν κάτω.
καὶ τῶν βατράχων ἀνέκραγεν εὔφημος χορός·
ἔπειτα μυστῶν ἐκδοχή. θεράπων δ' ἰδὼν,
ὡς Ἡρακλεῖ, προσέκρουσε διὰ τὸν Κέρβερον.

16) Cf. comment. ad Nub. 310. add. Corsini Fast. Att. diss. 13. vol. 2. p. 326—29., qui recte Lenaea et Anthesteria eadem esse, et in urbe, sive antiquitus in Limnis Lenaeique Bacchi templo, sive postea in theatro, celebrata esse docet. *Beck.* Praeterea de consilio Aristophanis, cum scriberet Ranas, locoque ac tempore, quo acta fuit haec comoedia, evolvi jusserim libros F. G. Welckeri (*Die Aeschylische Trilogie Prometheus* S. 525. ff.), Boeckhii (*Denkschriften der Berliner Akad. d. Wiss.* 1816. 1817. S. 47. ff., 69. ff., 83. ff., 105.), et Kannegiesseri (*Komische Bühne zu Athen.* S. 325.). cf. annot. ad 33., 215.

17) de hoc vid. Aristophanis Vita extrema.

18) Comicus, de quo ad fabulae 13.

19) hic quoque poëta veteris comoediae, qui floruisse dicitur circa olymp. 81, 3., sive ante Christum nat. 453.

20) Dicaearchus, *Peripateticus magnus et copiosus*, ut ait Cic. de Off. 2, 5.; qui scripsit geographica, philosophica, librum de interitu hominum, aliaque, de quibus vid. Fabric. bibl. gr.

21) satis haec probabilia, judice etiam Welckero; cf. tamen annot. ad fabulae 35.

Alterius argumenti, quod itidem secundum Rav. codicem describi curavimus, versu. 3. vulgo legitur *ἀνάγειν*, quod *ἄμετρον* esse intelligens Br. correxit.

4. alii *λίμνην δέ*.

6. bene rem gessit Br. *θεράπων* scribendo pro eo, quod libri habent, *Πλούτων*, vel *Πλούτω*, ut Junt. 3. Adscripserant fortasse *Πλούτωνος* ad *θεράπων*: inde ortum *Πλούτων*, quod versui congruebat. Recte monent, Aeacum hic fingi Plutonis janitorem et servum.

7. al. *προσέκοπτε*.

ὡς δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγῳδίας ἀγών·
καὶ δὴ στεφανοῦται Αἰσχύλος· τοῦτον δ' ἄγει
Διόνυσος εἰς φῶς, * οὐ μὰ δί' Εὐριπίδην.

9. Br. στεφ. γ', sed tolerabilis est ejusmodi hiatus in caesura.

10. ita Paris. — Küster. aliique οὐ μὰ Δία γ' Εὐρ., metro illi prospicientes, non sententiae, cui minime aptum istud jusjurandum. Rav., immane quantum discrepans ab aliis libris: Διόνυσος ἐς φῶς. οἰχεῖται μὲν δί' Εὐριπίδην, quae lectio et ipsa quidem depravata est, sed ea, quae genuinae scripturae propior esse videatur. arbitror enim scriptorem hoc dedisse: Διόν. εἰς φῶς, οὐκέτι μὴ Εὐριπίδην. nota formula loquendi elliptica οὐκέτι μή, nec valde dissimiles ductus litterarum. δί' (h. e. ΔΙ'), ex quo factum δι', de industria insertum esse videtur, postquam scribi coepisset μά. facile autem fieri potuit, ut minus necessarium visum ἔτι omitteretur, deinde οὐ μή degeneraret in οὐ μὲν, οὐ μὰ etc. Quodsi quis est, qui malit οἴχεται δ' Εὐριπίδης, *periitque Euripides*, quamvis hanc sententiam per se optimam esse non infitier, verbaque etiam sint similiora, tamen vix intelligas, et tam aperta quomodo depravari potuerint, et voculae μά, μὲν, tum prorsus ἀπροσδιόνυσοι, unde invectae fuerint, si ejusmodi aliquid in autographis suis legissent librarii.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΝΕΚΡΟΣ.
ΧΑΡΩΝ.
*ΒΑΤΡΑΧΟΙ**).
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.
ΑΙΑΚΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ.
ΠΛΑΘΑΝΗ, ΕΤΕΡΑ ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΩΝ.

*) Legebatur *ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.* liber Rav. *παραχορήματα βατράχων,* Schol. ad 211.: *ταῦτα δὲ καλεῖται παρηγορήματα* (recte Bisetus *παραχορηγήματα* ex Polluce 4, 110.), *ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους.* alio modo in scholiis ad Pacem 113. peccatum, ubi *παραχωρήματα* scriptum. *Guil. Dindorfius.* qui edidit *ΠΑΡΑΧΟΡΗΓΗΜΑ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.* Ipse dedi *ΠΛΑΘΑΝΗ, ΕΤΕΡΑ ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ,* pro *ΠΛΑΘΑΝΗ ΕΤΕΡΑ ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ,* quod habent vett. edd.; quae ap. Br. aliosque est *ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΗΡΑΚΛΗΣ. ΝΕΚΡΟΣ. ΧΑΡΩΝ. ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΞΑ. Εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα, i. tr.
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὅ τι βούλει γε, πλὴν „πιέζομαι."
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.
ΞΑ. μηδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι;
ΔΙ. πλήν γ' „ὡς θλίβομαι."
ΞΑ. τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω;

Annotationes, in quibus B. littera significat Beckium, Be. Berglerum, Br., A, cod. B, C, D, Brunckium et ab eo usurpatos libros 4 Gallicos, K. Küsterum, S. Scholiasten, Sp. Spanhemium.

Vers. 1. *εἴπω τι τῶν εἰωθ.* *ἀντὶ τοῦ τῶν εἰθισμένων, μετοχὴ ἀντὶ ὀνόματος.* (gloss. Br. *εἰωθότων, τῶν συνήθων.*) *καὶ Ὅμηρος* (Odyss. α', 388. etc.)· *τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντὶ τοῦ πινυτός.* (participium pro substantivo, sive adjectivo.) *ὁ Ξανθίας δὲ ἐπὶ ὄνου παράγεται καθεζόμενος, ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνάφορον, ὅπου ἦν τὰ στρώματα, γελοίου χάριν. διὸ καὶ ἀστεῖόν τι λέξαι βουλόμενος ὑπὸ Διονύσου κωλύεται. Εὐθὺς δὲ ἐν τῇ εἰσβολῇ διαβάλλει τούς τε* (imo *τούς γε*) *κωμῳδούς, ὡς γελοίοις χρωμένους καὶ παρατρέποντας τοὺς θεατὰς ἀπὸ τῆς ἀκριβείας.* S. Actus 1. scena est in via ad Orcum, reliquorum actuum in ipso Orco. Bacchus prodit crocota, cui pellis leonina injecta est, et cothurnis indutus, manu clavam tenens. Xanthias servus asino vehitur, et sarcinas [de ligno, quod humeros premit, suspensas B.] in dorso portat etc. *Hoepfnerus*. Xanthiam Baccho dat famulum, ut in comoedia. Schol. ad Acharn. 242.: *εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Ξανθίας (Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας).* Alias Bacchi servus est Silenus. *Be.*

3. *πιέζομαι* et *ὡς θλίβομαι* voces esse monet B., qualibus servi in aliorum Comicorum fabulis utebantur ridiculi causa. cf. 12. seqq., 30.

4. *χολή*, bilis, dicta pro eo quod bilem Baccho commovere solebat audienti. S.: — *ὡσεὶ ἔλεγε ναυτία, διὰ τὸ πολλὴν γίνεσθαι τὴν παιδιὰν ταύτην. συνεχῶς γὰρ εἰσῆγον τοὺς τὰ τοιαῦτα λέγοντας.* Phrynichus, monente Guil. Dindorfio: *χολή ἐστιν οἷον ἀηδὲς καὶ προσκορές. Ἀριστοφάνης.* cf. 11.

6. *γέλοιον Ἀττικῶς, γελοῖον*

ΔΙ. νὴ Δία,
θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ 'ρεῖς.
ΞΑ. τὸ τί;
ΔΙ. μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς.
ΞΑ. μήθ', ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;
ΔΙ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω 'ξεμεῖν.
ΞΑ. τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν, ὧνπερ Φρύνιχος
* εἴωθε ποιεῖν, καὶ Λύκις κἀμειψίας

δὲ κοινόν· ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή. S. cf. Atticistas.

7. *ἐκεῖνο*, quod dicturus est. — *τὸ τί; quid illud?* cf. 1163. Hermannus annot. ad Viger. 25.: „Articulus ubi pronominibus interrogativis additur, semper refertur ad aliquid, quod praecessit in verbis ejus, quem interrogamus“ etc. cf. Matth. gr. gr. §. 264, 4. §. 488, 2. nusquam sic Tragici, quod sciam.

8. *μεταβ.* *μεταφέρων, ἀποτιθεὶς ἀπὸ ὤμου εἰς ὦμον. τἀνάφορον δὲ ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσι.* S. Similiter Hesych. et Suid. v. *ἀνάφορον*, Pollux 10, 17. — „*τἀνάφορον* latine haud male *furcam* vel *furcillam* appellaveris. Plautus Cas. 2, 8. (1. sequ.): *Sine modo rus veniat: ego remittam ad te virum* Cum furca *in urbem, tanquam carbonarium.*“ *Ex Br.* — *χεζητ. μέλλεις ἀποπατεῖν. gloss. Victor.* Nempe propter iniquum pondus. Sic ille in Eqq. ut ostendat, se onus vix portabile ferre, dicit v. 993. *οἴμ' ὡς χεσείω. Be.*

9. *μήθ'* 3 Regii. vulgo *μηδ'*. *Br.* Qui *μήθ'* recepit. supra tamen 5. *μηδ'*. subintell. autem *ἐρῶ*. B.

10. *καθ.* *καταβιβάσει ἀπὸ τοῦ ὤμου. gl. Victor.*

11. *πλήν γ' ὅτ. μ. 'ξεμεῖν. οἷον, εἰ ολως λέγεις, τότε, φησὶ, λέγε, ἂν θέλῃς, ἐπιτηρήσας, ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν· ῥᾷστα γὰρ ἐξεμέσαιμι, ἐὰν εἴπῃς.* S.

13. *Φρύνιχος. Δίδυμός φησιν, ὅτι νῦν Φρυνίχου τοῦ Κωμικοῦ μέμνηται, ὡς παρ' ἕκαστα (ἑκάστοτε*, identidem.) *ἐν ταῖς κωμῳδίαις φορτικευομένου. ἔστι δὲ πατρὸς Εὐνομίδου. κωμῳδεῖται δὲ ὡς ξένος, καὶ ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων, καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων, καὶ ὡς κακόμετρα. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Φρύνιχοι. Φρύνιχος δὲ ὁ Κωμικὸς οὐδὲν τούτων ἐποίησεν ἐν τοῖς σωζομένοις αὐτοῦ· εἰκὸς δὲ ἐν τοῖς ἀπολωλόσιν εἶναι αὐτοῦ τοιοῦτό τι.* S. Phrynichus fuit inter eos, qui comoediis certabant, quum Arist. Ranae agerentur, ut testantur didascaliae; itaque conciliare invidiam ei videtur voluisse Arist. *Be.* fragmentum ejus Musarum legitur in Thierschiano arg. Oedipi Colonei. Alius fuit ejusdem nominis poëta tragicus antiquior. (de utroque vid. Fabric. Bibl. gr. 2. p. 316. sequ. et 483. seqq. ed. Harl. B.) vid. Bentleji diss. Phalar. de orig. trag. p. 144. lat. versionis. *Amipsias* poëtam nostrum in comoediarum commissione bis superavit. ejus Comastis cesserunt Arist. Aves; Conno Amipsiae cesserunt priores Nubes. Fabulam etiam contra Socratem fecit, in qua philosophus traductus in scenam, cujus 3 versus servavit Diog. Laërt. 2, 28. etc. *Br.* 9 ejus dramata memorari, e Fabric. Bibl. gr. 2. p. 409. sequ. intelligitur. B.

14. *Λύκις. κωμῳδίας ποιητής· ὡς ψυχρὸς κωμῳδεῖται· λέγει δὲ αὐτὸν καὶ Λύκον. οὗ οὐδὲν φέρεται. ὁ δὲ νοῦς· εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι εἰώθασι ποιεῖν τοῖς σκευοφοροῦσιν· ἵνα τὸ φέρουσι σημαίνῃ*

σκευηφοροῦσ' ἑκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ;
ΔΙ. μὴ νῦν ποιήσῃς, ὡς ἐγὼ θεώμενος,
ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.

πτῶσιν δοτικήν. ἡ δὲ γραφὴ τριχῶς· ἢ γράφεται σκευηφοροῦσιν, ἢ σκευὴ φέρουσιν, ἢ σκευοφοροῦσιν. (ἄλλως.) ἀντὶ τοῦ σκευοφόρους ἄνδρας ποιοῦσιν. ἔστι δὲ βεβιασμένος ὁ λόγος· εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι ποιοῦσι, σκευηφοροῦντας εἰσάγοντες μετὰ πολλῶν. Quod additum hisce legitur, λείπει οὖν τὸ ὧν εἰώθασιν οὗτοι ποιεῖν τοῖς σκευοφόροις, ab eo videtur profectum esse, qui superiora scripsit; certe ab aliquo, qui pariter τὸ σκευηφοροῦσ' habuit pro dativo, in quo intelligendum sit τοῖς. similiter glossa codicis Paris. 2820. apud Br.: σκευοφοροῦσ'. τοῖς. quod miror placuisse Brunckio, cum ne graecum quidem sit. nam fac scriptum esse, ut certe oportuit, scriptumque est, teste Dobraeo, in MS. 1. Cantabr., τοῖς σκευηφοροῦσι, tamen nunquam ὥνπερ Φρύνιχος εἴωθε ποιεῖν τοῖς σκευηφοροῦσι significabit *quae Phrynichus tribuere solet servis sarcinas bajulantibus*, ut haec reddidit Br., neque huc pertinet significatio illa τοῦ ποιεῖν, cum valet *scribere*, seu *componere*. Recte ille in scholiis: ἀντὶ τοῦ σκευοφόρους ἄνδρας ποιοῦσιν, quod non est βεβιασμένον, ut videtur esse homini, sed ridicule atque ingeniose dictum, quasi bajulis ipsis poëtis illis, qui ineptos ejusmodi bajulos inducant. quam interpretationem secutus etiam Schol. ejusdem codicis Paris.: καὶ οὗτοι, inquit, οἱ τρεῖς κωμικοί εἰσι ποιηταί, σκευοφοροῦντας εἰσάγοντες ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ αἰσχρὰ ποιοῦντας. Sed hoc ut dicat, quod sane dicendum ei est, servulus, emendanda est lectio librorum, scribendumque κεἰ Λύκις κἀμειψίας σκευηφοροῦσ', *et si quando Lycis et Amipsias bajulant;* h. e.: et quod Lycis quoque et Amipsias facere solent, pariter ac bonus vir Phrynichus, cum bajulant in comoediis suis. Eam lectionem procul dubio ante oculos habuere meliores illi Scholiastarum; nec raro confusa κεἰ et καὶ in libris: vid. Porson. in annot. ad Eurip. Hecub. et Phoeniss. Quod eidem placebat οἳ σκευοφοροῦσ', extat id quidem in Cantabr. 2., sicut οἳ σκευὴ φέρουσ' habetur in libro B, et οἵ τινες σκευηφοροῦσ' in A et D apud Brunckium, item in Bavarico, nisi quod ibi legitur σκευὴ φορ.; sed facile intellectu est, has esse interpretationes marginales, in ordinem, ut fit, receptas, cum praesertim vulgata lectio καὶ Λύσις ejusmodi quid requirere videretur. nec temere fidem formae σκευηφορεῖν addubitaverim, id quod Porsonum fecisse auctor est Dobraeus, cum σκευηφόρος dicatur pro σκευοφόρος, fidejussore Schneidero in lexico graeco. certe non scribendum οἳ σκευοφοροῦσ', sed probanda tum scriptura, a Scholiaste commemorata, quam una cum priscis editionibus habet liber, jussu nostro collatus Parisiis, σκευὴ φέρουσ', pro καὶ Λύσις autem sine controversia ponendum est κεἰ Λύσις.

17. σοφίσματα sunt comica inventa et artificia, qualia ante describuntur. B.

18. πλεῖν. Corinthus de Dial. p. 59. Ἀττικὸν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, δεῖν ἀντὶ τοῦ δέον. Moeris πλεῖν ἢ μυρίοι Ἀττικῶς· πλέονες ἢ μυρίοι Ἑλληνικῶς. sumtum exemplum e Plut. 1184. occurrit πλεῖν (etiam) Lys. 589. *Br.* item 90. etc. Schol.: πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν, καὶ ἐν ὤμῳ γήραϊ θῆκε (Odyss. ο', 357.). διὰ τὴν ἀηδίαν οὖν γηράσκω, φησίν. Similiter Latini *senium* dicunt pro odio seu molestia.

ΞΑ. ὦ τρισκακοδαίμων ἆρ' ὁ τράχηλος οὑτοσὶ,
ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ.
ΔΙ. εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφὴ,
ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μηδ' ἄχθος φέροι;
ΞΑ. οὐ γὰρ φέρω 'γώ;
ΔΙ. πῶς φέρεις γὰρ, ὅς γ' ὀχεῖ;
ΞΑ. φέρων γε ταυτί.
ΔΙ. τίνα τρόπον;
ΞΑ. βαρέως πάνυ.
ΔΙ. οὔκουν τὸ βάρος τοῦθ', ὃ σὺ φέρεις, οὖνος φέρει;
ΞΑ. οὐ δῆθ' ὅ γ' ἔχω 'γὼ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δί' οὔ.
ΔΙ. πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;
ΞΑ. οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται.

19. *ὁ Ξανθίας ἀχθόμενος ἐφ' ᾧ βαστάζει φόρτῳ λέγει.* S.

21. In servulum jocatus Bacchus insolentis ac mollissimi ait esse asino vehi, cum ipse dominus pedibus iter faciat.

22. *υἱὸς Σταμνίου. δέον εἰπεῖν υἱὸς Διὸς, υἱὸς Σταμνίου εἶπε παρ' ὑπόνοιαν, ἐπειδὴ ὁ οἶνος ἐν σταμνίῳ βάλλεται, ὁ δὲ Διόνυσος εἰς τὸν οἶνον ἀλληγορεῖται. σταμνία δὲ καὶ στάμνους τοὺς ἀμφορεῖς τοῦ οἴνου φασίν. ἔπαιξεν οὖν, ἐπεὶ ὁ κέραμος ἐν ἑαυτῷ βαστάζει τὸν οἶνον [καὶ φέρει].* S.

23. *ὀχῶ. ὀχεῖσθαι ποιῶ· ἐπὶ ὄνου γὰρ ἦν καθήμενος.* — S.

26. *ταυτί. τὰ σκεύη.*

27. *οὖνος*, i. e. *ὁ ὄνος*, Eustath. ad Hom. p. 488, 10., plurimaeque edd. vett. Aristophanis, nisi quod in accentu peccant; nec mirum, eam scripturam placuisse viris doctis, cum sententiae per se congruat articulus, similiterque *οὐδυσσεὺς* pro *ὁ Ὀδυσσεὺς* apud Sophoclem et ejusmodi alia dicantur. Quoniam tamen in duobus codd. MSS., Ravennate atque Elbingensi, legitur *ὄνος*, videndum est, an jocus insit in his verbis, qui adjecto articulo pereat: nam *οὖνος* est ille asinus, quo vehitur servus; *ὄνος* autem quivis asinus intelligitur, etiam figurate dictus, ut *asinus* apud Terentium non uno loco; quod convicium tectis verbis Xanthiae facere videatur Bacchus propterea, quod se pro stulto atque inficeto gerit. Latini eadem ambiguitate: *nonne hoc onus, quod tu portas, asinus (ein Esel) portat?* Eam, ni fallor, defendens contumeliam servulus rem prorsus negat, etjam jurejurando interposito, quo vix opus erat, si nihil aliud volebat, quam se tamen onus suum portare, etsi vehatur asino. Potest autem etiam in voce *ὄνος* intelligi asinus Xanthiae; siquidem bene monet Buttmannus ad Soph. Philoct. 888., quousque in articuli neglectu processerint veteres, ex ipsis librorum antiquorum exemplis discendum esse, nec, quidquid modum excedere nobis videatur, statim mutandum. cf. Hermanni annotata ad Oedip. Col. 32.

30. *πιέζεται. κατηνέχθη ὅμως καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸ πιέζομαι.* S. cf. 3. At ita hic noster *παρῳδεῖ* alios Comicos; quod minus intellexisse videtur Schol.

ΔΙ. σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῂς σ' ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.
ΞΑ. οἴμοι κακοδαίμων! τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;
ἦ τἄν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.
ΔΙ. κατάβα, πανοῦργε· καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας

32. ἐν τῷ μέρει, ἐν μέρει, ἀνὰ μέρος, κατὰ μέρος, *vicissim*. vide, si tanti est, Be. et Elmsl. ad Eurip. Med. 913. S.: ἀντὶ τοῦ κατά τι μέρος, ἢ ἐν τῷ ἴσῳ μέρει κατὰ τὴν ἀμοιβὴν βάστασον τὸν ὄνον.

33. τί γὰρ ἐ. ο. ἐναυμ.; πρὸς τοὺς χρόνους, ὅτι τῷ προτέρῳ ἔτει (olymp. 93⅗, 406. ante Christ. nat., belli Pelop. anno 26.) ἐπὶ Ἀντίνου (Ἀντιγένους: vid. Schneider. ad Xenoph. Histor. gr. 1, 6, 27.) [ὅτε] περὶ Ἀργίνουσαν ἐνίκων ναυμαχίᾳ οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχούντων δούλων, προκακωθέντες ἄλλαις ναυμαχίαις· οὓς ἐλευθέρωσαν. (cf. 649.) πρὸς τοῦτο οὖν χαριεντιζόμενος λέγει, ὅτι εἴπερ ἐνεναυμαχήκειν, κἂν ἀφείμην ἐλεύθερος, ὥστε οἰμώζειν ἂν ἔλεγόν σοι. ἡ δὲ Ἀργίνουσα πόλις τῆς Αἰολίδος, ἀντικρὺς δὲ Λέσβου κειμένη καὶ Μανίας καλουμένης ἄκρας. S. Srabo 13, 2., ed. Tauchnit. 3. p. 137.: Μιτυλήνη δὲ κεῖται μεταξὺ Μηθύμνης καὶ τῆς Μαλίας, ἡ μεγίστη πόλις, διέχουσα τῆς Μαλίας ἑβδομήκοντα σταδίων, τῶν δὲ Κανῶν ἑκατὸν εἴκοσιν, ὅσων καὶ τῶν Ἀργινουσσῶν· αἳ τρεῖς μέν εἰσιν οὐ μεγάλαι νῆσοι, πλησιάζουσι δὲ τῇ ἠπείρῳ, παρακείμεναι [δὲ] ταῖς Κάναις. Promontorium illud a Ptolemaeo quoque vocatur *Μανία*, sed a Xenophonte *Μαλέα*, qua scriptura confirmari videtur Strabonis. De nomine istarum insularum supra diximus ad argum. fabulae not. 2. Arginussae etiam Ciceroni audiunt et Plinio, recteque sane Ἀργινοῦσσα dicitur, sicut πτεροῦσσα: sed fieri potest, ut nescio quam aliam, fortasse falsam, sed propriam illis, analogiam secuti fuerint Schol. et Xenophon l. l., ubi proelium illud navale describitur. Quare nihil mutavi. — Servi Atheniensium, praemio libertatis proposito, primum militaverunt ad Marathonem, deinde in bello Siculo, ut auctores sunt Pausanias 1, 32. et Thucydides 7, 11.; qui mos obtinuit etiam apud Romanos. vide Sp. ad h. l., et, quem ad Xenophontem laudat Zeunius, Palmerium Exercitatt. p. 61.; item G. G. S. Köpkium, virum clarissimum libri Nitschiani de rebus graecis (*Beschreib. des häuslichen — Zustandes der Griechen*, 1. Th.) p. 390. Monet Welckerus ad h. l., et maximam hanc Atheniensium in bello Pelop. victoriam, et simul ignominiosam supplicio affectis ipsorum ducibus propterea quod hieme impediti mortuos non sepelissent, in ore omnium fuisse, cum paucis post mensibus („denn die Schlacht war im December, das Stück im Februar,") haec comoedia ageretur. cf. annot. ad 191.

34. Plut. 877. οἴμωζ' ἄρα σύ. ibi Fischerus: „Est vox male precantis. Nam ut is, qui alicui omnia bona contingere vult, eum jubet χαίρειν, ita is, qui alicui omnia mala accidere cupit, eum jubet οἰμώζειν (sicut h. l. κωκύειν), h. e. *plorare*; unde Horat. Sat. 1, 10, 91. *jubeo plorare* est *male opto*, *male precor*. cf. Cruqu. ad Horat. Epod. 5, 74." etc.

35. κατάβα. τὸ χ, ὅτι κατάβα φησί. πρὸς τοὺς ἀξιοῦντας, ὅτι κατάβηθι λέγεται μόνως. (vid. Matth. gr. gr. §. 225. not.) τὸ δὲ πανοῦργε ἡμεῖς μὲν μετριώτερον φαμὲν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σφοδρᾶς ἀτιμίας. S. Hoc non ad vivum resecandum est, sed per jocum Bacchus vafrum servulum appellat πανοῦργον, *verberonem*, *Sptizbube*, *Schelm*. — τῆς θύρας. Henr. Vossius Meliten intelligit pagum At-

ἤδη βαδίζων εἶμι τῇσδ', οἵ πρῶτά με
ἔδει τραπέσθαι. παιδίον! παῖ, ἠμί, παῖ!
ΗΡ. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ἐνήλαθ', ὅστις. εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;
ΔΙ. ὁ παῖς...
ΞΑ. τί ἐστιν;
ΔΙ. οὐκ ἐνεθυμήθης...
ΞΑ. τὸ τί;
ΔΙ. ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε;
ΞΑ. νὴ Δία, μὴ μαίνοιό γε,
ΗΡ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι μὴ γελᾶν;
καί τοι δάκνω γ' ἐμαυτόν· ἀλλ' ὅμως γελῶ.
ΔΙ. ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τί σου.

ticae, ubi initiatus esse dicitur Hercules Ἐλευσινίοις τοῖς μικροῖς, ejus gratia primum institutis, cum ad majora non posset admitti peregrinus. Templum ibi erat Herculis ἀλεξικάκου, et statua heroïs, opus Eleadis (?), cujus Phidias fuit discipulus. Eo divertere viatores, priusquam pergant iter suum ad Orci aditum in occidentali margine orbis terrarum. Sic ille. cf. 466. et argum. fubulae. initiationem istam Herculis Schol. commemorat etiam ad Plut. 846. et 1014. ceterum in pago dicto Melite, quae pars est Athenarum, a qua porta quaedam urbis appellata est septentrionem versus, Themistoclis quoque domus fuit, et ab eo exstructum templum Ἀρτέμιδος ἀριστοβούλου: vide librum Nitschianum, a G. G. S. Köpkio editum, de rebus graecis p. 149.

36. εἶμι. πορεύσομαι, ut recte exponit glossa. *Br.* οἵ — τραπέσθαι, quo primum devertere jussus sum. ἔδει pro δεῖ, ut passim imperfecta et aoristi usurpantur.

37. ἠμί pro φημί Atticum est, sed familiare: neque enim sic Tragici. vide, quos laudant, Etym. M. p. 416, 26., Zonar. 1. p. 994.; item Matth. gr. gr. §. 209. not. 4.

38. κενταυρ. ἀντὶ τοῦ ἀκόσμως καὶ ὑβριστικῶς, ὅτι καὶ οἱ Κένταυροι ὑβρισταί. καὶ τοῦτο οἶδεν Ἡρακλῆς ἐκ τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης. *Ex S.*

39. ὅστις ἐνήλατο, ut saepe intelligenda sunt verba praegressa, vel sequentia. vid. index Eurip. v. ellipsis. minus recte suppletur ἐστί, sive ἦν. — τουτὶ τί ἦν; *quid hoc est? quid hoc sibi vult?* cf. Plat. Symp. 30, 7. etc.

40. ὁ παῖς, ὦ παῖ. vid. Matth. gr. gr. §. 312, 1. etc. S.: ὁ Διόνυσος νεύει πρὸς τὸν Ξανθίαν, καὶ λέγει μειρακευόμενος, ὡς δείσαντος αὐτὸν τοῦ Ἡρακλέους. καθόλου γὰρ τοιοῦτον εἰσάγουσι τὸν Διόνυσον, καυχηματίαν.

41. μὴ μαίν. γε. ἀντὶ τοῦ ὑπέλαβέ σε μαίνεσθαι ὁ Ἡρακλῆς. (imo mehercule metuebat, ne insanires, qui tam ferociter pulsares fores.) *Ex. S.*

42. μὰ τὴν Δήμητρα. ridicule: nam mulieres per Cererem sive solam, ut h. l., sive cum Proserpina conjunctam, ut Thesmoph. 882., 904. νὴ τὼ (θεώ), jurare solebant, item per Dianam, Hecaten, Venerem. vid. Sp. ad Plut. 764. sic etiam Aeacus 627, Eurip. 1157., ubi vid. annot.

43. καίτοι δ. ἐμ. linguam aut labra mordet, ne rideat. — *Be.* Risum retinere primum studet Hercules, deinde vero in vehementem cachinnum erumpit. B.

44. ὦ δαιμόνιε. notum ex Ho-

ΗΡ. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;
ΔΙ. ἐπεβάτευον Κλεισθένει.
ΗΡ. κἀναυμάχησας;
ΔΙ. καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα.
ΗΡ. σφώ;
ΔΙ. νὴ τὸν Ἀπόλλω!
ΗΡ. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.
ΔΙ. καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι

mero Atticisque compellationis genus, quod tam blandientis quam irascentis esse ait Ernestius in indice Memorabilium Socraticorum. Recte F. A. Wolfius ad Plat. Symp. 38.: „ὦ δαιμόνιε, nicht *vir felix*, wie Ficin und Andre übersetzen; eher noch *vir bone*, obgleich auch Das den griechischen Ausdruck nicht erschöpft. Diese und ähnliche Anreden, ὦ θαυμάσιε, ὦ μακάριε u. a., erhalten die Bestimmung ihrer Bedeutung durch den Ton des Redenden, dergleichen auch unsere Sprache hat.“ cf. 175. etc.

46. *Διονυσιακὸν* (sed etiam muliebre) *φόρημα ὁ κροκωτός*. (Nomen illa tunica a croceo habuit colore, quo fuit tincta. vid. Viscont. Mus. Pio-Clem. I. p. 82. B.) *ἐφόρει λεοντῆν, ἵνα ᾖ ὡς Ἡρακλῆς* etc. *Ex. S.* Liber pater ap. Athen. 5. p. 198., monente Sp., *χιτῶνα πορφυροῦν ἔχων διάπεζον καὶ ἐπὶ αὐτῷ κροκωτὸν διαφανῆ*. Be.: „Jul. Pollux l. 4. c. 18. (sect. 117.), ubi agit de vestibus comicis et tragicis: *ὁ δὲ κροκωτὸς ἱμάτιον. Διόνυσος δὲ αὐτῷ ἐχρῆτο.* Proprie mulierum est: in Lys. 44. *κροκωτὰ φοροῦσαι* (*κροκωτοφοροῦσαι*). Sed quia Bacchus erat formosus, mollis et effeminatus, similem vestitum gerit“ etc. cf. Thesm. 259. seqq.

47. **κόθορνος**. Calceamentum muliebre, sed venatorum quoque (Virg. Ecl. 7, 32., Aen. 1, 361.) et tragoedorum, quod crura vinciebat. vid. Sp. S.: *ἐκπλήττεται ὁ Ἡρακλῆς ὁρῶν τὴν ἄτοπον ταύτην σκευήν, καὶ ὅτι τὰ ἄμικτα ἔμιξεν. ὁ μὲν γὰρ κροκωτὸς καὶ ὁ κόθορνος γυναικεῖά ἐστιν, ἡ δὲ λεοντῆ καὶ τὸ ῥόπαλον ἀνδρῷα.*

48. **ποῖ γ. ἀπεδ.**; *quo terrarum profectus eras*, unde sic ornatus advenis? — **ἐπ. Κλεισθένει.** *παίζει. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ νεὼς τὸ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐπὶ συνουσίας κατὰ μεταφορὰν τῶν ἀλόγων ζώων ἃ ἐπιβαίνοντα συνουσιάζει. Κλεισθένης δὲ ὁ Συμβυρτίου ἐπ' αἰσχρότητι κωμῳδεῖται. ἦν δὲ λεῖος τὸ γένειον· διὸ καὶ εὐνούχῳ εἰκάζει αὐτόν. — ἐστρατήγησε δὲ νεωστὶ καὶ ἐνίκησεν οὗτος.* S. Nescio quo auctore hoc tradat S.: nam ex hoc quidem loco non efficitur. ceterum cf. 398. Br.: *Clisthenem inscendi.* tanquam si navis fuisset hoc insignita nomine“ etc.

51. **σφώ**; *ὑμεῖς οἱ θηλυμανεῖς;* gl. Br. Victor. **κᾆτ' ἔγ. ἐξ.** *σκώπτει τὸν Διόνυσον. καὶ ἐγώ, φησίν, ἀνέστην ἐξ ὀνείρου· δηλῶν ὅτι ὄναρ ταῦτα ἔπραξεν. οἱ δέ φασιν, ὡς ὁ Διόν. ταῦτα λέγει κ. ἔ. ἐξ., ὡς τῶν ἐπίτηδες ψευδομένων ἐπιλεγόντων τοῦτο· καθ' ὃ δηλοῦται, ὅτι ἐνυπνίῳ ἔοικε τὸ λεγόμενον.* — S. Hoc quidem minus probabile. Ceterum eodem proverbio (*und damit erwachte ich*) etiam Germanos

τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν, ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα.
ΗΡ. πόθος; πόσος τις;
ΔΙ. *σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων.*
ΗΡ. *γυναικός;*
ΔΙ. *οὐ δῆτ'.*
ΗΡ. *ἀλλὰ παιδός;*
ΔΙ. *οὐδαμῶς.*
ΗΡ. *ἀλλ' ἀνδρός;*
ΔΙ. *ἀταταῖ!*
ΗΡ. *ξυνεγένου τῷ Κλεισθένει;*
ΔΙ. *μὴ σκῶπτέ μ', ὦ δέλφ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς·*
τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.

olim usos esse, ex Agricolae proverbiorum libro intelligitur, ut monuit Conzius, qui hanc fabulam germanice vertit. vide *Joh. Agricolae Ander teyl gemeiner deutscher Sprichwörter u. s. w.* Eissleben 1529. Bl. 124.

53. *τὴν Ἀνδρ.* fabulam Euripideam, cujus non pauca extant fragmenta. S.: *Διὰ τί μὴ ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καὶ καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης; ἡ γὰρ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει προῆκται.* (olymp. 91, 3., ante Christ. nat. 413.) *Ἐπειδὴ οὐ συκοφαντητέα ἦν τὰ τοιαῦτα.* — *πρὸς ἐμαυτὸν*, ut, monente Be., Eccles. 929. *ᾄδω πρὸς ἐμαυτὸν Ἐπιγένει τῷ 'μῷ φίλῳ*, et Plato Com. ap. Athen. 1. p. 5. *ἐγὼ δ' ἐνθάδ' ἐν τῇ 'ρημίᾳ Τουτὶ διελθεῖν βούλομαι τὸ βιβλίον Πρὸς ἐμαυτόν.* „Nostri similiter dicunt *für mich.*" B.

54. *ἐπάταξε. ἔπληξε.* gl. Victor. — *πῶς οἴει.* Casaubon. ad Theophrast. 8.: Illud *πῶς οἴεσθε* interrogative *διὰ μέσου* legimus, ut passim ap. Atticos." Similiter dictum *πῶς δοκεῖς* Nub. 883., Plut. 742., Eurip. Hipp. 445., ubi vid. Valck. Iphig. Aulid. 1590. *πῶς δοκεῖς χαίρων ἔφη*, h. e. Marklando interprete: *summo gaudio affectus dixit.*

55. *μικρὸς* (sic; sed. Bavar., Br. etc. *σμικρὸς*), *ἡλίκος Μόλων. παίζει· ἔστι γὰρ μεγαλόσωμος ὁ Μόλων. Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι δύο Μόλωνές εἰσιν, ὁ ὑποκριτὴς, καὶ ὁ λωποδύτης· (καὶ μᾶλλον λωποδύτην λέγει, ὅς ἐστι σμικρὸς τὸ σῶμα·) Τιμαχίδας δὲ, τὸν ὑποκριτὴν λέγεσθαι Μόλωνα. Ἄλλως. γράφεται μακρός.* — S. Ita quidem Elbing.; sed bene habet *σμικρός*. Be.: „Ironice dicit *tam parvum*, cum contrarium intelligatur. Nam si tam parvum est (ejus desiderium), ut aequet insignem magnitudinem, non est jam parvum." —

57. *ἀταταῖ.* vox indignantis. alibi est *ἀτταταῖ*, vel *ἀτταταί*, quod et h. l. habent vett. edd., *ἰατταταῖ* etc. quam vero lectionem S. et Suid. commemorant, *ἀππαπαί*, ea similis est interjectionibus, quibus utitur dolens Philoctetes ap. Sophoclem fabulae cognominis 709. et 717. sed idem 706. *ἀτταταῖ*: nec sane multum interesse videtur, utro modo scribamus. *ἀπαπαί*, germ. *Pah*, placebat censori ed. Beck. in Jen. A. L. Z. 1813. p. 450. Negat igitur Bacchus, se rem habuisse cum viro. Tum Hercules *σαρκαστικῶς*: „*Convenistine Clisthenem* eunuchum?" vid. S. ad 48.

58. *οὐ γὰρ ἀλλ'. ἀντὶ τοῦ ἔχω γὰρ κακῶς.* — *Ex S.*

59. versus tragici coloris.

ΗΡ. ποῖός τις, ὦ 'δελφίδιον;
ΔΙ. οὐκ ἔχω φράσαι·
ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;
ΗΡ. ἔτνους; βαβαιάξ, μυριάκις γ' ἐν τῷ βίῳ.
ΔΙ. ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφὲς, ἢ 'τέρᾳ φράσω;
ΗΡ. μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.
ΔΙ. τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος·
κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον.
ΗΡ. πότερον εἰς ᾅδου κάτω;
ΔΙ. καὶ νὴ Δί', εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.
ΗΡ. τί βουλόμενος;
ΔΙ. δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ·
οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.

62. ἔτνους. ὀσπρίον πισσινοῦ (?) ὡς ἀδηφάγον δὲ τὸν Ἡρακλέα κωμῳδοῦσι. τὸ δὲ ἔτνος εἶδος ἀθάρας. οἱ δὲ ἀνδρεῖοι καὶ πρὸς τὰς μάχας θαυμαστοὶ (athletas dicit, quorum velut princeps Hercules: vide Böttigeri Andeutungen zur Archaeologie, 1. Abtheil. S. 135., et de victu athletico interpp. Celsi 4, 6. extremo.) ἔτνος ἐσθίουσιν, ὡς συντελοῦν αὐτοῖς πλεῖστα, ὡς οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ λέγουσι. S. De voracitate Herculis vide infra 512. seqq., Eurip. Alc. 727. seqq., Theocrit. 24, 135., aliosque veteres, ea de re laudatos Athenaeo 10. p. 411, B.

63. ita Barocc. 84. et Paris. vulgo abest γ'.

64. ἑτέρᾳ ὁδῷ. ita Bentl., Reisig. Conject. in Aristoph. p. 108., Seidler. de vers. dochm. p. 388.; idque monstrat multorum librorum vett. scriptura ἢ 'τέρα. perperam Küster. et Br. ἕτερα. S.: διδάσκω σοι, ὡς ἐρῶ, ὑποβαλών σοι τὸν ἔρωτα τοῦ ἔτνους, ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑποδείγματι φράσω; ἔστι δὲ ἡμιστίχιον ἐξ Εὐριπίδου. Quae mihi viderentur esse verba Euripidis, litteris diductioribus significavi, idemque faciam in sequentibus, ubicunque hic noster Tragicorum loca profert. Quod verba ἢ ἑτέρᾳ (vel ἕτερα) φράσω pro Euripideis habuerunt, fugit eos ratio, ut in quibus verbis nihil insit, quod cavillari potuerit Aristophanes; sed vocabulum σαφὴς satis frequenter usurpat ille Tragicus, pariter ac τὸ σοφός: similique joco Bacchus 1372. ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

66. δαρδ. figurate et ridicule dictum est. Athen. 8. p. 363., laudante Sp.; ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων τὸ δάψαι καὶ τὸ δαρδάψαι.

68. τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν. vide Matth. gr. gr. §. 601. etc.

71. Bonum poëtam tragicum quaerit Bacchus, ut cuius in festis vernalibus (Διονύσια τὰ κατ' ἄστυ dictis) ludi publici ederentur, malis fabulis haud contaminandi.

72. Εὐριπίδου ἐξ Οἰνέως (fragm. 2. in ed. Musgrav.)· σὺ δ' ὧδ' ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι· Οἱ μὲν γὰρ κ. τ. λ. S. εἰσὶν, sunt, vivunt. sic εἶναι et οὐκ εἶναι dici solet apud Graecos; quem modum loquendi et Latini et aliae gentes

ΗΡ. τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῇ;
ΔΙ. τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθὸν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα·
οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.
ΗΡ. εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,
μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;
ΔΙ. οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ, κωδωνίσω.

imitantur. vide, quos laudat doctissimus Bährius, interpp. S. Matthaei 2, 18., Eurip. Hipp. 835., Muncker. ad Hygin. c. 139.

73. Ἰοφῶν υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρῆτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσήγαγε δέ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν etc. S. de hac quidem narratione vid. vita Sophoclis, ed. nostrae vol. 1. p. 6., collatis iis, quae annotavimus ad Oedipi Colon. argumentum Victorianum, vol. 2. p. 125. sequ. — Rursum Schol.: τοῦτο — ἀγαθόν. ἠγωνίσατο γὰρ καὶ ἐνίκησε λαμπρῶς ἔτι ζῶντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. διὸ ἀμφιβάλλει, μήποτε Σοφοκλέους εἴη. cf. sequentia.

75, 6. ὅπως ἔχει. εἴτε αὐτοῦ δηλονότι τὰ ποιήματα, εἴτε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Σοφοκλέους. τοιαύτη γὰρ περὶ αὐτοῦ τοὺς πολλοὺς δόξα κατεῖχε. πρότερον δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ἢ τιμιώτερον. ἦν γὰρ ὁ Σοφ. Αἰσχύλου μὲν ἔτεσιν ἑπτὰ νεώτερος, Εὐριπίδου δὲ πρεσβύτερος κδ'. S. Falsa haec postrema; nec melius rem gessit βιογράφος Sophoclis: vide edit. nostram Vol. 1. p. 2. ceterum recte S. verbum πρότερον interpretatur τιμιώτερον, siquidem non veterem aliquem poëtam quaerit Bacchus, sed bonum, δεξιὸν (71.), qualis fuit Sophocles.

76. εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα. minus usitatus in metro iambico proceleusmaticus. quare vereor, ne scribendum sit, auctore Bentlejo, οὐ Σοφοκλέα, alterum versiculi pedem incipiente τῷ Σοφ., ut solent nomina similia: vide 79., 86., et quae alia hujus rei exempla profert Reisig. Conject. in Aristoph. p. 62. sequ. similiter ap. Euripidem Phoen. 460. libri fere habent οὐχὶ περιπλοκὰς, sed in MS. Laud. legitur οὐ περιπλ., numero τραγικωτέρῳ. saepius haec confusa. quod quidam τρισυλλάβως pronunciari jubent τὸ Σοφοκλέα, non mihi magis placet quam Reisigio.

78, 9. κωμῳδεῖται γὰρ Ἰοφῶν ὁ υἱὸς Σοφοκλέους, ὡς τὰ τοῦ πατρὸς λέγων. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τῷ ταῖς τοῦ πατρὸς τραγῳδίαις ἐπιγράφεσθαι κωμῳδεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τῷ καὶ ψυχρὸς καὶ μακρὸς εἶναι. τὸ δὲ κωδωνίσω, ὅτι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. καὶ τοὺς ἵππους οὕτω ἐδοκίμαζον, εἰ ψοφοδεεῖς εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύνανται (δύναιντο), μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν· καὶ τοὺς ὄρτυγας. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. τινὲς δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλάκων. Δημήτριος γάρ φησιν, ὅτι κατὰ τὰς φυλακὰς, εἰ ἐγρηγόρασι, κώδωσι διεσήμαινον, ὅπως ἂν φθέγγωνται. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων· τὰ δὲ ἄλλα ἐσχεδίασται. S. Gl. in C δοκιμάσω· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. Bene. infra 676. nummorum mentio κεκωδωνισμένων. inepta in meo cod. glossa διακηρύξω. hinc verbale κωδωνιστός. In Lysistr. 485. πρᾶγμα ἀκωδώνιστον, res inexplorata. Ex Br. I. H. Vos-

κἄλλως ὁ μὲν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὤν,
καὶ ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειεν ἄν·
ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ.
ΗΡ. Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν;
ΔΙ. ἀπολιπών μ' ἀποίχεται,
ἀγαθὸς ποιητὴς, καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.
ΗΡ. ποῖ γῆς ὁ τλήμων;
ΔΙ. ἐς μακάρων εὐωχίαν.
ΗΡ. ὁ δὲ Ξενοκλέης;
ΔΙ. ἐξόλοιτο, νὴ Δία!

sius: *Nein, bin ich Iofon, da er jezt allein mir steht, Was ohne Sofokles Er vermag, ausforsch' am Klang.*

80. „Praetereaque," inquit Bacchus, „Euripides quidem, quae est ejus audacia, vel non arcessitus huc mecum aufugere conaturus est; sed alter (Soph.) commodus hic fuit (apud Superos), commodusque illic est," ut dubium sit, an intueri lucem velit. Sane Sophocles cecinit Oedip. Col. 1143. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπὴν φανῇ, βῆναι κεῖθεν, ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα. K.: „εὔκολος, i. e. *simplex, facilis et commodus amicis.* Thomas Mag. (p. 387. Bern.) εὔκολος, ὁ ἀφελὴς καὶ ἕτοιμος εἰς ὅπερ ἄν τις αὐτῷ χρήσασθαι βούλοιτο. subjicit deinde hunc ipsum locum Arist." cf. 345. etc.

83. Ἀγάθων. οὗτος, τραγικὸς ποιητὴς, ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο. S. Fuit formosus, facilis, dives, et qui bene acciperet, ut testantur Plato Symposio et Protagora p. 220, E., Plut. Sympos. 3, 1. p. 645, D., Athen. 5. princ. cf. Thesmoph. 29. seqq. Aelian. V. H. 2, 21.; 13, 4., ubi Euripides eum amasse dicitur, Schol. et interpp. ad 84., et inprimis clarissimum F. A. Wolfium introductione in Platonis Symposion pagg. XLIV. seqq.

84. ποθ. τοῖς φίλοις. τοῖς σοφοῖς. οὗτος δὲ ὁ Ἀγάθων κωμῳδοποιὸς (imo τραγῳδοποιός: vide Schol. ad 83. et Wolf. l. l.) τοῦ Σωκράτους διδασκάλου, ἀγαθὸς τὸν τρόπον καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρός. καί φασιν, ὅτι Πλάτωνος συμπόσιον ἐν ἑστιάσει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων σὺν αὐτῷ καταχθέντων. S. Quod ad fabulas ejus attinet, laudantur eae quidem plus semel ab Aristotele libro περὶ Ποιητ. (cf. Fabric. Bibl. gr. 2, 19. vol. 1.), sed affectatus fuisse fertur et inprimis antithetorum studiosissimus. Aelianus V. H. 14, 13.: Πολλοῖς καὶ πολλάκις χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων. ἐπεὶ δέ τις, οἷον ἐπανορθούμενος αὐτὸν, ἐβούλετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν, Ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σεαυτὸν, τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. οὕτως ἐκόμα ἐπὶ τούτοις ἐκεῖνος, καὶ ᾤετο τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν ταῦτ' εἶναι. cf. annot. ad Thesmoph. 60. Hominem suo modo ornavit et fabulae Milesiae, quam ejus nomine inscriptam edidit celeberrimam, accommodavit Wielandius.

85. ἐς μακ. εὐωχίαν. quasi etiam apud deos convivaturus. Schol. ἢ ὡς περὶ τετελευτηκότος λέγει, ὡσανεὶ περὶ τὰς μακάρων νήσους (hoc recte, si quid video.)· ἢ ὅτι Ἀρχελάῳ τῷ βασιλεῖ μέχρι τελευτῆς μετὰ ἄλλων πολλῶν συνῆν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ μακάρων εὐωχίαν ἔφη τὴν ἐν βασιλείοις· τοῦτο δὲ παρ' ὑπόνοιαν.

86. Ξενοκλέης 4. Paris., Br. etc.

ΗΡ. Πυθάγγελος δέ;
ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,
ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα.
ΗΡ. οὔκουν ἕτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια,
τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μυρία,
Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα;
ΔΙ. ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα,
χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ,

S.: **Ξενοκλῆς**. υἱὸς *Καρκίνου* Ξενοκλῆς κωμῳδεῖται ὡς ἄξεστος ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἀλληγορικὸς etc. cf. Vesp. extr., Thesmoph. 175., 447. sequ. et ibi S.

87. **Πυθ.** τραγῳδίας ποιητὴς μοχθηρὸς καὶ ἄσημος. ὁ Ξανθίας δὲ ὑπομνησθεὶς Πυθαγγέλου φησίν, ὅτι οὐ φροντίζετέ μου, καὶ ταῦτα Πυθαγγέλου μνημονεύοντες. καλῶς δὲ καὶ πικρῶς ἔδειξεν, ὡς δοῦλος, τὸ προκείμενον. S. Nihil hic video facetiarum; sed dolet Xanthias, sibi tam diu adstandum esse cum tanto onere, nec ullam sui rationem habere istos garrientes. secum autem haec servulus, quae longiorum sermonum magis magisque pertaesus saepius repetit, tandemque injussu sarcinam deponit 160.

90. **πλεῖν.** cf. 18.

91. Ait Eustathius p. 1226, 13., ex iis, quae augendi vim habent, alia esse communia, alia vero joci atque elegantiae causa a poëtis usurpari, velut cum Aristoph. h. l. dicat πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, et Alexis, alium κρείττονα esse altero ἡμέρας δρόμῳ, quae a locis contra naturam translata sunt. add. Casaub. ad Athen. p. 63. et 800. — *Ex Duckero.* Nub. 430., Be. et Br. monentibus: τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. — S.: **λαλ.** πολυλογώτερα. εἰς τοῦτο γὰρ Εὐριπίδης ἐκακίζετο.

92. **ἐπιφ.** τὰ ἐπικείμενα τοῖς μεγάλοις βότρυσι βοτρύδια etc. S. Hesych. quoque ap. Sp.: ἐπιφυλλίδες· βοτρύδια. cf. Schneideri lex. gr. h. v. Welcker.: *Nachlesetrauben.* — **στωμύλματα**, *garritus*, ut cum Sidonio loquar, *Plauderei*, *Schnack.* laudantur haec nonnunquam in amoribus (vide Anthol. Palat. V, 149., 171., Tat. Jacobs. p. 192, 13.); in poëtis, praesertim tragicis, vituperantur. ceterum res dicta pro persona, sicut passim.

93. **χελ. μουσεῖα.** παρὰ τὰ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου· **πολὺς δ' ἐνεῖρπε κισσός, εὐφυὴς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖα.** ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα. καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἐστι ταττομένη. τοιοῦτον γὰρ τὸ χελιδόνων γένος, πλέον διὰ τὸ πολὺ τῆς ᾠδῆς ἀνιῶν τοὺς ἀκούοντας ἢ διὰ τὸ μέλος εὐφραῖνον. — S. cf. 638., Blomfield. ad Aeschyl. Agam. 1017. etc.

94. **ἃ φροῦδα.** ἀφανῆ ὑπὸ τῆς χαρᾶς. S. K.: „Est elegantissima phrasis Attica bene notanda, cujus sensus est: *qui incredibili gaudio gestiunt.* proprie: *qui subito in aërem discedunt*, prae levitate nimirum animi. Sunt enim quidam homines adeo ventosi et leves, ut eos quaelibet gloriola et vana etiam honoris species pene ultra nubes illico efferat.“ Similiter Duckerus, secundum S.: „quasi dicas, prae gaudio eos nescire, ubi sint, evanescere.“ Frischlinus: *statim evanidi*, incertum quo sensu. K. quidem atque Duckerus vellem alia quaedam exempla ejus usus, quem dicunt,

ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγῳδίᾳ·
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι,
ζητῶν ἄν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.
ΗΡ. πῶς γόνιμον;
ΔΙ. ὡδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον·
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα,
ἢ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν,
γλῶτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός.
ΗΡ. σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;
ΔΙ. καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι.
ΗΡ. ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστὶν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.
ΔΙ. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.

protulissent: nam quod apud Euripidem legitur Med. 685. et Androm. 72. φροῦδον εἶναι εἴς τι sive ἐπί τι figurate significat πρόθυμον εἶναι. quare rectius, ni fallor, Welckerus: *Die gleich vorbei sind*, et I. H. Vossius: *Die gleich dahin sind* etc. Br.: „χορὸν λαμβάνειν dicebantur scenici poëtae, quibus locupletes cives choragi munere fungentes (vid. Petit. de Leg. Att. p. 351.) chorum instruebant, sumtusque suppeditabant omnes producendo dramati. vide interpp. ad Equ. 513. ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη. Exilibus racemulis, succo carentibus, comparatos adolescentulos illos, qui, nondum maturo ingenio, tragoediae componendae se pares esse rentur, Bacchus ait statim *arescere, evanescere*, si, accepto choro, semel tantum in tragoediam minxerint: [Pers. Sat. 6, 73. *patriciae* immejat *vulvae*.] necdum enim sunt adeo validi, ut cum ea rem habere possint eo successu, quo gaudere solent οἱ γόνιμοι. — Sic de comoedia Equ. 517. πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι.“

99. παρακεκ. ὑψηλὸν, βλάσφημον, (?) παράδοξον, ἀσύνηθες. S. *tale quid insolentius et audacius dictum.* Synesius Dione p. 40. ed. Petav. ὅταν τι παρακεκινδυνευμένον καὶ νεανικὸν προενέγκηται. Longin. 32, 3. εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερόν τι λέξαι. *Ex. K.*

100. *Εὐριπίδου* (vet. Schol. *Σοφοκλέους*) ἐκ *Μελανίππης*· ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός. χρόνου πόδα. ἐξ *'Αλεξάνδρου* (recte vet. S. *'Αλεξάνδρας*·) καὶ χρόνου πρόβαινε ποῦς (vet. S. πόδα). *S. Ravenn.* cf. 304.

102. ταῦτα ἐξ *'Ιππολύτου Εὐριπίδου* (576.) ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. S. cf. Thesm. 278.

103. καὶ — μαίνομαι. ἀλλὰ πλέον ἢ μαίνομαι ἐπ' αὐτῷ· τουτέστιν ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει. *Ex. S.* cf. 704.

104. κόβαλλα (sic). κακοῦργα καὶ ἀνελεύθερα *Δίδυμος* κατεστωμυλμένα, ἀπατητικὰ, καὶ κακοβούλους κοβάλλους (954.) S. cf. Schneider. lex. gr. v. κόβαλος. nostrates verbo sensuque simili dicunt *Koboldstreiche.*

105. Frischlin.: *Ne tu habites meum animum: nam propriam habes domum.* h. e., Conzio interprete: *Nicht meine Meinung kümmre dich! urtheil' für dich.* Herculem pro se sentire ac cogitare vetat Bacchus, praesertim in rebus, quas parum intelligat. Comparare potest illud Persii Sat. 4. extre-

ΗΡ. καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.
ΔΙ. δειπνεῖν με δίδασκε.
ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
ΔΙ. ἀλλ' ὧνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
ἦλθον, κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
ἐχρῶ τόθ', ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου
κόρεις ὀλίγιστοι.
ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
ΗΡ. ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἰέναι καὶ σύ γε;
ΔΙ. μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ', ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν,
ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς ᾅδου κάτω·
καὶ μήτε θερμὴν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσῃς.
ΗΡ. φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην, τίνα;
μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου,
κρεμάσαντι σαυτόν.
ΔΙ. παῦε· πνιγηρὰν λέγεις.

ma: *Tecum habita.* S.: καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν Ἀνδρομάχῃ· μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω. Non leguntur haec hodie in ista tragoedia.

106. ἀτεχνῶς. ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ συνόλως etc. S. — „ἀτεχνῶς, ἁπλῶς, καθόλου. vid. Ammon." Br.

107. δειπνεῖν με δ. τοῦτο γὰρ ἐπίστασαι, ἐκεῖνο δ' οὔ. ταῦτά με, φησὶ, δίδασκε, καὶ μὴ κρῖνε τραγῳδίας. ὅτι ἀδηφάγος ὁ Ἡρακλῆς. S. — περὶ — λόγος. cf. 87.

111. ἐπὶ τὸν Κ. est *ad abducendum Cerberum*, de qua vi praepositionis ἐπὶ consilium indicantis vide praeter alios Fischer. Animadv. ad Weller. III, II. p. 243. B.

113. ἀναπ., mansiones. — κρήνας. γράφεται κρημνούς. ἐκτροπαὶ δὲ ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται· διὰ τὸ ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ καὶ κρύπτεσθαι, ὅταν ταραχή τις γένηται τῶν νεκρῶν. ὅσα δὲ οἱ ὁδοιποροῦντες ἐπάνω τῆς γῆς εὑρίσκουσι καθ' ὁδὸν, ταῦτα καὶ αὐτὸς οἰόμενος καὶ ὑπὸ γῆν εἶναι, ἐρωτᾷ περὶ τούτων. S.

115. κόρεις. nusquam gentium cimices plures infestioresque esse dicuntur quam in Graecia. cf. Plut. 541., Nub. 630. Bartholdy (*Reise nach Griechenland* S. 101.): „Der Gräuel übersteigt zuweilen alle Vorstellung. Es ist nicht möglich, heimtückischere Wanzen aufzufinden. In Athen hing G. sein Bett wie eine Hängmatte an der Decke auf" u. s. w.

121. θράνους καὶ θρανίδια (θρανία Suid. v. θρανίον, ut monet Duckerus) τινὰ διφρία καὶ ὑποπόδια ἔλεγον (καὶ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ δὲ θρῆνυς), ἐφ' ὧν οἱ ἀπαγχόμενοι ἀρτῶσιν ἑαυτοὺς, ἀπολακτίζοντες αὐτά. S.

122. πνιγ. qui se suspendunt, illi πνίγονται, *suffocantur* et *aestus* dicitur πνῖγος. dixerat autem, se

ΗΡ. ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη,
ἡ διὰ θυείας.
ΔΙ. ἆρα κώνειον λέγεις;
ΗΡ. μάλιστά γε.
ΔΙ. ψυχράν γε καὶ δυσχείμερον·
εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια.
ΗΡ. βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω;
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.
ΗΡ. καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.
ΔΙ. κᾆτα τί;
ΗΡ. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν...
ΔΙ. τί δρῶ;
ΗΡ. ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,
κἄπειτ', ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι

nolle θερμὴν ὁδὸν, *calidam, aestuosam viam.* Be.

123. *σύντομος.* ὅτι οὐ μόνον *ἐπίτομον* λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ *σύντομον. τετριμμένην* δὲ ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ κατημαξευμένης· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ τρίβεσθαι τὸ κώνειον. S. Scilicet semen cicutae terebatur, ut succus exprimeretur. vide Plin. H. N. 25, 13. et quos laudat Fischer. ad Plat. Phaed. cap. 65. p. 491, B.

125. *ψυχράν γε κ. δ.* καὶ ὡς ἐπὶ ὁδοῦ ψυχρᾶς, καὶ ὅτι κατὰ ψύξιν φονεύει τὸ κώνειον. *πήγνυσι δὲ,* εἶπε, *τἀντικνήμια*· ἀπὸ τῶν ποδῶν γὰρ οὗτος ὁ θάνατος ἄρχεται, πρώτους αὐτοὺς καταψύχων, ὡς τοῦ ζωτικοῦ αἵματος περὶ τὴν καρδίαν συστελλομένου. S. cf. Plat. l. l. cap. 66. Plin. H. N. 25, 95., laudante Welckero: *Quos enicat cicuta, incipiunt algere ab extremitatibus corporis.* Φάρμακον Athenis fuisse inter supplicia, vel ex Socratis et Phocionis historia novimus; cf. Xenoph. Hist. gr. 2, 3, 56.; in quem usum cicuta fere a tempore belli Peloponnesiaci adhibebatur, ut monuit G. G. S. Köpke in libro german. *Ueber Gesetzgebung der Griechen* p. 726.

127. *κατάντη.* οὕτως Ἀττικοὶ (?) ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ. — S.

128. ad ὄντος βαδ. (h. e. apti ad iter pedestre faciendum) supplendum μου. B.

129. sequ. *ἐς Κεραμεικόν. ἐπὶ τὸν πύργον.* vid. sequens annotat.

131. *ἀφ. τὴν λαμπάδα.* τοὺς λαμπαδιστὰς ἀγῶνας. λαμπαδηδρομίαι δὲ γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως. Κεραμεικὸς δὲ τόπος Ἀθήνησιν, (Ceramicus urbanus sub Areopago, septentrionem versus: nam alius ejus nominis locus fuit extra urbem: vid. Meursii liber de duplici Ceramico.) ὅπου συνετέλουν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ ἐνιαυτὸν λαμπαδοῦχον ἀγῶνα. πρὸς δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ πύργον τινὰ ὑπάρχειν φασὶν etc. S. Pausan. 1, 30. ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός· καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας (incensas in ara Cupidinis, quae erat pro foribus Academiae; cui deo et facem dedicabat victor, ut testatur grammaticus ap. Valck. Diatr. Eurip. p. 157., ut monet Welckerus in interp. german. Ranarum p. 120.). τὸ δὲ ἀγώνισμα ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην ἐστίν· ἀποσβεσθείσης δὲ οὐδὲν ἔτι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ

εἶναι, τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.
ΔΙ. ποῖ;
ΗΡ. κάτω.
ΔΙ. ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην.
ΗΡ. τί δαί;
ΔΙ. ἥνπερ σὺ τότε κατῆλθες.
ΗΡ. ἀλλ' ὁ πλοῦς πολύς.
εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ
ἄβυσσον.
ΔΙ. εἶτα πῶς γε περαιωθήσομαι;
ΗΡ. ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωΐ σ' ἀνὴρ γέρων
ναύτης διάξει, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών.

μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδείς ἐστιν, ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. cf. 1026. Monet Conz., hinc proverbii loco dici *lampada tradere* pro finiendo seu desistendo. Lucret. 2, 78. *Inque brevi spatio mutantur secla animantum, Et quasi cursores vitai lampada tradunt.*

133. εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι τοὺς δρομεῖς. — S. alterum εἶναι valet ἐς, infinitivo usurpato pro imperativo, sicut passim.

134. ἐγκεφ. θρίω δύο, cerebri mei quantum duo ficus folia capiunt. „— Citatur hic locus in Scholl. ad Equ. 951., ubi inter varias vocabuli θρίον pro *condimentis* significationes ea quoque traditur: ἐγκέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ σκευαζόμενος καὶ ἑλισσόμενος ἐν φύλλοις συκῆς." Sp. „Noch izt füllen die Griechen Reiss in Weinblätter. Ukerts Gem. von Griechenland." *Welcker.*

135. τί δαί; *quid igitur?* quidnam aliud scire vis? vid. Herm. ad Viger. not. 346.

137. λίμνην μεγ. Acherusiam.

138. ita codd. praeter unum Reg., a Br. collatum, et Parisinum, quem in usum nostrum evolvit Donndorfius; nec expungere ausim τὸ γὲ, quod fecit Br., cum significationem augeat adverbii, ut sit *quomodo quidem, quomodo demum.* vide B. ad h. l. et Reisig. ad Soph. Oed. Col. p. 328. etiam numeri versus ea particula vividiores redduntur et κωμικώτεροι.

139. τυνν. συνάγων τοὺς δακτύλους καὶ τὴν παλάμην κοιλάνας φησὶν ἀντὶ τοῦ μικροῦ. — φοβεῖ δὲ αὐτὸν, ἐπίτηδες σμικρύνων τὸ πλοῖον. S.

140. δύ' ὀ. μ. λαβών. οὐχ ὡς τοῦτο λαμβάνοντος, ἀλλὰ πρὸς τὸν δικαστικὸν μισθὸν, ὅτι δύο ὀβολῶν ἦν. — ὕστερον δὲ ἦν τριώβολον, τοῦτο τῶν στρατηγῶν κολακείας χάριν προστιθέντων. — S. Allusio ad judicum Athen. mercedem, aut eam, quae civibus in concione suffragia ferentibus dabatur. Non eadem fuit semper, sed diversis temporibus aucta vel imminuta est ab uno ad tres obolos; duorum obolorum tum fuisse videtur, quando editae fuerunt Ranae. Idcirco Charonti, quem ceteri omnes mythographi obolo contentum fuisse volunt, Comicus duobolon nauli nomine solvi fingit. *Br.* cf. 263., 1392., Sp. ad Nub. 865. et inprimis G. G. S. Köpkii librum utilissimum *Ueber Gesetzgebung u. s. w. der Griechen,* p. 627. sequ., 634. seqq. Notum est, litium judicandarum concionumque habendarum sponte

ΔΙ. φεῦ,
ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ!
πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε;
ΗΡ. Θησεὺς ἤγαγε.
μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
δεινότατα.
ΔΙ. μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου·
οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις.
ΗΡ. εἶτα βόρβορον παχὺν,

cupidissimos Athenienses, postquam etiam mercedem istam instituisset Pericles (cf. 353.) fere id solum studuisse, itaque et rei privatae et publicae curam abjecisse; quam socordiam passim Arist. exagitat, praesertim in Vespis iisque fabulis, quas politicas appelles κατ' ἐξοχήν: quales Manso in dissertatione germ. (*Charaktere der vornehmsten Dichter aller Nazionen — oder Nachträge zu Sulzers Theorie der schönen Künste*, 7. Th. S. 113—168.) numerat *Acharnenses*, *Equites*, *Pacem*, *Lysistratam*; quibus comoediis adjungit velut alteram classem *Vespas*, *Aves* et *Concionatrices*, non de certis illas eventis scriptas, ut istas superiores, sed in quibus generatim civitatis vitia atque incommoda reprehendantur; ab utrisque autem sejungit alias, quas haud inepte litterarias vocari existimat, ut quae poëtas, inprimis tragicos, philosophosque, in his Socratem, perstringant; quo referendae sunt *Nubes*, *Thesmophoriazusae*, *Ranae*; denique seorsum a ceteris tractat *Plutum*, in qua fabula, proxime ad mediae Graecorum comoediae indolem accedente, id agitur, ut ostendatur, fortunam coeco arbitrio dispertiri bona sua, melioremque fore omnium conditionem, si veritatis illa leges sequatur et justitiae. Istam igitur, quam dixi, Atheniensium levitatem, litibus concionibusque inhiantium, Bacchus ridens exclamat: φεῦ, ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ!

142. ἤγαγε dixit eadem metaphora, qua ἠλθέτην. sed Theseum induxisse illud naulum apud Inferos, quis tradidit? quis de hoc audivit unquam? nisi id voluit, institutum esse propter ausum Pirithoi, cum Proserpinam rapturus adiit Inferos: ne quis scilicet in posterum tam facile trajiciat paludem Acherusiam, sed naulo solvendo deterreatur, si forte minus nummatus accesserit. Id significans, nisi fallor, Schol.: Θησεὺς ἤγαγε, inquit, ὅτι κατῆλθε μετὰ Πειρίθου εἰς Ἀϊδωνέα, ἁρπάσαι βουλόμενον τὴν Κόρην [τῆς Δήμητρος Περσεφόνην]. quod addit, ἢ διὰ τὸ θητεύειν τὸν Χάρωνα διαπορθμεύοντα, ad aliam olim lectionem pertinere videtur, hanc ὁ θὴς εἰσήγαγε, ut ipse Charon auctor fuisse dicatur nauli istius instituendi, ne gratis laboraret. sed hoc nihil habet salis Comici. quare perstandum esse censeo in vulgata scriptura, existimandumque potius, Theseum dici, cum Periclem intelligat Aristophanes, mercedis judiciariae inventorem, Theseo multis rebus persimilem. — frustra Br. Θησ. σφ' ἤγαγε. — Elbing. ἤγαγεν.

143. Paris. ὄφις.

145. παχὺν Brunckii codex et Bavaricus, ceteri πολὺν, quae videtur esse interpretatio. παχὺν etiam ipse Br. et alii nonnulli. πολὺν legitur 157. Sp.: βόρβ. πολύν. Quod e scitis Graecorum theologiae dicitur, juxta quam scelerati et qui, nondum eorum mysteriis initiati, fato erant functi, in luto ac stercore jacere in Inferis credebantur. Plato de postremis in

καὶ σκῶρ ἀείνων· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους,
εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
ἢ παῖδα κινῶν τἀργύριον ὑφείλετο,
ἢ μητέρ' ἠλόησεν., ἢ πατρὸς γνάθον
ἐπάταξεν, ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν,
ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.
ΔΙ. νὴ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι κεἰ
τὴν πυῤῥίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.

Phaed. p. 81. t. 1. (c. 13. ad quem locum cf. Fischer. p. 290. et Moshem. ad Cudworth. t. 2. p. 1049. fuit autem illa Orphica sententia, h. e. ex antiquissimo philosophemate de Inferis repetita. B.): ὅτι, ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται etc.

146. σκῶρ. (sic, neque aliter vett. edd.) κόπρον. gloss. Victor. ea voce Sp. usum esse monet Epicharmum, Aristophane antiquiorem, versu de scaro pisce ap. Athen. 8. p. 319., τῶν οὐδὲ τὸ σκῶρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς. idem fecit Strattis Atalanta, ut S. annotavit. Dantius, monente Welckero, Inferorum 18, 103. seqq., adulatores in merdam detrusos finxit. — ἀείνων Attice (vide Bekkeri Anecd. 1. p. 22, 16. et p. 347.) Elmsl. in *Edinburgh Rev.* fasc. 37. p. 73., Buttmann. uber. gr. gr. I. p. 250., Dindorf. libri ἀεὶ νῶν.

149. ἠλόησεν, ad normam Atticismi, Br. secundum Valck. ad Ammon. t. 2. p. 21., idque habent Suidae codd. Leidensis atque Oxon. vulgo libri ἠλοίησεν, ἠλλοίησεν etc. gloss. Br. Victor. ἠλοίησεν. ἔτυψεν. Voss: *Wer die Mutter abgedroschen.* cf. 267.

151. Μορσίμου. τραγῳδίας καὶ οὗτος ποιητής, καὶ ψυχρός. ἔστι δὲ Φιλοκλέους υἱός. ἦν δὲ ὀφθαλμῶν ἰατρὸς ἀγαθός. ἦν δὲ καὶ σμικρός. υἱὸν δὲ ἔσχεν Ἀμφιδάμαντα. S. H. Vossius: „Homer kennt noch kein Todtengericht. Nach Hesiod, als der Glaube an künftige Vergeltung herrschend ward, fabelte man eine doppelte Abtheilung im Hades, die eine von der Okeanosinsel *Elysion* benannt, die andre vom Titanenkerker *Tartaros*. In den Tartaros kamen die Lasterhaften, die Aristofanes, mystischen Vorstellungen sich fügend, als *Ungeweihete* nimt: nach Elysion die Frommen, oder, wie Herakles sagt, die *Geweiheten*. Jene staken im Schlamm; diese verkehrten mit den Göttern (vid. not. ad 158.) und genossen an ihren Gastmahlen einen ewigen Wonnerausch." cf. J. A. L. Wegscheideri disput. de Graecorum mysteriis etc. p. 69., quosque ibi laudat, Heynium Excurss. 10., 13. ad Virg. Aen. 6., pagg. 339. seqq., 349. seqq., et P. E. Müllerum libro de hierarchia etc., qui liber prodiit Havniae 1803., et inprimis Creuzeri *Symbolik und Mythologie*.

153. Κινησίας διθυραμβοποιός, ὃς ἐποιήσατο πυῤῥίχην. — ἄλλως. ὁ Κιν. ἐπραγματεύσατο κατὰ τῶν Κωμικῶν, ὡς εἶεν ἀχορήγητοι. ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα ὀκνηρὸς καὶ κατεσκελετευκώς. — ἦν δὲ Θηβαῖος, μελοποιὸς κάκιστος, ὃς ἐν τοῖς χοροῖς ἐχρῆτο πολλῇ κινήσει (?). S. hoc postremum quidem ex nomine ejus fictum esse videatur. ceterum πυῤῥίχη antiquum genus est saltationis, quod Cinesias molli ac ridiculo quodam cantu instruxit. saepius hominem et hic noster et alii, praesertim Comici, sugillarunt. vide, monentibus viris doctis, infra vers. 1364., Av. 1373. seqq., Plat. Gorg. 502, A., Athen. 1. 12. p. 551., ubi inter macilentos, qui legati ἀφ' ἑκάστης τέχνης ad Inferos mittuntur, Cinesiam proficisci facit Aristoph. Γηρυτάδῃ.

ΗΡ. ἐντεῦθεν αὐλῶν τίς σε περίεισιν πνοὴ,
ὄψει τε φῶς κάλλιστον, ὥσπερ ἐνθάδε,
καὶ μυῤῥινῶνας, καὶ θιάσους εὐδαίμονας
ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν.
ΔΙ. οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;
ΗΡ. οἱ μεμυημένοι...
ΞΑ. νὴ τὸν Δί', ἐγωγ' οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια·
ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.
ΗΡ. οἵ σοι φράσουσ' ἁπαξάπανθ', ὧν ἂν δέῃ·
οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν
ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ 'δελφέ.
ΔΙ. νὴ Δία καὶ σύ γε
ὑγίαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε.
ΞΑ. πρὶν καὶ καταθέσθαι;
ΔΙ. καὶ ταχέως μέντοι πάνυ.
ΞΑ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἀλλὰ μίσθωσαί τινα
τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.
ΔΙ. ἐὰν δὲ μὴ ἔχω;
ΞΑ. τότε μ' ἄγειν.
ΔΙ. καλῶς λέγεις·

154. Descriptio vitae beatorum ap. Inferos, de qua vidd. Homerus Odyss. 4, 563. seqq., Pindar. Thren. 1. ed. Thiersch. vol. 2. p. 230., Virg. Aen. 6, 638. seqq. Tibull. 1, 3., Cic. de Fin. 5, 19. aliique. cf. 422. seqq.

156. μυῤῥ. quorum myrtetorum in his beatorum ap. Inferos campis inde fit hic quoque mentio, quod myrti coronis redimerentur initiati etc. *Sp*. cf. 320. B.: voc. θίασοι a sodalitatibus Bacchi (vide quos laudat Böttiger. Archäol. Mus. 1. p. 92.) ad quaevis alia sodalitia transfertur.

157. ἀνδρ., γυν. asyndeton, quo fere utuntur Graeci in hoc genere, ut annotavit K., laudans Soph. Antig. 997. (ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα) et Lycophron. Alex. 683. (ἀνδρῶν, γυναικῶν, εἰδότα ξυνουσίας). cf. 207. etc.

158. οἱ μεμ. λόγος γὰρ ἐκράτει παρ' Ἀθηναίοις, ὡς ὁ τὰ μυστήρια διδαχθεὶς μετὰ τὴν ἐνθένδε τελευτὴν θείας ἠξιοῦτο τιμῆς. διὸ καὶ πάντες πρὸς τὴν μύησιν ἔσπευδον. S.

159. ὄνος ἄ. μυστ. τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστεος εἰς Ἐλευσῖνα διὰ τῶν ὄνων φέρουσι τὰ εἰς τὴν χρείαν· ὅθεν ἡ παροιμία, διὰ τὸ κακοπαθεῖν μάλιστα τοὺς ὄναυς ἀχθοφοροῦντας. ὡς ἂν ουν ὅμοιόν τι πάσχων διὰ τὸ πιέζεσθαι τῷ ἐπικειμένῳ ἄχθει, τὴν παροιμίαν μίγνυσι. S. Xanthias haec secum, dein sarcinas abjicit. B.

164. χαῖρε etiam mortuis, et iis, qui ad Inferos descendunt, dici monet B. secundum Biagi Monum. gr. Mus. Nan. pagg. 282., 287. His dictis Hercules intus domum suam se recipit.

166. πρὶν κ. κατ. ridicule, quia vixdum deposuit onus.

169. hanc lectionem, a S. commemoratam, et nos olim probavi-

καὶ γάρ τινες ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν.
οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·
ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς ᾅδου φέρειν;
ΝΕ. πόσ' ἄττα;
ΔΙ. ταυτί.
ΝΕ. δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς;
ΔΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον.
ΝΕ. ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.
ΔΙ. ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἵνα ξυμβῶ τί σοι.
ΝΕ. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ διαλέγου.
ΔΙ. λάβ' ἐννέ' ὀβολούς.
ΝΕ. ἀναβιῴην νυν πάλιν!
ΞΑ. ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος! οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι.
ΔΙ. χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.
χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.
ΧΑ. ὠὸπ, παραβαλοῦ.
ΞΑ. τουτὶ τί ἔστι;
ΔΙ. τοῦτο λίμνη, νὴ Δία,
αὕτη 'στιν, ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὁρῶ.
ΞΑ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἄστι γ' ὁ Χάρων οὑτοσί.
ΔΙ. χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων!

mus in Lectt. Aristoph., et in ordinem recepit Dindorfius in ed. hujus fabulae, quae Lipsiae excusa est a. 1824. vulgo, crasi perdura, ἐὰν δὲ μἤὕρω, vel similiter. — *ἄγειν* p. *ἄγε*.

173. *αττα.* vid. Matth. gr. gr. indice, h. v.

174. *ὑπ. ὑμεῖς τ. ὁ. pergite vos hac via.* S.: — τὸ δὲ *ὑπ. ὑμ. τῆς ὁ.* ὁ νεκρός φησι πρὸς τοὺς νεκροφόρους. ὑπάγετε valet πρoάγετε, ut Theogn. 901. (921.) ed. Bekker. cf. Stephan. Thesaur. gr. l. t. 1. p. 90., Jacobs. ad Anthol. t. 10. p. 15.

175. *ὦ δαιμ.* cf. 44. *ἵνα* etiam Paris,, quod merito admisit Dindorf. soloecum est, quod alii habent, *ἐάν*.

177. *ἀναβ. νῦν.* ὀχλούμενος ὑπ' αὐτῶν τοῦτο λέγει. ἐν ἤθει δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡμῖν· οἷον ἀπολοίμην. — S. recte Dindorf. *νυν* p. *νῦν*.

178. *σεμνὸς, superbus, fastidiosus.* — *οὐκ οἰμ.; non plorabit? nonne me jubes eum deverberare?*

180. ἐλατικόν ἐστιν ἐπίφθεγμα τὸ *ὠόπ.* τὸ δὲ *παραβαλοῦ* ἀντὶ τοῦ ὅρμισον τῇ γῇ τὴν ναῦν. ἐν τῇ νηῒ δὲ ὁ Χάρων λέγει. (dicit remigi. cf. 262.) S. Voss.: *Ho, stop! angelegt!* Ho, stop! Ausruf beim Anlegen und Abstossen. cf. 208.

184. — ἢ οὕτω πιθανὸν ὑπονοεῖν, τρεῖς τοῦτο λέγοντας, ἀσπαζομένους τὸν Χάρωνα, Διόνυσον, Ξανθίαν, καὶ τὸν νεκρόν· δεῖ γὰρ ὑπονοῆσαι αὐτὸν βούλεσθαι συνεμβαίνειν αὐτοῖς. *Ex. S.* Placebat haec ratio Bentlejo; Br. certe mediam salutationem servo malebat tribui. sed non male Conz.: „Die dreifache Begrüssung, die der Dichter dem

ΧΑ. τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνου πόκας,
ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον;
ΔΙ. ἐγώ.
ΧΑ. ταχέως ἔμβαινε.
ΔΙ. ποῖ σχήσειν δοκεῖς;
ἐς κόρακας ὄντως;
ΧΑ. ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' εἵνεκα.

Poltron von Gott in den Mund legt, ist ein vortrefflicher natürlicher Zug. Dieser will seine Angst u. Verlegenheit hinter dieselbe verstecken, u. den Charon durch dieses übertriebne Zuvorkommen sich gewinnen." Fieri quoque potest, ut surdaster fingatur senex, qui ne ter quidem salutantem resalutet; quemadmodum servus vetulus in dramate musico Mozartii, inscripto *Die Entführung aus dem Serail*, ter appellatus ab adolescente Hispano, vix tandem respondet, non ille quidem surdus, sed, quae est ejus morositas, responso non dignatus Christianum; cum Charon recte non auribus modo, sed etiam oculis omnibusque membris captus fingatur, ut apud Inferos, tum primum *χαῖρ', ὦ Χάρων* leni voce pronunciandum est, altiore alterum, postremum altissima; quod ridiculum. — In verbis *χαῖρε Χάρων* paronomasiam inesse monuit Welckerus.

185. seqq. *τοῦτο κηρύσσει ὁ Χάρων. ὡς τόπους δὲ καταλέγει. οὕτω γὰρ κηρύσσειν εἰώθασιν οἱ τὰς ναῦς ἔχοντες, ὅτε πρὸς ἑτέραν ἐκπλεύσειν μέλλουσι χώραν, ὡς ἂν ἀκούσαντες οἱ ἐκεῖθεν ἀποδημήσαντες τούτους μισθώσαιντο. κατὰ τὸ ἄνω οὖν ἔθος καὶ τὰ ἐν ᾅδου σχηματίζει. Λήθης δὲ πεδίον χωρίον διατετύπωκεν ἐν ᾅδου, ὡς καὶ τὸν Αὐαίνου λίθον ἀπὸ τοῦ αὐαίνεσθαι τοὺς νεκροὺς καὶ ἀλίβαντας εἶναι. ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου καὶ τὸ ἀδύνατον τῶν καθ' ᾅδου δηλοῖ, τοῦ ἢ ἐς ὄνου πόκας· ἀδύνατον γὰρ πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. φαίνεται δὲ καὶ παροιμιῶδες εἶναι ὄνου πόκος, τὸ ἄχρηστον· οὐδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκες χρησιμεύουσιν. ἡ παροιμία δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ ἀνυποστάτων, παρόσον τὸν ὄνον οὔτε πέξαι τις δύναται, οὔτε κάρσαι. λέγεται δὲ καὶ Ὄνον κείρεις ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων. ἐν ᾧ τρόπῳ φαμὲν καὶ τὸ Χύτραν ποικίλλεις, καὶ Κόπρον ἀναθυμιᾷς ἀνήνυτα δὲ καὶ τὰ ἐν ᾅδου. διὰ τοῦτο οὖν ὄνου πόκας ἀνέπλασε ποιητικῶς.* S. *ἢ 'ς ὄνου πόκας. εἰς τὸ μηδέν.* gl. Victor. Significanter etiam fluvios Inferorum Acheronta, Pyriphlegethonta, Cocytum, Stygem, dici monet Welckerus ap. Homerum Odyss. 10, 513. seqq. aliosque.

187. *Κερβ. τινὲς καὶ παρ' Ὁμήρῳ* (Odyss. 11, 14.) *γράφουσιν ἐνθάδε* (sic) *Κερβερίων ἀντὶ τοῦ Κιμμερίων· ἢ μᾶλλον τοὺς Κιμμερίους φασί* (imo *φησί*)*· παίζει δὲ παρὰ τὸν Κέρβερον. — ἐς κόρακας. παίζει ἐνταῦθα εἰπὼν ἐς κορ. Ἀθήνησι γὰρ τόπος ἦν οὕτω καλούμενος, οὐχὶ ἐν ᾅδου. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐκεῖσε ῥιπτόμενοι εἰς ἀπώλειαν ἤρχοντο.* S. *Ταίναρον.* Laconicae promontorium, ubi putabatur esse descensus ad Inferos. Virg. 4. Georg. (467., ubi cf. interpp. B.) *Taenarias etiam fauces, alta ostia Ditis.* Be.

188. sic meliores libri, Berglero aliisque probantibus. Solon fragm. 5, 65. *πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε, Ποῖ σχήσειν μέλλει, χρήματος ἐρχομένου.* annotavit Be. *σχήσειν* vox nautica. Frischlin.: *quo cursum diriges?*

189. *εἵνεκα* Paris., vett. edd.,

ἔμβαινε δή.

ΔΙ. παῖ, δεῦρο.

ΧΑ. δοῦλον οὐκ ἄγω,

εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.

ΞΑ. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.

ΧΑ. οὔκουν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων;

ΞΑ. ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;

ΧΑ. παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον,

ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.

ΔΙ. μανθάνεις;

ΞΑ. πάνυ μανθάνω.

οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών;

Suid. in σοῦ γ' εἵνεκα. alii σοῦ γ' οὕνεκα, quod κακόφωνον. nimis praefracte Br. (ad Lysistr. 74.) et alii quidam viri docti, in his clarissimus B. ad Equ. 548., quemque laudat, Bastius ad Gregor. Cor. p. 898. sequ., formam istam Ionicam ab Atticis poëtis abjudicant, cum alia quaedam apud illos Ionica patienter ferant, Ammonioque auctore (p. 106. ed. Valck.) οὕνεκα sit ὅτι, εἵνεκα autem χάριν, quo hic opus est. cf. Fischer. ad Pluti versum 991. et inprimis censorem editionis Invernizz. in Ephemeridd. univ. litt. anno 1794. editis. S.: *σοῦ γ' εἵνεκα.* παρόσον οὕτως εἰώθασι λέγειν οἱ ναῦται, ὡς χαριζόμενοι τῷ ἐπιβάτῃ. ridicule dixit σοῦ γ' εἵνεκα, *in tuam quidem gratiam*, qui Bacchum avecturus sit ἐς κόρακας.

191. *εἰ — κρεῶν.* h. e. *nisi liber est.* S.: τὴν περὶ Ἀργινουσάν φησι ναυμαχίαν. ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε ναυμαχήσαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν ἰδίων *κρεῶν*, τουτέστι σωμάτων. φησὶν οὖν, οἷον οὐ περὶ χρημάτων καὶ πατρίδος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδίου σώματος· κρέας γὰρ τὸ σῶμα. — cf. annot. ad 33. κρέας dicitur Allantopola Equ. 419., 460. quod in aliquot libris legitur, περὶ τῶν νεκρῶν, vel π. τ. νεκρῶν σωμάτων, nihil prava est interpretatio.

192. *ὀφθαλμιῶν*, *lippiens*, quo vitio cognosci solent voraces et multibibi, qui abstinentia maxime curantur. heluonem igitur se esse Xanthias significat per jocum, ut Bacchi, τοῦ γάστρωνος (200.), servulum. cf. Welcker. p. 237.

193. sic pauci quidem MSS. (nam plurimi κύκλῳ habent pro τρέχων), sed vett. edd. tantum non omnes; quae lectio elegans est et ea, cui minus intellectae alteram istam facillimam suffecisse librarii videantur. minime autem inusitatum est, simplici verbo compositum addi ejusdem originis, velut, monente Be., hic noster Equ. 287. dixit κεκράξομαί σε κράζων. Eurip. Phoen. 1231. (1145.) ἢν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα, ubi vidd. Porson. et Schaefer., quorum hic verbo simplici initium actionis, composito finem significari putat. Ceterum libri οὐκοῦν — τρέχων, vel οὐκ. — κύκλῳ, affirmativa sententia, quod primus correxit B.

194. *Αὐαίνου.* ἀπὸ τοῦ αὔους τοὺς νεκροὺς εἶναι etc. S. cf. annot. ad 185.

196. *τῷ ξυν.* ἀντὶ τοῦ τίνι οἰωνῷ ξυνέτυχον, ἐξιὼν τῆς οἰκίας; S. Alludit ad superstitionem Graecorum, qui omina bona malave captabant ex iis, quae prima exeuntibus mane occurrebant. *Conz.* Abit nunc Xanthias. B.

ΧΑ. κάθιζ' ἐπὶ κώπην. — εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω. —
οὗτος, τί ποιεῖς;
ΔΙ. ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ἵζω 'πὶ κώπην, οἷπερ ἐκέλευσάς με σύ;
ΧΑ. οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδὶ, γάστρων;
ΔΙ. ἰδού.
ΧΑ. οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε, κἀκτενεῖς;
ΔΙ. ἰδού.
ΧΑ. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς
ἐλᾷς προθύμως;
ΔΙ. κᾆτα πῶς δυνήσομαι,
ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος
ὢν, εἶτ' ἐλαύνειν;
ΧΑ. ῥᾷστ'· ἀκούσει γὰρ μέλη
κάλλιστ', ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅπαξ.
ΔΙ. τίνων;
ΧΑ. * βατράχων, κύκνων, θαυμαστά.

197. καθ. ἐπὶ κ. ἤγουν ἐπὶ τῷ μεταχειρίζεσθαι ταύτην· ὁ δὲ παρανοήσας ἐπάνω ταύτης ἐκάθισεν. Schol. C. Baccho dicit Charon. — εἴ τις ἐπιπλεῖ. i. e. εἴ τις ἐπιπλεύσει. aptissime usurpatum praesens in re, quae statim futura est (cf. 579.); neque insolens ille usus: vide grammaticos, et quos laudavimus cum alibi in annotatis ad Tragicos, tum ad Eurip. Med. 360. quae multis placuit conjectura εἴ τις ἔτι πλεῖ, est ea quidem facilis et verosimilis, saepius hisce voculis inter se permutatis; sed minime tamen necessaria. K.: Imitatur hic Charon morem nautarum, qui quum e portu soluturi sunt, clamore sublato hac de re monere solent eos, quibus animus est ad eadem loca, quo navis illa tendit, proficisci.

198. οὗτος, τί π.; alloquitur Charon Bacchum, quem super remo sedere videt. B.

200. sequ. ad remum sedere jubetur Bacchus atque remigare; sed ille ibi considet tantum et manus extendit, nihil operans. — S.: γάστρων. γαστρίμαργε. εἰσάγουσι γὰρ (intellige Comicos) τὸν Διόνυσον προγάστορα καὶ οἰδαλέον ἀπὸ τῆς ἀργίας καὶ οἰνοφλυγίας. — ἰδού. vox obedientis.

202. φλυαρ. ἔχων. notus pleonasmus: vide 477., Matth. gr. gr. §. 567. etc.

203. ἐλᾷς. fut. Atticum.

204. ἀθαλ. simile Menandri ἀθάλασσος ap. Athen. 4, 132., ut monet Be. cf. Porson. ad Eurip. Or. 613. (ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.) — ἀσαλ. is, qui Salaminiae pugnae non interfuerit, ut Conzius interpretatur.

205. μέλη. ad numerum remigare, signum dante κελευστῇ, seu portisculo, simulque ad tibiam τριηραύλου cantare solebant veteres nautae, sicut hodieque Siculi aut Veneti; quem cantum hic suo modo imitantur ranae paludis Acherusiae. vide Potteri Archaeol. 2. p. 311., Böttigeri *archaeol. Museum* 1. pagg. 66., 73., Blomfield. ad Aeschyl. Pers. 403., Bähr. ad Plut. Alcibiad. p. 230. sequ. etc.

206. ἐμβάλῃς. τὴν κώπην.

207. βατράχων, κύκνων. ridicule, quasi comparandis inter

ΔΙ. κατακέλευε δή.
ΧΑ. ὢὸπ ὄπ, ὢὸπ ὄπ.
ΒΑΤΡ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! — t. d. c. μονοστ.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ!
λιμναῖα κρηνῶν τέκνα, — as., i. et cr.
ξύναυλον ὕμνων βοὰν
φθεγξώμεθ', εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδάν, — as., 2 i. h.
κοὰξ, κοάξ, — i.
ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς — as., i. h. et i.
Διόνυσον ἐν Λίμναις ἰαχήσαμεν, — alc.
ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος — da. tr.

se ranis et cygnis. aliquanto verecundius hisce hirundines jungit Lucianus Ver. Hist. 2. §. 15. Quanquam videndum est, ne hic aliquid lateat. nam si revera dixit Charon, auditurum esse Bacchum cantus cycnorum, quid est quod illorum cantuum ne vestigium quidem deprehenditur in sequentibus, sed nihil auditur praeter pessimum istud ranarum βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ? Sane hinc intelligas, unas significatas esse ranas, idque nomine ridiculo βατραχοκύκνων, i. e. cycnorum, qui speciem ranarum induerunt (*Froschschwäne*); quo commento cum malos poëtas generatim ridet noster, tum inprimis Phrynichum atque Platonem, et quicunque in certamen musicum descendere cum ipso audebant; id quod manifesto monstrant illa 255. τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε et quae sequuntur. cf. 216., 219. vox ficta, ut ἱπποκένταυρος, καμηλοπάρδαλις, στρουθιοκάμηλος, aliaque non pauca, praesertim ap. ipsum Aristophanem; quam aliunde ignotam consentaneum fuit cito mutari.

207. κατ. δή. ipse κελευστὴς esse fingitur Charon, alio deficiente.

208. ὢὸπ ὄπ. cf. 180. Voss.: *Ho stop! halloh!*

212. ξύναυλον. σύμφωνον.

213. εὔγηρυν ranarum sententia.

215. Διὸς Διόνυσον ἐν Λίμναις. (sic, non Λίμναισιν, ut vulgo, corrupto versu alcaïco.) λείπει παῖδα. ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν δὲ λιμνῶν μεταφέρουσιν ἐπὶ τὸν ἐν Λίμναις Διόνυσον λεγόμενον. Λίμναι δὲ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, (prope Athenarum arcem. *Sp.*) ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος· — Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. Νύσιος δὲ ὁ Διόνυσος τοῖς Ἰνδοῖς ὀνομάζεται ἀπὸ τῆς ἐν Ἰνδοῖς Νύσης· (imo a Thracia primum urbe cognomini, ut censet H. Vossius; cf. Moser. ad Nonni Dionys. p. 202.) οὐ μόνον δὲ Ἰνδοῖς, ἀλλὰ καὶ πᾶσι πρὸς ἀκτῖνα (i. e. orientalibus) ἔθνεσιν, ὥς φησι Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως βίῳ. κραιπαλόκωμος δὲ, κατὰ μετωνυμίαν, ὁ κατὰ μέθην γινόμενος ὕμνος. S. Hesych. Λιμναγενές. Λίμναι ἐν Ἀθήναις τόπος, ἀνακείμενος τῷ Διονύσῳ, ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο. (add. Meursii Athenae Atticae [1624.] p. 149. seqq. B.) Erat autem Bacchi festum Λήναια appellatum idem, quod alio nomine dicebatur Ἀνθεστήρια, cujus dies 3. Χύτροι seu Χύτραι appellabatur, quo certabant poëtae, agebanturque fabulae. videat lector eruditam Ruhnkenii disput. in auctario Emendatt. ad Hesych. v. Διονύσια. — ἰαχήσαμεν verti debuit *cantare solemus* [nos ranae, i. e. mali poëtae scenici: vid. annot. ad 207.] quae frequens est istius aoristi significatio. *Br.* cf. argum. not. 16.

τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι
χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος. as., a. d. br. et i.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ τἀλγεῖν ἄρχομαι i. d.
τὸν ὄῤῥον, ὦ κοὰξ, κοάξ.
ΒΑ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει. i. d.
ΒΑ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ· i. d.
οὐδὲν γάρ ἐστ' ἀλλ' ἢ κοάξ.
ΒΑ. εἰκότως γ', ὦ πολλὰ πράττων· t. d. c.
ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροί τε Μοῦσαι, as., cr. d. et i. h.
καὶ κεροβάτας Πὰν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων, as., i. h. et an. ant.

218. *ταῖς ἱεραῖσι Χύτρῃσι* membr. (et ita Br.) Cod. 4. Reg. (E) magis etiam Ionice *τῇς ἱερῇσι Χύτρῃσι. Br.* Nomen hic 3. Floralium (*Ἀνθεστηρίων*) dies ab ollis habuit, quia olla, coctis leguminibus plena, deo consecrabatur. B.

219. *ἐμὸν τέμενος. λέγουσι τὸ ἐν Λίμναις τοῦ Διονύσου ἱερόν· πρὸς δὲ τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ἐν λίμναις εἰσὶν οἱ βάτραχοι, Λίμναι δὲ καὶ τὸ ἱερόν.* S.

221, 2. *τἀλγεῖν.* i. e. *τὸ ἀλγεῖν,* quod dictum pro *ἀλγεῖν:* vid. Matth. gr. gr. §. 542. male Br. *δέ γ' ἀλγεῖν.* S.: *ὁ Διόν. λέγει δεινοπαθῶν ἐπὶ τῷ κωπηλατεῖν.* — *ὦ κοὰξ, κοάξ. διὰ τὸ συνεχὲς αὐτῶν ἐπίφθεγμα παίζων λέγει.* (ridicule dicit *ὦ κοὰξ κοὰξ* pro *ὦ βάτραχοι.*) *ὄῤῥον δὲ τὸν λεγόμενον ταῦρον, τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων.* (?) *Καλλίστρατος τὴν ὀσφῦν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Δίδυμος τὴν τραμὴν, οὐχ ὥς τινες τὸ ἰσχύον. ἔνθεν καὶ τὸ ὀῤῥωδεῖν, τὸν ὄῤῥον ἱδροῦν.* (? cf. Schneider. lex. gr. v. *ὄρος.*) etc.

226. *αὐτῷ κ. σὺν αὐτῷ κοάξ. Ὅμηρος· αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἀνδράσιν.* S. vid. Matth. gr. gr. §. 400, f.

228. ita Rav., Invern., Dindorf. vulgo: *εἰκότως ἔγωγ', ὦ π. πρ.*, metro incommodo et vix usitato. quidam libri, in his Paris., *εἰκ. σύ γ' ὦ π. πρ.* utrumque et *ἐγὼ* et *σὺ* interpretamenta esse putat B. S.: *ὦ π. πρ. ὦ πολυπραγμονῶν. ἢ ὅτι οὐχὶ κατὰ ἡσυχίαν ἀλγεῖ, ἀλλὰ χλευάζει αὐτούς· ἢ ὅτι καὶ εἰς ᾅδου ὑπέμεινεν ἐλθεῖν.* (hoc recte.) — *ὦ π. πρ.* de intempestiva curiositate, quum illa quis curat, quae nihil ad ipsum attinent. Herod. 5, 33. — *τί πολλὰ πρήσσεις;* (cur tam es curiosus?) Eurip. Hipp. 785. (741.) *τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου. Ex Be.* cf. 702.

230. seqq. *κεροβ.* — *ἐπειδὴ χηλὰς ἔχειν δοκεῖ τράγου· διὸ καὶ αἰγιβόταν καὶ τραγοβάμονα λέγουσι.* — *καλαμ.* — *ἐπεὶ σύριγγι ἥδεται ὁ Πὰν, ἥτις ἐστὶν ἐκ καλάμων. δόνακος δὲ τοῦ λεπτοκαλάμου, μέλος ἀποτελοῦντος τῇ τοῦ ἀνέμου συγκρούσει. Ex S.* ita vocab. *ὑπολύριον* interpretatus, velut per nebulam verum vidisse videtur S.: nam sane *δόναξ ὑπολύριος* haud inepte intelligetur *δόναξ ἠχῶν ὑπὸ λύρας*, *calamus lyrae adsonans:* vid. Matth. gr. gr. §. 592, β. vehe-

προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων, as., 2dm.h.
ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον ἔνυδρον ἐν λίμναις
τρέφω. t. t. c.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω, i. d.
χὠ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι,
κᾆτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ
βρεκεκεκὲξ κοὰξ, κοάξ. t. d. c.
ἀλλ', ὦ φιλῳδὸν γένος, as., i. et cr.
παύσασθε.
ΒΑ. μᾶλλον μὲν οὖν
φθεγξόμεσθ', εἰ δή ποτ' εὐηλίοις as., ch. et cr. d.
ἐν ἁμέραισιν ἡλάμεσθα διὰ κυπείρου καὶ φλέω, i. t.
χαίροντες ᾠδῆς πολυκολύμβοις μέλεσιν, as., i. h.
et cr. d.
ἢ, Διὸς φεύγοντες ὄμβρον, t. d. c.
ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα πομφολυγοπαφλάσμασι. t. t. c.

menter friget, quod nonnullis placuit, *δόνακα ὑπολύριον* esse *μαγάδα*, *ponticulum*, *le chevalet*, *der Steg*, qui olim ex arundine fiebat.

232. τρέφω, ἔχω. frequens verbi significatio apud poëtas.

234. φλυκτ. γ' ἔχω. pustulas habet in lumbis, qui diu in duro transtro sederit.

236. per tropum quendam dicitur ὁ πρωκτὸς ἐγκύψας ἐρεῖ pro ἐμοῦ ἐγκύψαντος [incurvati ad remigandum] ὁ πρ. ἐρεῖ. *Ex Be.*

240. εἰ δή π. εὐηλίοις. ὅτι ἐν τῷ χειμῶνι φοβούμενοι φεύγουσι καὶ ἀποσιωπῶσιν· ἐν δὲ τῷ θέρει ἄφοβοί εἰσι. S.

241. ἡλάμεσθα. ἐπηδήσαμεν etc. S. κύπειρος et φλέως sunt plantae aquaticae. κύπειρος, κύπειρον, κυπειρίς, est *cyperus longus* Linn., *souchet*, *langes Cypergras*, quo pariter ac cypero fusco, qui et in nostris regionibus provenit, et cypero flavescente, equi aluntnr apud Homerum. φλέως videtur esse *phleum*, *Lieschgras*, quae herba item in pratis pascuisque germanicis florere solet. sed dubitat Schneiderus in lex. gr., an sit potius *sagittaria* Linnaei, *Pfeilkraut*, plantae genus scirpo simile, cujus plantae duas hic terrarum novimus species, sagittariam sagittifoliam et heterophyllam. vide J. Billerbeckii Floram classicam et F. G. L. Succowii Floram Manhemiensem. Schol. quidem de κυπείρῳ, planta notissima, satis habet dicere, esse εἶδος βοτάνης. de φλέῳ autem: φλέως, inquit, λοχμῶδες φυτὸν, οὗ μνημονεύει Θεόφραστος. πρόδηλον, ὅτι ποτάμιός ἐστι βοτάνη, ὡς βούτομον. διὸ καὶ τὸν κύπειρον προσέθηκεν, ὡς καὶ Θεόκριτος· ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον. μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ· πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων; etc. quae planta ab aliis vocatur φέως, sive ἱπποφέως, et latine *spina fullonia*, *der weidenblättrige Sanddorn*. plura in hanc rem vide ap. Billerbeckium l. l. p. 239.

245. αἰόλαν. ποικίλην. gloss.

βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω; i. d.
ΒΑ. δεινὰ γὰρ πεισόμεθα. cr. d.
ΔΙ. δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων εἰ διαῤῥαγήσομαι. t. t. c.
ΒΑ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. οἰμώζετ'· οὐ γάρ μοι μέλει. i. d.
ΒΑ. ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά γ', t. d. c.
ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ, δι' ἡμέρας t. t. c.

Victor. „χορ. αἰόλαν, *celerem choream*, πηδητικήν, ut exponit Suidas." — *Br.* Audacius dictum est χορείαν φθέγγεσθαι pro cantando inter subsiliendum. *Ex. B.* — πομφ. ἐν φύσκαις ῥηγνυμέναις καὶ ἦχόν τινα ἀποτελούσαις. ἢ ἐν ταῖς δίναις τῶν ὑδάτων· πομφόλυγες γὰρ αἱ φλυκταινώδεις δῖναι. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ τῶν ἐξ ὑετοῦ σταγόνων πιπτουσῶν ἐν τῷ πηγῶν ἢ λιμνῶν ὕδατι πομφόλυγες ἤτοι φύσκαι συνιστάμεναι αὐτίκα διαφθειρόμεναι ἦχον ἀποτελοῦσί τινα. S. possis etiam exponere σὺν πομφ., una cum strepitu cadentis bullientisque pluviae. Voss.: *unter Schaumaufboppelung.*

247. libri τουτὶ — λαμβάνω. inficete interpretatur S.: τὸ λέγειν βρεκεκεκὲξ παρ' ὑμῶν ἔμαθον. Frischlin. ad verbum, sed obscure: *Istuc a vobis aufero.* Br.: *hoc vobis eximam;* Voss.: *Diese Lust vertreib' ich euch!* quam vereor ut quisquam exprimat ex graecis sententiam. quare adscripsi signum interrogationis, ut λαμβάνω sit conjunctivus, hoc sensu: *hoc a vobis accipiam?* hoccine patiar, ut continuo accinendo τὸ βρεκεκεκὲξ me enicetis? Ad quod ranae ridicule: δεινὰ γὰρ πεισόμεθα, (εἰ μὴ λαμβάνεις) *alioqui male nobiscum agetur*, (nisi patieris), quasi durare non possint in palude sua, nisi infinite coaxent. Haec mutatio interpunctionis facillima est. recte enim Porsonus ad Eurip. Med. 1106.: „Nullam," inquit, „MSS. auctoritatem in hac parte habent, et pessime plerumque distinctiones collocant."

248. ita Rav., recte: siquidem γὰρ index est intelligendae sententiae, quam significavi in praegressa annot.; quod genus ellipseos illustrat Markl. ad Eurip. Suppl. 298. (274.) vulgo libri δεινά γ' ἄρα, Br. e membr. δεινά γ' ἄρα, πεισ., εἰ σιγήσομεν, quae mutata codicum scriptura πεισόμεθα, scripsere πεισόμεσθα, quasi necesse sit, ut hic versiculus in formam trochaïci dim. redigatur. — Br. ex membr.:

— πεισόμεθα,
εἰ σιγήσομεν.

quae est mera interpretatio, neque illa omnino recta: vid. annot. ad 247.

249. ἐλαύνων. participium pro gerundio *remigando*, et ita fere verbum διαῤῥήγνυμι solet jungi participiis. *Duker.*

253. ἀμέτρως quidam MSS. ὁ φάρυγξ. S.: θηλυκῶς δὲ τὴν φάρυγγα λέγει. cf. Thom. Mag. v. λάρυγγα. ceterum haec vox utroque genere usurpatur. Euripides Cycl 201. πάρεστιν· ὁ φάρυγξ εὐτρεπὴς ἔστω μόνον. idem eadem fabula 342. εὐρείας φάρυγγος etc. „χανδάνῃ. Hesych. χανδάνειν, χωρεῖν, δέχεσθαι. hinc in vet. epigr. ap. Athen. 10. p. 436. (vid. Anthol. Palat. 3. p. 959.) χανδῆς κύλικος, juxta Casaub., de magno poculo, eoque ore hianti hausto" etc. *Sp.* — δι' ἡμέρας. (toto die.) sic διὰ νυκτός, *tota nocte*, δι' ἔτους, *toto anno*, Vesp. 1053. *Be.*, qui laudat Athen. 7. p. 276. (εἶτα πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα; ἴσως διὰ νυκτός, ὡς ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων οἱονεὶ δι' ὅλης τῆς νυκτός.)

βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε. i. d.
ΒΑ. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως. t. d.
ΔΙ. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή μ' οὐδέποτε· as., t. et cr. d.
κεκράξομαι γάρ, κἄν με δέῃ, δι' ἡμέρας, i. tr.
ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ, i. tr.
βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. — t. d. c.
ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ. i. tr.
ΧΑ. ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.
ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον.
ΔΙ. ἔχε δὴ τὠβολώ.

257. sic major pars scriptorum et edd. vett. membr. Br. *οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἔμ' οὐδεπώποτε*, omisso *δὴ*, quod etiam in 4 aliis codd., iisque melioris notae, non habetur. sed vel forte neglectum esse potest, vel expunctum de industria, ut merus trochaïcus versus effingeretur. similes asynarteti cum alibi reperiuntur, tum in hac ipsa scena 211., 229., 240., 242.

258. ita Br. secundum membr., cum soloece legeretur *κἂν με δεῖ.* In Rav. esse dicitur *δῆι*, in Veneto *δῇ:* quo permotus Dindorfius dedit *δῇ*, subjunctivi formam contractam, quam etiam aliis in locis poëtarum oblitteratam esse putat, quibus synizesin adhibuit eruditissimus Meinekius in Curis crit. p. 14. nec aliter potuit Dind. in versu trochaïco

κἂν μὲ δῇ δι' ἡμέρας,

quem usurpavit. verum recte haec divisa esse videntur in libris vett., quos mihi secuto ne synizesi quidem opus fuit, ut in senario Comico.

259. gloss. cod. Br. *ἕως ἂν ἐπικρατέστερος γενήσομαι τοῦ κοὰξ ὑμῶν.*

260. haec Bacchum dicere intellexit Reisig. Conject. in Aristoph. 1. p. 196.: nam in vulgatis libris Choro tribuuntur, cum conjungenda sint verba *κεκράξομαι γὰρ βρεκεκεκὲξ* etc. ceterum minime necesse est, quod visum Reisigio et ei suffragato Dindorfio, ut hic versus praegresso anteponatur.

261. Br., secundum Be., ad Nub. 1291.: sic loqui solent, qui multo labore tandem id effecerunt, quod contendebant. Vesp. 460. *ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ* S.: *σιωπῶσι λοιπὸν οἱ βάτραχοι, καὶ ἕτερος εἰσέρχεται Χορὸς, ὡς προείπομεν, ὁ τῶν μυστῶν, ὅς ἐστιν ἀναγκαῖος.* et ad 251. *δεῖ δὲ νοεῖν, ὡς οἱ βάτραχοι ὑπὸ σκηνήν εἰσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν φανερῷ· ἡ μέντοι φωνὴ αὐτῶν ἐξακούεται, ὥσπερ καὶ αὐτοὶ κατὰ λίμνην ἠχοῦσιν. ἐπεὶ οὖν διαλελοίπασι, καὶ Χορὸς ἐγεγόνει, διὰ τοῦτο λόγον ἐποίησεν ὁ Διόνυσος, λέγων ἔμελλον ἄρα ὑμᾶς παύσειν.*

262. *παῦε, ὦ Διόνυσε, τῆς κωπηλασίας.* — *gl. Br.* *παραβ. τῷ κωπίῳ. πλησίασον τὴν ναῦν τῷ λιμένι διὰ τοῦ κωπίου. gl. Victor.* cf. 180. Br.: *παῦε.* — promiscue media hujus verbi forma et activa, suppresso pronomine (*σαυτὸν*), usos fuisse in imperativo poëtas Atticos, exemplis ubivis obviis constat. —

263. *Καλλίστρατος. ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, ἀλλ' οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰωθάσι λέγειν·* (*διασώζεται δὲ καὶ ἔν τισιν ἡ γραφή·*) *καὶ ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὼς ὀφείλεται* etc. S., qui legit *τὸ ναῦλον*, quod hodieque extat in aliquot codd. — *ἀπόδος*, *solve*, ut 1170. *ἔχε δή: ἀντὶ τοῦ κράτει. ἐν ᾅδου λοιπὸν τὰ πράγματα.* S. — *τὠβολώ:* cf. 140.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙ. Ὁ Ξανθίας . . . ποῦ Ξανθίας; — ἢ Ξανθίας; i. tr.
ΞΑ. ἰαῦ.
ΔΙ. βάδιζε δεῦρο.
ΞΑ. χαῖρ', ὦ δέσποτα.
ΔΙ. τί ἐστι τἀνταυθοῖ;
ΞΑ. σκότος καὶ βόρβορος.
ΔΙ. κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι,
καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;
ΞΑ. σὺ δ' οὔ;
ΔΙ. νὴ τὸν Ποσειδῶ 'γωγε, καὶ νυνί γ' ὁρῶ.
ἄγε δή, τί δρῶμεν;
ΞΑ. προϊέναι βέλτιστα νῷν,
ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστίν, οὗ τὰ θηρία
τὰ δείν' ἔφασκ' ἐκεῖνος.
ΔΙ. ὡς οἰμώξεται.

264. Constituitur hic act. 1. scena 6. Dionysus et Xanthias (qui illuc praecucurrit) in tenebris versantur maximis. — Dionysus Xanthiam quaerit et vocat; num timida voce, non dixerim. Lennep. ad Phalar. epp. p. 96.: „Bacchi est, Xanthiam servum tumultuarie vocantis, qui (Bacchus), quum dicere inciperet ὁ Ξανθίας... (βάδιζε δεῦρο), non conspecto Xanthia, subito abrupit orationem, interpositis ποῦ Ξανθ.; scil. εἶ vel ἐστίν; et eo audito mox ἢ Ξανθ., scil. εἶ vel ἐστίν; *an Xanthias es?* quo vociferante ἰαῦ, tandem sententiam inceptam ὁ Ξανθ. perfecit, additis verbis βάδιζε δεῦρο. Sic nimirum loqui herum decebat; secus longe mox servus, dum illum salutat, χαῖρ', ὦ δέσποτα, quod herum reverentis est."

265. ἰαῦ. μίμημά ἐστι συριγμοῦ. S. interjectio appellanti respondentis. nostrates dicunt *heda, holla.*

266. τί ἐ. τἀντ.; *quid rei hic est in Orco?*

267. τοὺς πατρ., qui patres diverberant, vel diverberarunt; nihil amplius. cf. 149.

269. καὶ ν. γ' ὁρῶ. τοὺς ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιόρκους ὁρᾶν φησιν. S. similiter jocatus est infra 736. et Nub. 1092. καὶ τῶν θεατῶν etc., ut monuit Be.

272. οἰμ., *poenas dabit* suae ostentationis cum mendaciis conjunctae (τοῦ ἀλαζονεύεσθαι) etc. B.

ἠλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθείην ἐγὼ,
εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ' ὡς Ἡρακλῆς.
ἐγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.
ΞΑ. νὴ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.
ΔΙ. ποῦ, ποῦ 'στιν;
ΞΑ. ὄπισθεν.
ΔΙ. ἐξόπισθε νῦν ἴθι.
ΞΑ. ἀλλ' ἔστιν ἐν τῷ πρόσθε.
ΔΙ. πρόσθε νῦν ἴθι.
ΞΑ. καὶ μὴν ὁρῶ, νὴ τὸν Δία, θηρίον μέγα.
ΔΙ. ποῖόν τι;
ΞΑ. δεινόν. παντοδαπὸν γοῦν γίγνεται·
ποτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεὺς, τοτὲ δ' αὖ γυνὴ
ὡραιοτάτη τις.
ΔΙ. ποῦ 'στι; φέρ', ἐπ' αὐτὴν ἴω.
ΞΑ. ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων.
ΔΙ. Ἔμπουσα τοίνυν ἔστι.
ΞΑ. πυρὶ γοῦν λάμπεται

275. πρὸς τὰ ἐκ Φιλοκτήτου Εὐριπίδου (fragm. 1.)· οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ. S. B.: Ad hunc et Eurip. locum recte Tittmannus monet respexisse Zonaram t. 1. p. 422. · γαῦρον, τὸ ἐπηρμένον. Ἀριστοφάνης δὲ τὰ στεῤῥὸν καὶ μέγα καὶ ἀκλινὲς καὶ ἀκατάπληκτον γαῦρον λέγει. Eadem Bisetus habet.

277. ἀγώνισμα. ἆθλον κατορθώσειν ἀξίαν. S.

279. ἐξ. νῦν ἴθι. ὡς φοβούμενος ὁ Διόνυσος ταῦτα (et mox illa πρόσθε νῦν ἴθι) λέγει· ὅθεν δὲ αἰσθάνεται τοῦ ψόφου, ἐκεῖθεν αὐτὸν ἄγει καὶ προβάλλει. S.

282. οὖν Br. tacite, et ita Suidae codex Oxon. *Dindorf*.

283. sic Paris. et vett. edd. MSS. 3 ποτὲ δ' αὖ, minus bene totidem, quos Br. et alii sequuntur, ποτὲ δέ. ridicule servus repetit τὸ αὖ.

284. φέρ' — ἴω. ὡς κατωφεροῦς τοῦ Διονύσου ἐπιτηδείως. S. Be. conferri jubet infra 693.

286. Ἔμπουσα. φάντασμα δαιμονιῶδες, ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν μονόποδα εἶναι, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ ἑνίποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι· οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσιν. ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ etc. Dicebatur ita spectrum, quo Hecate iter facientes terrere putabatur, quodque varias induebat formas. *Conz.* et *Francog. interpres.* add. etiam Zonarae lex. 1. p. 701. B. Praeterea laudant Concionat. 1048. (1101. Invern. Ἔμπουσά τις Ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη.) et Philostrat. vit. Apollonii Tyan. 2. c. 4. vidd. etiam Hesych. et Epicharmus ap. Natal. Com. 1. 8. c. 8. p. 844.,

ἅπαν τὸ πρόσωπον.
ΔΙ. καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;
ΞΑ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον·
σάφ' ἴσθι.
ΔΙ. ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην;
ΞΑ. ποῖ δ' ἐγώ;
ΔΙ. ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.
ΞΑ. ἀπολούμεθ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις!
ΔΙ. οὐ μὴ καλεῖς μ',
ὦ 'νθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα.
ΞΑ. Διόνυσε τοίνυν.
ΔΙ. τοῦτό γ' ἔθ' ἧττον θατέρου.
ΞΑ. ἴθ', ᾗπερ ἔρχει! δεῦρο, δεῦρ', ὦ δέσποτα!
ΔΙ. τί δ' ἔστι;
ΞΑ. θάῤῥει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν·
ἔξεστί θ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν·
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.
ἡ 'μπουσα φρούδη.
ΔΙ. κατόμοσον.

quos laudat B. Hederich. in lexico myth.

287. καὶ — ἔχει. τῷ χαλκῷ προσέθηκε τὸ βολίτινον ἐπίτηδες. ἔνιοι δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι (minus quidem recte)· διὸ παρά τισι καλεῖσθαι ὀνόκωλον etc. S. sic fere haec personis divisa sunt in melioribus MSS. edd. ante Br.: ΞΑ. πυρὶ —. ΔΙ. νὴ τὸν — ΞΑ. σάφ' ἴσθι. Athen. 13, 2. p. 566., annotante Küstero: οὐ ῥοδοδάκτυλος οὖσα, κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος, quibus de Empusa procul dubio dictis hic noster usus esse videatur. Hoc fortasse dederat Cratinus, qui Aristophanem paulo aetate antecessit:

— οὐ ῥοδοδάκτυλος,
ἀλλὰ βολίτινον ἔχουσα θάτερον σκέλος.

290. ἱερεῦ. παρὰ ταῖς θεαῖς προεδρίᾳ ἐτετίμητο ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. πρὸς οὖν συνήθειαν (consuetudinis causa) καλεῖ ὁ Διόνυσος τὸν ἱερέα. — S. cf. 301. Jocus similis atque ille 267.; quem fere non capientes librarii sequentia ἀπολ., ὦ 'ναξ Ἡράκλεις et Διόνυσε τοίνυν nescio cui sacerdoti tribuerunt, cujus nullae sunt partes in hac fabula. senserunt Zanettus, Br., aliique recentiores.

291. Ἡρ. εἶχε γὰρ σχῆμα Ἡρακλέους ὁ Διόνυσος. ἢ καὶ ὡς ἀλεξίκακον Ἡρακλῆν καλεῖ. S.

293. τοῦτο — θατέρου. πιθανῶς τὸ τοῦ δειλοῦ ἦθος, τὸ μηδαμῶς θέλειν φανερὸν γενέσθαι. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο (quod jam proprio suo nomine appellatus est) χεῖρον τοῦ πρώτου. S.

296, 7. Schol. Eurip. ad Or. 269.: γαλήν' ὁρῶ. κεκωμῴδηται ὁ στίχος διὰ Ἡγέλοχον τὸν ὑποκριτήν· οὐ γὰρ φθάσαντα διελεῖν τὴν συναλοιφὴν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροωμένοις τὴν γαλῆν δόξαι λέγειν τὸ ζῶον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαληνά. πολλοὶ μὲν οὖν αὐτὸ διέπαιξαν τῶν Κωμικῶν, Ἀριστοφάνης, καὶ Στράττις etc. „i. e., ut Vossius de arte gramm. l. 1. p. 154.

ΞΑ. νὴ τὸν Δία.
ΔΙ. καὖθις κατόμοσον.
ΞΑ. νὴ Δί'.
ΔΙ. ὄμοσον.
ΞΑ. νὴ Δία.
ΔΙ. οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ', αὐτὴν ἰδών·
ὅδε δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.
οἴμοι, πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεσεν;
τίν' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα;
(αὐλεῖ τις ἔνδον.)
ΞΑ. οὗτος . . .
ΔΙ. τί ἐστιν;
ΞΑ. οὐ κατήκουσας;
ΔΙ. τίνος;
ΞΑ. αὐλῶν πνοῆς.
ΔΙ. ἔγωγε, καὶ δᾴδων γ' ἐμὲ
αὖρά τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἠρέμα πτήξαντες ἀκροασώμεθα.
ΧΟ. Ἴακχ', ὦ Ἴακχε! Ἴακχ', ὦ Ἴακχε! as., 2 dm. h.
ΞΑ. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ'· οἱ μεμυημένοι i. tr.
ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῷν.

videtur sentire, quum ultimam litteram vocabuli γαλῆν' debuisset conjungere voci sequenti et pronunciare γαλῆ — ν' ὁρῶ, (deficiente spiritu) conjunxisse γαλῆν', atque ita dedisse causam risus spectatoribus." *Ex Dukero.* verba nostri Schol. h. l. nonnihil depravata sunt.

301. ὁ δ ἱ, ὁ τοῦ Διονύσου ἱερεύς· (vide 290.) πυῤῥὸς γάρ ἦν κατὰ φύσιν. παρ' ὑπόνοιαν δὲ τὸ ἐπυῤῥίασε πρὸς τὸ ὠχρίασα. — S.

302. Venet. ο. π. μοι ταυτὶ τὰ κ. προσέπτατο, quod, τῷ μοι deleto, probavit Dindorf. in ed. Teubner., a. 1825. excusa, collatis Ajac. 282., Alcest. 432. Hermanno ad h. l. placuerat ο. π. μοι τὰ κακὰ τάδε προσέπτατο. et in antiquioribus quidem Brunckiana edd. legitur ταυτὶ τὰ κακά, sed in 2 scriptis τὰ κακὰ ταυτί, quod dedit Br. Si quid mutandum est, equidem malim: ο. πόθεν με ταδὶ τὰ κακὰ προσέπτατο;

303. τίν' αἰτ., *quem accusem.* vid. Matth. gr. gr. §. 512, 2. quidam sine auctoritate codicum αἰτιάσωμαι.

304. cf. 100.

306. vide annot. ad 315.

307. αὖρα. μακροκαταληκτεῖ. τὰ γὰρ εἰς ρα εἰ μὲν μονοφθόγγῳ παραλήγει, μακροκαταληκτεῖ, πήρα. εἰ δὲ διφθόγγῳ, βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τοῦ αὖρα καὶ Φαίδρα παρ' Εὐριπίδῃ· Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω καλόν. S. cf. Porson. ad Hecub. 444.

309. ἡ πάροδος τῆς ᾠδῆς ταύτης τοῦ τῶν μυστῶν Χοροῦ κώλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν δύο διμέτρων βραχυκαταλήκτων. (sic vocat dochmios

ᾄδουσι γοῦν τὸν Ἴακχον, ὅνπερ Διαγόρας.
ΔΙ. κἀμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν
βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.

hypercat.) ἑξῆς δὲ τούτων σύστημα ἀμοιβαῖον ἐκ στίχων ἰάμβων τριμέτρων ἀκαταλήκτων πέντε. cf. 315.

312. praeter necessitatem Br. ὥσπερ Διαγ. sec. Suidam v. Ἴακχος. Διαγόρας μελῶν ποιητὴς ἄθεος, ὃς καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσηγεῖτο. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Διαγόρου νῦν μνημονεύειν φησὶν, οὐχ ὡς ᾄδοντος αὐτοῦ τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ κειμένου τοῦ λόγου, ἀντὶ τοῦ χλευάζοντος, ἐξορχομένου etc. S. Recte Aristarchus, et hoc significare videatur verbum παίζουσιν in praegressis. quanquam cf. 322. olymp. 91, 2., ante Chr. nat. 414., quo anno Aristophanis Aves acta fuit, exilio affecti sunt Diagoras Melius et Protagoras, ut testantur, praeter hunc nostrum Av. 1073., Lysias c. Andoc. p. 104., Diodorus Sic. 13, 6. et Suidas; cf. Ciceronis interpp. ad librum de Nat. D. 1, 1. et 23.; item ad 3, 37. Suidas: Διαγόρας· ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὠνήσατο δοῦλον ὄντα μυρίων δραχμῶν, καί μαθητὴν ἐποιήσατο· ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο. — οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου ᾤκει ἐν Ἀθήναις· τά δὲ μυστήρια οὕτως ηὐτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, τὸν μὲν ἀποκτείναντα τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγεῖτο, κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων. Sextus Empir. adv. Matth. p. 318.: Διαγόρας ὁ Μήλιος διθυραμβοποιὸς, ὥς φασι, πρῶτον γενόμενος, ὡς, εἴτις καὶ ἄλλος, δεισιδαίμων· ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον· Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται. ἀδικηθεὶς δὲ ὑπό τινος ἐπιορκήσαντος, καὶ μηδὲν ἕνεκα τούτου παθόντος, μεθηρμόσατο εἰς τὸ λέγειν, μὴ εἶναι θεόν. putide nescio quis in scholiis: διθυραμβοποιὸς ὁ Διαγόρας ποιητὴς, συνεχῶς Ἴακχε Ἴακχε ᾄδων. sed ne ille quidem poëtam Diagoram a philosopho diversum esse dicit; quod, nescio quo jure, faciunt quidam recentiores.

313. ita plerique omnes scripti, non τοίνυν γ', ut edd. vett. nec tamen eo res conficitur, nisi quis νὺν modo produci, modò corripi censeat cum Br. in annotatis ad h. l., nec variare quantitatem particulae pro diversitate significationis; cum νὺν ante vocalem corripiatur semper, νῦν natura sua nunquam non producatur. Jam si νὺν per se positum corripitur, quaero, quid sit, cur τῷ τοί junctum producatur. Eustath. ad Iliad. 10. p. 792, 14., monente Blomfieldio ad Prometh. 516.: ἐν δὲ τῷ ὅσα πού νυν ἐέλπεται (Iliad. 10, 105.) συστέλλεται τὸ νὺν κατὰ τὸν Ἀπίωνα διὰ τὸ μέτρον (?), ὡς καὶ ἐν τῷ Πατρόκλου ἐπιταφίῳ ἐπὶ τοῦ δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον. (23, 485.) ὅθεν καὶ ἔστι νοῆσαι, ὡς δίχα τόνου ὀφείλει κεῖσθαι ἡ λέξις, καὶ οὐδὲ ὡς χρονικὸν ἐπίῤῥημα λαμβάνεσθαι, ἀλλὰ ἀντὶ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. ἀφ' οὗ ἔοικε καὶ τὸ τοίνυν γενέσθαι. et similiter Euripidis Schol. ad Hecub. 975. σῶσόν νυν αὐτόν. φύλαττε δὴ αὐτὸν, τὸν πλοῦτον —. τὸ νὺν οὐκ ἔστι χρονικὸν ἐνταῦθα, ἀλλὰ συμπερασματικὸν, ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβανόμενον, ὥσπερ καὶ τὸ νὺ παραπληρωματικόν. χρῶνται δὲ τῷ νὺ μόνοι οἱ ποιηταί, τῷ δὲ νὺν καὶ ποιηταὶ καὶ λογοποιοί. ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὲν νῦν, τὸ χρονικὸν, ἀεὶ μακρόν ἐστι καὶ περισπᾶται· διὸ καὶ τὸ νυνὶ ἐκ τούτου γινόμενον μακρόν ἐστι· τὸ δὲ νὺν ἀντὶ τοῦ δὴ ἀεὶ βραχὺ, καὶ ὀξύνεται μόνον κεί-

ΧΟ. * Ἴακχ', ὦ πολυτιμήτοις ἕδραις ἐνθάδε ναίων, στ.
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε, dm. h.
ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων chor. dim. h. c. l. m.
ὁσίους ἐς θιασώτας, an.
πολύκαρπον μὲν τινάσσων
περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα
στέφανον μύρτων, a.

μενον, συντεθὲν δὲ ἐγκλίνεται, ὡς κἀνταῦθα. διὸ καὶ τὸ τοίνυν (ἐκ τούτου γινόμενον βραχύ ἐστι. sic illi, minime quidem inepte. quare vide, ne recte habeat scriptura veterum editionum: nam ut divisim scribatur τοὶ νῦν pro τοίνυν, ubi ultima hujus vocabuli longa est, ex Reizii sententia (vid. Herm. ad Nub. 355.), non placet. secuti tamen etiam ipsi sumus Brunckium, non quo cum eo sentiamus, qui manifesto fallitur, sed ne videamur negligere lectionem, cujus explorata est auctoritas. cf. 1447.

315. metra non congruunt; nec dubium videtur, quin hic aliquid lateat, cum versus ἀντίστοιχος sit omnibus numeris absolutus choriambicus trim. hypercat. cum loco mobili; hic vero si priapeus esse existimetur, in fine glyconei habeat spondeum, quod insolens in hoc metri genere asynarteti, quamvis non rari sunt meri glyconei istius formae. nec juvant libri, quorum quod nonnulli offerunt, ἐν ἕδραις, ex interpretatione immigravit. placuit tamen Reisigio et Dindorfio scribi ὦ πολυτίμητ' ἐν ἕδραις etc. longe nos lenius olim in Lectt. Aristophaneis: ὦ πολυτίμητος ἕδραις, h. e. Ἴακχ', ὦ (sive ὢ,) ναίων ἐνθάδε, πολυτίμητος (ων) ἕδραις, *o Iacche, qui hic habitas, multum honoratus praesidio;* necdum poenitet conjecturae. cf. 325. S.: μία τῶν μυστηρίων εἰκάς ἐστιν, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξᾴδουσι. πολυτιμήτοις δὲ ἐν ἕδραις, καθὸ συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος. εἰσὶ γοῦν οἵπερ φασὶν αὐτὸν Περσεφόνης εἶναι· οἱ δὲ, τῇ Δήμητρι συγγενέσθαι. ἄλλοι δὲ, ἕτερον Διόνυσον εἶναι τὸν Ἴακχον· οἱ δὲ, τὸν αὐτόν. etc. B.: „Iacchum in hymno antiquo in Lenaeis cantari solito celebratum, eundem diis χθονίοις adnumeratum, Cererisque πάρεδρον habitum, ostendit Creuzerus in Dionyso p. 242. et 282. add. Freret, Mém. de l'Acad. d. Inscr. 23. p. 156. et Ste. Croix de Myst. vett. p. 125. sequ. vers. Lenz., qui et ipsi Bacchum et Iacchum diversos esse docuerunt. add. Strabo 10, 10. p. 162. t. 4. Tzschuck. ed." vide inprimis clarissimum Creuzerum Symbol. et Mythol. 3. pagg. 335. seqq.; 4. p. 528.

317. ἐν τῷ λειμῶνι τὰς χορείας ἐποιοῦντο, διὰ τὰ ἄνθη χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ ἐν χοροῦ σχήματι. S.

320. βρύοντα. θάλλοντα. gl. Victor. στεφ. μύρτων. μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι· οὐχ, ὥς τινες νομίζουσι, κισσίνῳ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφεσθαι. ὅτι οἰκείως ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ἡ θεός (Ceres)· καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἀνιέρωτο. S. cf. 156., Meursii Eleus. 7. (Gronov. Thesaur. Ant. gr. vol. 7.), Sp. ad Callim. h. in Cer. 45., in Dian. 203., Creuzer. Symb. 3. p. 330.; 4. p. 484.

θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων ποδὶ τὰν ἀκόλαστον as., pher. et a. h.
φιλοπαίγμονα τιμάν, a. h.
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν μέρος, ἁγνάν, ἱεράν, gall.
ὁσίοις μύσταις χορείαν. an.
ΞΑ. ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη, i. tr.
ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.
ΔΙ. οὔκουν ἀτρέμ' ἕξεις, ἤν τι καὶ χορδῆς λάβῃς.
ΧΟ. ἔγειρε φλογέας λαμπάδας (ἐν χερσὶ γὰρ ἥκεις ch. tr. h. c. l. m. ἀντ.
τινάσσων), Ἴακχε,
νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ!
φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών·
γόνυ πάλλεται γερόντων·

322. *ἀκόλ.* μανιώδη, βακχικὴν, ὁσίαν· οὐ γὰρ δὴ αἰσχρὰν καὶ ἀσελγῆ. τὸ δὲ *ἐγκατακρούων* πρὸς τὸ *ὁσίοις μύσταις*. S. *ἀκόλ.* μὴ κολάσεως ἀξίαν, ἤγουν μέμψεως. gl. Victor. Frischlin.: *petulantem choream*. Voss.: *den gesezlos sich beflügelnden Festreihn*.

323. *φιλοπαίγμων* est *ludicra*, *jocosa* (saltatio). dicitur autem ea τιμή, quia honori, decori, erat Baccho. B.

324. haud mirum, *χαρίτων* in hymno in Bacchum mentionem fieri, qui χαριτοδότης est olim dictus. Plut. M. Antonio p. 926. *Διόνυσον αὐτὸν ἐπικαλούμενον χαριτοδότην καὶ μειλίχιον*: item Sympos. Quaest. 1. c. 1. p. 423. t. 8. Reisk. et Conviv. 7 Sap. Anacreont. Od. 41. *δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη*. Eurip. Bacch. 351. *Βρόμιε, Βρόμιε, προβακχήϊε δαῖμον. ἐκεῖ Χάριτες, ἐκεῖ δὲ Πόθος*. unde communis olim ara Bacchi et Gratiarum ap. Paus. et Herodotum juxta Schol. Pindari Olymp. 5, 8. Strato epigr. 2., Anthol. Palat. 2. p. 449. *ἀλλ' ἱλαροῖς Χαρίτεσσι μεμιγμένον ἡδὺν Ἔρωτα, Καὶ Βρόμιον*. *Ex Sp.*

327. *χοιρ. κρεῶν.* πάροσον χοῖροι τῇ Δήμητρι καὶ τῷ Διονύσῳ ἐθύοντο, ὡς λυμαντικοὶ τῶν θεοῖν δωρημάτων. (cf. Pac. 374. inde est, quod Cererem cum porco ostendunt nummi Eleusinii.) εἰκότως δ' ἐν ᾅδου ὢν ἐπιβοᾶται τὴν Περσεφόνην. S. de genitivo vide Schaefer. ad Bos. de Ellips. p. 362., Matth. gr. gr. §. 262.

328. *χορδῆς.* ἡ εἴλησις ἡ τῶν ἐντέρων ἐστὶ χορδή· ἣν εἰλητὴν καλοῦμεν ἡμεῖς. S. i. e. fartum, farcimen. cf. Nub. 454.

329. *ἔγειρε*, *excita*, i. e. concute, ut laetius exardescant. *ἥκεις*, venis, venire soles ad haec festa.

330. sic vett. edd. praeter Juntinam 1. et ex ea expressam Paris. a. 1528. in quibus legitur *ἴακχ', ὦ ἴακχε*, quae fere scriptorum lectio est. Barocc. *ὦ ἴακχε ἴακχε*. scilicet repetendum librarii nomen censuerunt, ut 309., 316., de metro securi.

331. τὸ μυστηριακὸν πῦρ *φωσφόρον* λέγουσι. λέγει δὲ, ἐπεὶ τὴν νύκτα λέγουσιν αἰνιγματωδῶς διὰ τὸ λαθεῖν τοὺς ἀμυήτους. ἢ ὅτι ἐν νυκτὶ ἄγεται τὰ μυστήρια. (hoc recte.) — ὢν τῆς τελετῆς οὐ μόνον χορευτὴς, ἀλλὰ καὶ ἔξαρχος ἦν ὁ Διόνυσος. καὶ μὲν δὴ Διονύσου ἐν Ἐλευσῖνι ἱερόν ἐστι, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐτελεῖτο τὰ μυστήρια. (?) S.

333. senex Cadmus, Bacchico furore correptus, apud Euripidem Bacch. 142., monente Be.: ποῖ δεῖ

ἀποσείονται δὲ λύπας,
χρονίους τ' ἐτέων
παλαιῶν ἐνιαυτοὺς, ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.
* σὺ δὲ λαμπάδι φλέγων
προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἕλειον δάπεδον,
χοροποιὸν, μάκαρ, ἥβαν.
εὐφημεῖν, χρὴ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
a. Aristoph. ἐπίῤῥημα

χορεύειν, ποῖ καθιστάναι πόδα, Καὶ κρᾶτα σεῖσαι πολιόν; etc.

335. sequ. sic Rav., Invern., Dindorf., nisi quod illi quoque habent ἐτῶν. alii codd. χρονίων τ' ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτοὺς etc. „Eustath. ad Iliad. A. p. 191. ed. Rom.: ἐνιαυτὸς χρόνος ὁ διατριβὴν ἔχων, καὶ μὴ σύντομος. διὸ καὶ ἐπίθετον τοῦ ἔτους εἴληπται παρὰ τῷ Κωμικῷ, εἰπόντι ἐτῶν ἐνιαυτούς. Idem repetit ad Odyss. A. p. 1384, 63." *Ex Br.* Schol. Victor.: ζητεῖται ἐνταῦθα, πῶς εἶπεν ἐνιαυτοὺς ἐτῶν, ἐπεὶ ἔτος καὶ ἐνιαυτὸς ταὐτόν. λύεται δὲ παρὰ τῶν παλαιῶν οὕτως· τὸ ἰαύειν ποτὲ μὲν ἐπὶ ὕπνου καὶ ἀνακλίσεως τίθεται, ὡς παρ' Ὁμήρῳ τῇ παριαύων τερπέσθω, ἤγουν παρακείμενος· ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ ἡ λέξις ἐπὶ διατριβῆς καὶ ἀργίας λέγεται· ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς (verbale) ὁ μακρὸς καὶ πολλὴν ἔχων διατριβήν (χρόνος). διὸ καὶ τὸ ἐτέων (sic) ἐνιαυτοὺς ἀντὶ τοῦ διατριβὰς ἐξειλήφασιν. Euripides Hel. 726. ἐνιαύσιον (*diuturnum*, non annuum) πρὸς τοῖσιν ἐν Τροίᾳ δέκα Ἔτεσι· διῆλθον δ' ἑπτὰ περιδρομὰς ἐτῶν. — scripsi ἐτέων secundum Schol. Victor., cum ἐτῶν vulgatum a metro abhorrere intellexissem. — ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς, *propter sacrum* (hujus saltationis) *honorem*, diis mysticis habendum.

337. scribendum esse φέγγων metri gratia, primus dixi in Lect. Aristoph. p. 31. (cf. Aristoph. Beck. vol. 5. p. 95. et ejus censuram in Jen. A. L. Z. 1813. p. 451.;) cujus rei laus, si qua est, Hermanno a quibusdam tribuitur, qui id in ordinem receperunt; nos, etsi persuasum habemus, ejusmodi aliquid positum esse ab Aristophane, nec quidquam vulgatae similius lectioni invenimus quam idipsum φέγγων, cujus loco φλέγων exarasse videntur, ut 332. φλέγεται (nam sic aliquot libri) pro φέγγεται, tamen constantiae causa ipsam omnium codicum scripturam mutare noluimus.

338. ἕλειον, paludosum, irriguum. intelligit Vossius campum similem Rhario, in quo epoptae choreas suas ducebant. Pausan. 1, 38, 5. ῥεῖ δὲ Κηφισσὸς πρὸς Ἐλευσῖνι, βεβαιότερον παρεχόμενος τοῦ πρότερον ῥεῦμα. — Ἐλευσινίοις δέ ἐστι μὲν Τριπτολέμου ναὸς, ἔστι δὲ προπυλαίας Ἀρτέμιδος, καὶ Ποσειδῶνος πατρός· φρέαρ τε καλούμενον Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν, καὶ ᾖσαν ἐς τὴν θεόν. τὸ δὲ πεδίον τὸ Ῥάριον σπαρῆναι πρώτου λέγουσι, καὶ πρῶτον αὐξῆσαι καρποὺς etc.

340. στροφὴ καὶ εἴσθεσις Χοροῦ ἐπιῤῥηματική. ἔθος γὰρ ἐν τῷ ἐπιῤῥήματι χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρευομένους. — S. recitat haec coryphaeus. Be.: „Arcet profanos a suis sacris, ut solebant in mysteriis (sacrificiisque) sacerdotes, aut praecones." cf. Nub. 263., Equ. 1310., Brodaeum ad Eurip. Ion. 98. etc. Moeris p. 161. ed. Pierson.: εὐφήμει, Ἀττικῶς· σίγα, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν. sed bene monet Sp. ad Nub. l. l., verbis εὐφημεῖν, εὐφημία, εὔφημον στόμα, non religiosum modo silentium,

ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμην μὴ καθαρεύει,
ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν, μήτ' ἐχόρευσεν·
μήτε Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη,
ἢ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν,
ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὔκολός ἐστι πολίταις,
ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν·
ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται·
ἢ προδίδωσιν φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τἀπόῤῥητ' ἀποπέμπει

indici solitum in sacris, sed faustas quoque cum iis conjunctas acclamationes significari, velut ap. Platonem Alcibiad. 2. c. 20. hinc Euripides Iphig. Aul. 1413. στὰς δ' ἐν μέσῳ Ταλθύβιος, ᾧ τόδ' ἦν μέλον, Εὐφημίαν ἀνεῖπε καὶ σιγὴν στρατῷ. — κ. ἑ. — χοροῖσιν. notum illud Callimachi ἑκάς, ἑκὰς ἐστὲ, βέβηλοι, *procul, o procul este, profani* (Virg. Aen. 6, 258.). cf. Torrent. et interpp. Horat. ad Od. 3, 1, 1.

341. τοιῶνδε λόγων, rerum hic dicendarum agendarumque. γνώμην 5 MSS. vulgo γνώμῃ μὴ, quod et minus elegans, et κακόφωνον. — gloss. codicis Br. καθαρεύει, καθαρός ἐστι.

342. sequ. Μουσῶν praeter expectationem dixit pro μυστῶν, ut qui revera non mysticum, sed musicum, hic festum celebret; quo pertinet etiam Cratini commemoratio pro Bacchi, qua comoedia significatur; quem Cratinum ταυροφάγον appellat, ut Bacchum Sophocles Tyrone (Διονύσου τοῦ ταυροφάγου), ὅτι φίλοινος ἦν, inquit S., καὶ διὰ τοῦτο ἐπίθετον αὐτῷ τοῦ Διονύσου ἐπιτιθέασιν. cf. Be. et, quos de hoc Bacchi epitheto laudat, Hesychium atque Suidam. — βακχεῖα, i. e. Διονύσια, *Bacchanalia*, figurate dicuntur carmina Bacchici plena spiritus, qualia effundere solebat Cratinus. βακχ. ἐτελ. pro βακχείοις, quem usum accusativi passim in hac ed. illustravimus. cf. Matth. gr. gr. §. 423, 5.

344. i. e. ἢ (ὅστις) χαίρει ποιοῦσι τοῦτο μὴ ἐν καιρῷ (σὺν) ἔπεσι βωμολόχοις, *aut si quis gaudet istis, qui hoc* (quod nos) *faciunt* (i. e. qui comoedias scribunt aguntque) *importune verbisque scurrilibus*, ut vulgus Comicorum, quorum peccata contra artem, a Cratino, Eupolide ipsoque Aristophane emendatam, ridicule componuntur cum criminibus proditorum patriae similiumque hominum sceleratorum. S.: βωμ., τοῖς πρὸς χάριν λέγουσι καὶ πρὸς κολακείαν. ἀπὸ δὲ τῶν λοχώντων περὶ τοὺς βωμοὺς, καὶ βουλομένων τι λαβεῖν, μετήνεγκται ἡ λέξις. —

345, 6. στάσιν ἐχθράν, *hostilem seditionem*, i. e. eam, quae conspiratione cum hostibus facta excitatur. ῥιπίζειν a voc. ῥιπίς, *flabellum*, cujus ope ignis suscitatur, derivatum, *inflammare* significat. vide Phot. lex. p. 362. etc. *Ex B.* εὔκολος. vid. annot. ad 80.

347. χειμ. figurate dictum, ut passim ap. Atticos scriptores. cf. Sp.

348. τἀπ. ἀπόῤῥητα ἔλεγον τὰ

ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὤν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
ἀσκώματα, καὶ λίνα, καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον·
ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει·
ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων·

ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι. ἐν γοῦν τούτοις ἀποφέρει ἀσκώματα, καὶ λίνα, καὶ πίτταν. — ὅτε οὖν πρὸς τοὺς Πελοποννησίους ἦν ὁ πόλεμος, ἀπόῤῥητα τὰ πρὸς ναυπηγίαν ἐξάγειν. S. Schol. Rav. τἀπ. τὰ τῆς πόλεως μυστήρια. sic Thesm. 370. τἀπόῤῥητά τε τοῖσιν ἐχθροῖς ἡμετέροις λέγουσιν. utramque significationem exemplis illustrat Sp.

349. Αἰγίνης· καθὸ δὴ κοινὸν ἐμπόριον ἡ Αἴγινα. S. Aegina, alioqui commune Graecorum emporium, ab initio belli Pelop., cujus excitandi auctores fuerunt Aeginetae, obsessa et capta erat ab Atheniensibus, expulsis etiam civibus, eoque deductis Atticis colonis. vid. Thucyd. 2, 27. *Ex Sp.* — Θωρ. ὤν, cum sit Thorycio, i. e. ei consimilis moribus; quemadmodum nomina propria loco appellativorum usurpari solent. *ein Thorykion.* Olim suadebam Θωρ. ὡς, quod invenisse videtur Frischlinus, vertens *sicut Thorycio;* idque placuit J. H. Vossio in censura Beck. editionis, quae censura inserta est Ephemeridibus univ. litt. Jen. a. 1813. p. 451. — εἰκοστ. τὰ εἰκοστὰ ἐν πράσει συνάγων. S. cf. Moeris Pierson. p. 165. Institutum fuit olymp. 91, 2., ut pro tributis, ante usitatis, Atheniensium socii penderent vicesimam mercium tam ad sese advectarum, quam exportatarum. vide Boeckhii *Staatshaushalt. der Athener* vol. 1. pagg. 348 seqq. ejus vectigalis exactor fuit Thorycion (Voss.: *der leidige Zwanzigstenheber*), non ταξίαρχος ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς τῶν Ἀθηναίων, ut nescio quis tradit in scholiis; quem suspicio erat, opportunitate insulae abusum, instrumenta nautica Epidaurum ad Lacedaemonios pervexisse.

350. ἄσκωμα δερμάτιόν τι, ᾧ ἐν ταῖς τριήρεσι χρῶνται, καθ' ὃ ἡ κώπη βάλλεται. S. Idem ad Acharn. 97.: ἄσκωμα, ἱμᾶς ὁ συνέχων τὴν κώπην πρὸς τῷ σκαλμῷ. similiter Hesych. gloss. Br. δέρματα. cf. Scheffer. de Milit. navali p. 139. Frischlin. vertit *lora*, Welcker. *Lederwerk* etc. Be.: πίτταν. ad naves illinendas. Acharn. 189. ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν etc. Ἐπίδαυρον. πόλιν Λακωνικήν. S. Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηρὰν intelligit, de qua Thucyd. 6, 105., Paus. 3, 21., Plin. H. N. 4, 5. etc. sed longe celebrior fuit Epidaurus, urbs Argolica, sita exadversum insulam Aeginam, ἐν μυχῷ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ut refert Strabo 8, 6., vol. 2. p. 205. ed. Tauchnitz., Aesculapii illa quidem templo notissima, et quae, portu instructa, etiam commercio floreret. vidd. Homer. Iliad. 2, 561., Strabo l. l., Pausan. 2, 26. seqq., Mela 2, 3, 116. etc.

351. Κῦρος γὰρ Λυσάνδρῳ ἔπεμψε χρήματα τότε εἰς πόλεμον δανείου χάριν. S. vide Xenophont. Hist. gr. 2, 1, 11., Plut. Lysandr. 4., Alcibiad. 35., ibique annotata doctissimi Bährii p. 250. Conz.: Alcibiades existimabatur apud Cyrum effecisse, ut is Lysandro pecuniam crederet, non diu post proelium ad Arginussas commissum.

352. S.: ἢ κατατιλᾷ. ἤγουν ἀσεβῶς διάκειται περὶ τὰ τῆς Ἑκά-

ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ᾽ ἀποτρώγει,
κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου·
τούτοις αὐδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις τὸ τρίτον μάλ᾽ ἀπαυδῶ,
ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ᾽ ἀνεγείρετε μολπὴν,
καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἳ τῇδε πρέπουσιν ἑορτῇ.

ΗΜ. α΄. χώρει νυν πᾶς ἀνδρείως a. par. στ. α΄.

της ἀγάλματα, ὅτε πανηγυρίζει. Κινησίας δὲ τοῦτο πεποίηκε. de impietate ejus erga deos etiam Harpocrationem v. *Κινησίας* evolvi jubet Be.; cui videtur re vera Cinesias percacasse Ἑκαταῖα, i. e. simulacra seu potius sacella Hecates, quae ante aedes sita erant ap. Graecos; quam in rem laudat Schol. ad 153. et ipsum Comicum Concionat. 330. (τί τοῦτό σοι τὸ πυῤῥόν ἐστιν; οὔτι τις Κινησίας σου κατατετίληκεν;) Nec factum nego, sed figurate dici arbitror τὸ κατατιλᾶν τῶν Ἑκαταίων: alioqui nescias, quid sibi velint verba κυκλ. χορ. ὑπᾴδων. nam inter accinendum histrioni saltanti χορὸν κύκλιον tale quid ausum esse Cinesiam, quis credat? Imo τροπικῶς, dum accinat choro cyclico, concacare dicitur Hecates simulacra, i. e. facere aliquid non minus turpe ac ridiculum, quam si Hecates simulacra conspurcaverit. *Dann wer Hekate's Bildsäule bek—t mit Gesängen zu festlichem Rundtanz.* — De *choris cyclicis* vide, quos laudat Ducker., S. ad Nub 311., 332., et inprimis Sp. ad Callim. h. in Dian. 267. cf. etiam Schneideri lex. gr. vv. κύκλιος et διθύραμβος. dicitur autem Cinesias κυκλιοδιδάσκαλος Av. 1411. et κυκλίων χορῶν διδάσκαλος ap. S. ad Nub. 332.

353. ἢ τ. μισθούς. οὓς ἔλαβε παρὰ τῆς Βουλῆς αὐτοῖς παρασχεῖν. λέγει δὲ διὰ τὸν Ἀρχῖνον. (imo Ἀγύῤῥιον.) S. Idem ad Concion. 102. ὁ Ἀγύῤῥιος στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἄρξας ἐν Λήμνῳ. (Λέσβῳ.) καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν (poëtarum comicorum) συνέτεμε, καὶ πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν δέδωκεν. cf. Xenophon. Hist. gr. 4, 8, 31., annot. ad Plut. 176., et de ἐκκλησιαστικῷ supra 140.

354. κωμ., propterea quod exagitatus fuit a Comicis; velut Agyrrium nominatim carpit hic noster Concion. 184.

355. ita Gellius praefatione, merito adstipulante Br. libri corrupto metro τούτοις ἀπαυδῶ etc.

358. seqq. haec antistrophica esse, nemo non intelligat; nec vel brevitatem stropharum, vel duas uni strophae oppositas antistrophas, saepiusque usurpatos epodos, reprehendat in comoedia, ad quam leges tragoediarum haud pertinent, quaeque velut illarum est παρῳδία. quod ad personas attinet, servavi distinctionem codicum, nisi quod alterius semichorii personam adscripsi versibus 362., 371., 382., 399., 423.; tum semichoriis tribui 397. seqq., qui Chori sunt in vulgatis libris; deinde toti Choro, seu potius coryphaeo, divisi 388. seqq., quippe finitis antistrophicis, cumque unum unam συμπαιστρίαν dicere conveniat, plures non conveniat. etiam 366, 7., 374. seqq., 395, 6., 401, 2., deni-

εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους λειμώνων, sp. tr. br.
ἐγκρούων, κἀπισκώπτων, καὶ παίζων, καὶ χλευάζων· as., 2 a. par.
ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως. sp. d.
ΗΜ. β.' ἀλλ' ἔμβα, χὤπως ἀρεῖς ἀντ. ά.
τὴν Σώτειραν γενναίως τῇ φωνῇ
μολπάζων, ἣ τὴν χώραν σώζειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας,
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.
ΧΟ. ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν, τὴν καρποφόρον βασίλειαν, a. Aristoph.
Δήμητρα θεὰν, ἐπικοσμοῦντες, ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.
ΗΜ. ά. Δήμητερ ἁγνῶν ὀργίων ἄνασσα, συμπαραστάτει, i. t. στ. β'.
καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν· i. d.

que 407, 8. coryphaei verba esse arbitror; Chori autem illa 412. χωρεῖτε etc., quibus alios praeter χορευτὰς ad festum secum celebrandum invitat. nihil frequentius est falsa personarum distributione in poëtarum scenicorum codicibus.

359. male Junt. 1. et Br. κόλπ. τῶν καθ' ᾅδου λειμ.

360. κἀπισκώπτων Rav., eoque opus esse vidit Dind. vulgo καὶ σκώπτων, hiante versu. de jocis dicteriisque, in Eleusiniis inter viam jactari solitis a spectatoribus et iis, qui pompam ducebant, praesertim ad pontem Cephissium, qualibus jocis Iambe ancilla lugentem Cererem exhilarasse dicebatur, vidd. Wesseling. ad Diod. Sic. 5, 4., Mitscherl. ad Homer. h. in Cer. 203., Lenz. ad Sainte-Croix de Myster. p. 196., et inprimis Creuzerus Symb. 4. pag. 629. cf. ibid. pagg. 463. seqq.

361. ἠρίστηται. ἄριστον γεγένηται τὸ τῆς τελετῆς. (sacras epulas intelligit B.) ἔμβα δὲ ἀντὶ τοῦ χόρευε. S. ἔμβα, ingredere. Eurip. El. 113., 125. ὦ, ἔμβα, ἔμβα κατακλαίουσα.

362. ἀρεῖς Scal. in Excerptis, Valck. ad Theocrit. 1, 112., Br. etc. libri vitiose αἴρῃς, αἱρεῖς, αἴρεις, αἴροις.

363. τὴν Σώτειραν. recte Duckerus Minervam intelligit, non Cererem, quamvis etiam illa hoc cognomine appelletur, pariter atque Proserpina, praesertim Spartae, ubi templum Κόρης σωτείρας, teste Paus. 3. c. 13. quod ad Cererem attinet, Aristot., monente Sp., Rhet. 3, 11.: οἷα Περικλῆς Λάμπωνα ἐπήρετο περὶ τῆς τελετῆς τῶν τῆς Σωτείρας ἱερῶν. sed hic quominus alterutra harum dearum dici existimetur, prohibent sequentia ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν etc. Hesych. Σώτειρα, ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. inprimis Athenarum urbem ei consecravit Amphictyon, teste Justino 2, 6.: unde Παλλάδος πόλις audit ap. Aeschylum Pers. 347. etc.

364. ἐς τὰς ὥρας. in posterum tempus, ut Nub. 562. E Küst. Thesm. 959. ἐκ τῶν ὡρῶν ἐς τὰς ὥρας. Be.

366. ὕμνων. qui in Cererem hymni dicti vulgo, ut ad Callim. ex Athenaeo monui p. 3. et 649. (p. 28., 157. et 732. sequ. t. 2. Ern.), ἴουλοι, quod οὖλος et ἴουλος dice-

καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι· i. t. c.
ΗΜ. β'. καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰπεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καί, ἀντ. β'.
τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
παίσαντα καὶ σκώψαντα, νικήσαντα ταινιοῦσθαι.
ΧΟ. ἄγ' εἶα νῦν καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν as., i. et t. d. c. ἐπ.
παρακαλεῖτε δεῦρ' ᾠδαῖσι, τὸν as., dm. et i.
ξυνέμπορον τῆσδε τῆς χορείας! as., 2 i. h.
ΗΜ. α'. Ἴακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς i. tr. c. στ. α'.
ἥδιστον εὑρών, δεῦρο συνακολούθει
πρὸς τὴν θεόν, i.
καὶ δεῖξον, ὡς ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις. i. t. c.

rentur colligati hordei manipuli. Sp.

370. καί μ' ἀσφ. intelligendum ὥστε, sicut passim. cf. tamen annot. ad 838. Gl. Victor. παῖσαι ἀντὶ τοῦ παῖξαι, Ἀττικῶς. cf. Matth. gr. gr. §. 174, b.

371. καὶ πολλὰ—σπουδαῖα. quae jocorum graviumque sermonum mixtura quum in solemnibus conviviis, ut ap. Xenoph., Plat., Plut., Athen., Julianum Caess., tum in festis gentilium, et quidem juxta latas de iis leges, adhibita etc. Plato de Leg. 7, 816. τὰ μὲν οὖν τῶν καλῶν σωμάτων καὶ γενναίων ψυχῶν εἰς τὰς χορείας, οἵας εἴρηται δεῖν αὐτὰς εἶναι, διαπεπέρανται· τὰ δὲ τῶν αἰσχρῶν σωμάτων καὶ διανοημάτων, καὶ τῶν ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος. κωμῳδήματα τετραμμένων κατὰ λέξιν τε καὶ ᾠδὴν καὶ κατ' ὄρχησιν, καὶ κατὰ τὰ τούτων πάντων μιμήματα κεκωμῳδημένα, ἀνάγκη μὲν θεάσασθαι καὶ γνωρίζειν· ἄνευ γὰρ γελοίων τὰ σπουδαῖα, καὶ πάντων τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία, μαθεῖν μὲν οὐ δυνατόν, εἰ μέλλει τις φρόνιμος ἔσεσθαι etc. Sp.

373. ταιν. στεφανοῦσθαι. ταινία γὰρ ῥάμμα τοῦ στεφάνου. S. Decertabatur in festis gentilium, quis potior in dicendis facetiis evaderet, qui, tanquam victor, corona seu vitta redimitus est. *E Sp.*

374. sic meliores libri. senarium fabricantes scripserunt νῦν γε καί. S.: τὸν ὡρ. θεόν. τὸν κατὰ καιρὸν φαινόμενον Διόνυσον· ἐπεὶ τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ ἦγον, καὶ τὰ κωμικὰ δράματα ἐν ταύταις εἰσήγετο. Sp.: ὡρ. dictus h. l. Bacchus, — ut annis florens et pulcher, qualis vulgo in antiquis nummis et marmoribus conspicitur; (Catull. Epithal. Thet. 251. *At parte ex alia florens volitabat Iacchus.* Ovid. Met. 4, 18. *Tu puer aeternus, tu formosissimus* etc.) non barbatus, ut in priscis Thebanorum, Naxiorum, Olympiorum et Catinensium nummis. *E Sp.*

375. vulgo δεῦρο ᾠδαῖσι, hiatu non admittendo.

376. ξυνέμπορον. συνοδοίπορον, ut Photius interpretatur, i. e., monente B., τροπικῶς socium, sodalem.

377. μέλος — εὑρών, qui dulcissima Bacchanalium cantica reperisti.

378. συνακ. τοῦτο, ἐπειδὴ εἰς Ἐλευσῖνα ὁδεύουσιν, ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ προπέμποντες τὸν Διόνυσον. τὸ δὲ ἄνευ — περαίνεις

ΗΜ. β'. Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με! i. tr.
σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι ἀντ. 1.
κἀπ' εὐτελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον,
καὶ τὸ ῥάκος,
κἄξευρες ὥστ' ἀζημίους παίζειν τε καὶ χορεύειν.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με!
ΧΟ. καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης ἀντ. 2.
νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,
συμπαιστρίας
χιτωνίου παραῤῥαγέντος τιτθίον προκύψαν.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με!
ΞΑ. ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι, καὶ μετ' αὐτῆς
i. t. c. ἐπ.
παίζων χορεύειν βούλομαι.
ΔΙ. κἄγωγε πρός. i. tr.
ΧΟ. βούλεσθε δῆτα κοινῇ σκώψωμεν Ἀρχέδημον, as.,
2 an. στ. β'.

ἀντὶ τοῦ μεθ' ἡμῶν ὧν ῥᾳδίαν πάνυ τὴν ὁδὸν ποιήσεις. S. Alluditur pompae Bacchicae, quae 6. Eleusiniorum die, via dicta sacra, a Ceramico Eleusinem ducebatur ad templum Cereris. praeferebatur Bacchi simulacrum, cum myrtea corona in capite, face in manu. post illud gestabatur vannus mystica, symbolum separationis initiatorum et profanorum; tum calathus et cetera insignia.— sensus verborum est: te duce, Iacche, facile longam viam conficiemus. *Conz.* Eurip. Bacch. 194. de Baccho: ὁ θεὸς ἀμοχθεὶ κεῖσε νῷν ἡγήσεται. etiam chorus mulierum bacchantium non defatigatur cursu et saltationibus ibid. 64.: Ἀσίας ἀπὸ γᾶς ἱερὸν Τμῶλον ἀμείψασα θοάζω Βρομίῳ πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον. - *Be.*

382. Videntur eorum, qui pompae intererant, sandalia et vestimenta lacerata per lusum jocumque esse. tribuitur autem Iaccho, quod per licentiam hujus pompae cum Iaccho fiebat; [S.: σὺ γὰρ κατ. ἴσον τῷ διὰ σὲ κατεσχίσθη.] unde etiam effecisse (ἐξευρεῖν) dicitur, ut impune ludere et tripudiare possent. ῥάκος de vili et lacero pallio dicitur. ἐπὶ γέλωτι κἀπ' εὐτελείᾳ, *ita ut risus existeret et viles videremur. Ex B.*

383. τόν τε nos in Lect. Aristoph., quod Bentlejo placuisse post innotuit; neque aliter Elmsl. ad Acharn. 1201., item Dind. codd. depravate τόνδε τὸν σανδ.

387. παραβλ. τι, oblique intuitus (*zur Seite schielend*). *Ex B.*

394. ὁ Ἀρχέδημος ὡς ξένος παρ' αὐτοῦ κωμῳδεῖται. νόμος γὰρ ἦν, τοὺς ἐξ ἀλλοδαπῆς Ἀθήνησι κατοικεῖν ἐθέλοντας εἰς πολίτας, ἐνταῦθα χρόνον ὀλίγον διατρίψαντας ἐγγράφεσθαι· ὅπερ Ἀρχέδημος οὐκ ἐποίησε. δέον οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἐπολιτογραφήθη, ὥστε τοὺς πολίτας ὥσπερ συγγενεῖς ἔχειν, οὐκ ἔφυσεν εἶπεν. *Ex S.* Idem ad sequ. versum: οὐκ ἔφ. φρ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἔφυσεν ὀδόντας· ἵνα ὡς ξένον διαβάλῃ. ἡ δὲ παροιμία ἑπτέτης ὢν ὀδόντας οὐκ ἔφυσεν. anno septimo nascuntur dentes anteriores, ad loquendum utiles; iste vero 7. anno nondum

ὃς, ἑπτέτης ὢν, οὐκ ἔφυσε φράτορας, i. tr.
ΗΜ. α΄. νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι, ἀντ. 1.
κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας;
ΗΜ. β΄. τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω ἐν ταῖς ταφαῖσι πρω-
κτὸν ἀντ. 2.
τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
ΧΟ. κἀκόπτετ' ἐγκεκυφὼς, κἄκλαε, κἀκεκράγει as., 2 an. ἐπ.
Σεβῖνον, ὅστις ἐστὶν Ἀναφλύστιος. as., i. h. et cr. d.
καὶ Καλλίαν γέ φασι τοῦτον, τὸν Ἱπποβίνου, as., 2 an. στ. γ΄.
κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. i. tr.

in *φρατρίαν* se recipi curaverat. cf. Palmer. Exerc. p. 772.; qui et de Archedemo profert illa Xenophontis Hist. gr. 1, 7, 1. *Ἀρχέδημος, ὁ τοῦ δήμου τότε προεστηκὼς ἐν Ἀθήναις, καὶ τῆς Δεκελείας ἐπιμελούμενος* etc. vid. et ibi Schneiderus et ad Memorab. Socratis 2, 9.; item infra 550.

396. figurate Athenienses appellat *νεκροὺς*, *mortuos* (nam sic etiam Latini: vid. Musgrav. ad Soph. Oedip. Tyr. 45.), propterea quod tum male rem gerere videbantur, supplicio affectis 6 ducibus classis, qui Lacedaemonios vicerant ad Arginussas. vid. annot. ad 33. S.: *χάριεν δὲ τὸ ὑπὸ τῶν νεκρῶν τοὺς ζῶντας καλεῖσθαι νεκρούς.*

397. *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δημαγωγίας, ἢ πολιτείας, μοχθηρίας εἶπεν, χαριέντως πρὸς τὰ κακὰ αὐτῶν.* S. *τὰ πρῶτα*, princeps, caput. Eurip., annotante Be., Or. 1218. *Μυκηνίδες ὦ φίλαι, τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων* etc. Lucret. 1, 86. *ductores Danaum delecti, prima virorum.*

398. *διαβάλλει τὸν Κλεισθένη ὡς φαυλόβιον, καὶ πρὸς τοῦ Σεβίνου πορνευόμενον. διὸ καὶ δεινοπαθοῦντά φησιν ἐπὶ τῇ τούτου τελευτῇ.* S. Ut mulieres solebant in funere sibi crines vellere, et genas lancinare et plangere, ita hic Clisthenes dicitur facere mortuo Sebino Anaphlystio, quod est nomen fictum viri quasi qui solitus esset ipsum [imo *σὲ, τὸν χορευτὴν, τὸν θεατὴν,*] *βινεῖν ἀναπεφλασμένος.* *Be.* *ἐν ταῖς ταφ.*, in funere Sebini. cf. 48., Concion. 1026., ubi recte Reisig. *οὐ τὸν Σεβῖνον.*

400. — *τὸ κόπτεσθαι κακεμφάτως.* — *ἔστι δὲ καὶ Σεβῖνος ὠνομασμένος παρὰ Πλάτωνι ποιητῇ.* S.

401. *πιθανῶς τὸ ὅστις* (quicunque) *ἐμφαίνει οὐ τὸν ὑπὸ ἑνὸς μόνου περαινόμενον. πέπλασται δὲ αὐτῷ ὥσπερ ὁ Σεβῖνος, οὕτως καὶ ὁ Ἀναφλύστιος.* S. Pagus erat Atticus, *Ἀνάφλυστος* dictus, de quo vid. Meursius. — *Br.*

402. *τὸν Ἱππ. παρεγραμμάτισε διὰ τὴν ἀσέλγειαν παρὰ τὸ Ἱππονίκου εἰς πορνομανῆ. τὸ δὲ ἵππος πολλαχοῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου λαμβάνουσιν· ἱππόπορνε. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὁ Καλλίας ὡς σπαθῶν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς.* — S. *τοῦτον. ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι.* gloss. codicis C ap. Br. De Hipponico Isocrates de Big. 13. *ὁ μὲν γὰρ πατὴρ αὐτῆς* (Hipparetes, sororis Calliae, quam Alcibiades duxit,) *Ἱππόνικος πλούτῳ μὲν ἦν πρῶτος τῶν Ἑλλήνων, γένει δ' οὐδενὸς ὕστερος τῶν πολιτῶν* etc. cf. 466. et Bähr. ad Plut. Alcib. cap. 8. p. 99. sequ.

403. *λεοντῆν.* velut Herculem. *τὸ ναυμαχεῖν*, quia tunc omnium in ore erat propter proelium apud

ΔΙ. ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν Πλούτων', ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ; ἀντ. 1.
ξένω γάρ ἐσμεν, ἀρτίως ἀφιγμένω.
ΧΟ. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς, μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με, ἀντ. 2.
ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.
ΔΙ. αἴροι' ἂν αὖθις, ὦ παῖ, τὰ στρώματα. as., an. et i. ἐπ.
ΞΑ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα, an.
ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι; i. tr.
ΧΟ. * χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς, στ. δ'.
ἀνθοφόρον ἀν' ἄλσος ith.
παίζοντες, οἷς μετουσία i. d.
θεοφιλοῦς ἑορτῆς· ith.

Arginussas, ad rem obscoenam transtulit. gloss. Victor. ἐνημμ., ἐνδεδυμένον.

404. sic quidam libri, eleganter. vulgati praeter Dindorfii: — νῷν, Πλούτων ὅπου —.

408. sic probati codd., neque intelligo, cur verba τὰ στρώματα deleantur. vett. edd. praeter Junt. 1. αἴροις ἂν αὖθις αὖ γε παῖ τὰ στρ., quod est supplementum ejus, qui senarium fabricaretur. Junt. 1. αἴροις ἂν αὖθις ὦ παῖ τά γε στρ., versu politico. — gloss. E. αἴροι' ἄν, λάβοις ἄν.

409. *quid hoc rei est, nisi forte Jovis filius Corinthus inest in hisce sarcinis?* S. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων. (ut Bacchus facit, iterum sarcinulas tollere servum jubens invitum: cf. 165.) τῶν Μεγαρέων ἀποστάντων Κορινθίων, ἀπεστάλη κήρυξ πολλάκις λέγων, ὅτι οὐκ ἀνέξεται ὑμῶν ὁ τοῦ Διὸς Κόρινθος· ἐπέμενέ τε οὖν αὐτὸ λέγων. οἱ δὲ Μεγαρεῖς συγχανθέντες (fort. συγχυθέντες. *Höpfner.*), καὶ εἰς ὀργὴν τραπέντες, ἔλεγον Παῖε, παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον, τουτέστι τὸν κήρυκα. καὶ παροιμία ἐλέχθη ἐπὶ ταυτολογούντων ἀεὶ καὶ τὰ αὐτὰ πραττόντων. ὁ δὲ Διὸς Κόρινθος, παῖς Διὸς, βασιλεὺς Κορίνθου. Μεγαρεῖς δὲ ὑποτελεῖς ἦσαν Κορινθίοις. S. Pausan. 2, 1.: ἡ δὲ Κορινθία χώρα, μοῖρα οὖσα τῆς Ἀργείας, ἀπὸ Κορίνθου (a Corintho, Marathonis filio) τὸ ὄνομα ἔσχηκε· Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον, οὐδένα οἶδα εἰπόντα πω σπουδῇ, πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν etc. Pindarus Nem. 7. in fine: ταυτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκας, Διὸς Κόρινθος. vide ibi Schol. et cf. Concion. 859., item Erasmum 2, 1, 50. et paroemiographos. Be.: „Opportune de stragulis dixit hoc proverbium Comicus, quia Corinthiaca stragula celebrantur. Aristophontes Comicus ap. Athen. 1. p. 27. ἐξ Ἤλιδος μάγειρος, ἐξ Ἄργους λέβης, Φλιάσιος οἶνος, ἐκ Κορίνθου στρώματα." Fortasse etiam ridiculi causa simulat, dum stragula tollit, se pungi a cimice, in iis latitante: quo sugillet Corinthios, Atheniensium hostes in bello Peloponnesiaco. Nub. 711. ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος Δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι, i. e. οἱ κόρεις.

411. metra non congruunt, nec quibusdam obtemperandum est, τὸ χωρεῖτε seorsum ponentibus. ab interprete esse videntur verba ἀνὰ et θεᾶς. cf. 417. „ἱερὸν ἀνὰ κύκλον. hoc pertinet ad choros cyclicos saltantium

ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσιν κόραις ἀντ. δ'.
εἶμι καὶ γυναιξὶν,
οὗ παννυχίζουσιν θεᾷ,
φέγγος ἱερὸν οἴσων.

ΗΜ. α'. χωρῶμεν ἐς πολυῤῥόδους λειμῶνας ἀνθεμώδεις i. t. c. στ. ε'.
τὸν ἡμέτερον τρόπον, τὸν καλλιχορώτατον, as., 2 an. c.
παίζοντες, ὃν ὄλβιαι Μοῖραι ξυνάγουσι. as., an. c. et an. br.

ΗΜ. β'. μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν, ἀντ. ε'.
ὅσοι μεμυήμεθ', εὐσεβῆ τε διήγομεν
τρόπον περί τε ξένους, καὶ τοὺς ἰδιώτας.

in sacris. vid. Sp. ad Callim. h. in Dian. 267." *Ducker.* Conferunt Av. 1379. *τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;* Thesm. 763. *χώρει κοῦφα ποσὶν, ἄγ', ἐς κύκλον· χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας.*

417. ita Rav. et interpp. Germani; item Dind. vulgo *θεαί.*

420. *τὸν ἡμ. τρόπον.* *ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ἡμ. τρόπον, ὡς ἔθος ἔχομεν παίζοντες.* S. cf. 423.

421. *Μοῖραι*, quae omnino dispensatrices fatorum celebrantur. sensus est: quam (choream) felici fato instituimus. de saltationibus, die 4. Eleusiniorum majorum in prato florido institutis cf. Ste. Croix libri de Mysteriis p. 190. *Ex B.*

422. cf. 154. seqq. et annot. ad 145. *ἥλιος καὶ φέγγος.* *ἓν διὰ δυοῖν*, quidquid dicit Coraes ad Heliod. t. 2. p. 290.

424. *καὶ τ. ἰδ.* *ἀντὶ τοῦ τοὺς ἰδίους, τοὺς πολίτας. ἀντέστραπται δὲ τοῦτο τὸ ἴδιον ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ, καὶ οὕτω πολλάκις εἴρηται κατὰ παραγωγήν. σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ ἰδιώτης λέγεται ὁ πρὸς γένος ἴδιος, καὶ ὁ ἀμαθής.* S. [*περί τε ξένους.*] hoc inde potest illustrari, quod Athenienses, diverso a Lacedaemoniis instituto, patriis sedibus seditione aut bello pulsis, et quidem auctore Solone, juxta Plut. in ejus vita (c. 24.), stabilem in urbe sua sedem et etiam jus civium concessisse dicuntur a Thucydide 1, 2. et Strabone 9. p. 393. (ed. Tauchnitz. vol. 2. p. 235.), atque ita se erga illos beneficos et misericordes praestiterint. Unde etiam Lacedaemonii *ξενηλασίαις*, i. e. *peregrinorum expulsionibus*, locum dabant, Athenienses non item, sed urbem omnibus communem exhibebant, auctore Thucyd. 2, 39. *προξένους* quoque constituerunt, i. e. patronos hospitum, et qui advenarum curam susciperent etc. — [*ἰδιώτας*]. Hesych. *ἰδιῶται, πολῖται.* infra vero *ἰδιώταις θεοῖς* de diis dicitur, quos velut proprios sibique peculiares colebat Euripides. *ἰδιώτης* alioquin de privato ab Atticis vulgo dictum, et ap. Demosth. adv. Aristocr. p. 312. *ὃς ἂν ἄρχων ἢ ἰδιώτης.* *E Sp.*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΑΙΑΚΟΣ. ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ ΔΥΟ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙ. Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω, τίνα; i. tr.
πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οἱ 'πιχώριοι;
ΞΑ. οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας,
καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων.
ΔΙ. παῖ, παῖ!
ΑΙ. τίς οὗτος;
ΔΙ. Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.
ΑΙ. ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε,
ὃς τὸν κύν' ἡμῖν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον
κἀπῇξας ἄγχων, κἀποδρὰς ᾤχου λαβὼν,
ὃν ἐγὼ 'φύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·
τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα,

425. Scena jam est in Orco ante fores Plutonis, cujus janitor esse fingitur Aeacus, ut ap. Lucianum Dial. mort. 20., ubi vid. Hemsterhus.

427. *διατρ.. cunctaberis. γεῦσαι τῆς θύρας*, κόπτει τὴν θύραν, ut exponit Thomas Mag. p. 547. figurate dici solet hoc vocabulum: vide, quos laudant, Pindarum Pyth. 9, 61., Nem. 3, 67., 6, 40., Soph. Antig. 923. etc. Hesych. γεύσασθαι· πειράσαι, ἅψασθαι. — γεύσει· ἀποπειράσει. haud male Welcker.: *Nicht aufgehalten, sondern versuche nur die Thür, Und hab' vom Herakles wie Gestalt, so auch Gehalt.* similiter Vossius.

430. Non magis humaniter deorum famulus excipit Trygaeum, cui ostium pulsanti aperuerat, Pac. 182. seqq. *Be.*

432. ἡμῖν 2 MSS., quod elegantius vulgato ἡμῶν.

433. sic Paris. vulgo ἀπῇξας.

434. ἀλλὰ — μέσος. ἀντὶ τοῦ μέσος ἐλήφθης. τοῦτο δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. τὸ ἔχει δὲ οὕτως Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἔχῃ, ἀπὸ τοῦ ἔχομαι δευτέρου προσώπου. S.

435. μελαν. διὰ τῆς λέξεως τὸ φοβερὸν εἶπεν· οὐ γὰρ ἔχει καρδίαν ἡ πέτρα. — καὶ τὰ μὲν ἑαυ-

Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου
διασπαράξει· πλευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ᾑματωμένω
διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.

τῷ πλάττων λέγει, τὰ δὲ ἐξ Εὐριπίδου, πρὸς φόβον Διονύσου. E S.

437. *περίδρ. οἷον πανταχοῦ δυνάμενοι περιστρέφεσθαι. λέγει δὲ τὰς Ἐριννῦς.* S. de fluviis Inferorum cf. Plat. Phaed. 61. cum interpp., et Heynii excurs. 9. ad Virg. Aen. 6. *Ex B. κύνες, canes*, passim audiunt Furiae (vid. Blomfield. ad Aeschyl. Cho. 911.), aves rapaces (1221.) et quidquid est animalium noxiorum aut monstrorum (Antiphanes ap. Jacobs. Anthol. Palat. 2. p. 88. *ἡ δὲ κύων δένδρων καρποφθόρος, ἡ πτιλόνωτος Κάμπη* etc.); denique impudentes, vide indices Eurip. et Soph. his vv. etc.

438. *Ἔχιδνα*, hydra Lernaea.

439. *πλευμόνων.* sedes doloris: vid. Eurip. Ion. 700. — *πλευμόνων. ὅτι Ἀττικῶς τὸν πνεύμονα πλεύμονά φασιν, ὡς καὶ τὸ νίτρον λίτρον.* Schol. Cant. 2. sed tamen plerique omnes libri *πνευμόνων*, quod minus vulgare puto. Soph. Trach. 739. *σπαραγμὸς, αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο.* Eurip. Med. 1301. *τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆν, καρδίας ἀνθηψάμην*, et similiter Helen. 910. habent haec omnia tragicum colorem.

440. *T. μύραινα. — Ταρτησίαν εἶπε πρὸς τὸ ἐκπληκτικώτερον, διὰ τὸ ἐκτετοπισμένον. λέγουσι δὲ Ταρτησίαν γαλῆν ἀντὶ τοῦ μεγάλην.* (vide Aeliani interpp. V. Hist. 14, 4., Erasmi Adag. 1, 2, 70.) *ἡ δὲ Τάρτησος Ἰβηρικὴ πόλις περὶ τὴν Ἄορνον λίμνην. μύραινα δὲ ἰχθὺς θαλάσσιος. — ἔστι δὲ τὰ ἐν Θησεῖ πεποιημένα Εὐριπίδῃ· ἐκεῖ γὰρ τοιοῦτός ἐστι σπουδάζων ὁ Εὐριπ., οἷος ἐνταῦθα παίζων.* S., qui habet ista ex Theseo Eurip. in annot. ad praegressum versum; quae sic emendabat Grotius: *κάρα τε γάρ σου* (Minotauri, ut Musgrav. existimat) *συγχέω κομαῖς ὁμοῦ, Ῥανεῖ τε γῆν ἐγκέφαλος· ὀμμάτων δ' ἄπο Αἱμοσταγεῖς πρηστῆρε ῥεύσονται κάτω.* Monuit Sp., Aeschylum quoque Cho. 981. viperae jungere muraenam, idque ob traditum a veteribus viperarum cum muraenis coitum, ex quo nasci genus muraenarum morsu letali auctor est Andreas *περὶ Δακετῶν*; vidd. Blomf. ad Aeschyli l. l. et, quem B. laudat, Camus ad Aristot. H. A. t. 2. p. 538. Tartessias muraenas in pretio fuisse, ex Polluce 6, 10, 63. annotavit Be.

442. praeter expectationem dixit *Γοργόνες Τιθράσιαι* pro *Λιβυστικαί*: nam primum in insula Oceani, deinde in continento Libyae quaesitae sunt Gorgones, ut docet Heyn. ad Apollod. 2. p. 124. sequ. S. *Γοργ. Τιθρ. ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς πονηροῦ. (ἄλλως.) οὐκ εἰκῇ δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀλλ' ἐοίκασι τὸν δῆμον διαβάλλειν τοῦτον, ὡς κακοπράγμονα. εἰσὶ δὲ οὗτοι ἀπὸ Τίθραντος, τοῦ Πανδίονος παιδὸς, ἐπώνυμοι. εἰς δὲ τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν κατανενέμηνται.* „*Τίθρας* est pagus Atticus, unde *Τιθράσιος* teste Steph. Byz.“ — *Be.* cf. Meursii librum de populis Att.

444. *ἐγκέχοδα.* Zonar. t. 1. p. 608.: *ἐγκέχοδα· διὰ φόβον τινὰ ἔχεσα [ἀπεπάτησα].* eadem praeteriti (ab *ἐγχέζω*) forma est Vesp. 626. B. — „*κάλει θεόν*, est aliqua notatione dignum, quod hic tradit

ΞΑ. οὗτος, τί δέδρακας;
ΔΙ. ἐγκέχοδα. κάλει θεόν.
ΞΑ. ὦ καταγέλαστ', οὔκουν ἀναστήσει ταχύ,
πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον;
ΔΙ. ἀλλ' ὡρακιῶ.
ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν.
ΞΑ. ἰδού· λαβέ.
ΔΙ. πρόσθου.
ΞΑ. ποῦ 'στιν; ὦ χρυσοῖ θεοί,
ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;
ΔΙ. δείσασα γὰρ
εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.
ΞΑ. ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων!
ΔΙ. ἐγώ;
πῶς δειλός, ὅστις σπογγιὰν ᾔτησά σε;
οὔκουν ἕτερός γ' αὔτ' εἰργάσατ' ἀνήρ.
ΞΑ. ἀλλὰ τί;
ΔΙ. κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν·

S., in Lenaeis a daducho seu lampadifero (proximo post Hierophanten sacrorum Eleusin. sacerdote: vid. Ste-Croix p. 137. sequ. B.) facem praeferri, dicente *κάλει θεὸν*, et tum ab audientibus clamari *Σεμελήϊ' Ἴακχε, πλουτοδότα.* quibus additur in schol., aut vero id ad eum ritum respicere, juxta quem in sacrificiis, ubi libatum esset, acclamatum continuo illud *κάλει θεόν*. *Sp.* Hoc probat Br. „Comice his verbis," inquit, „significat Bacchus, se ventris proluviem effudisse."

446. Moeris: *ὡρακιᾶν Ἀττικῶς· λειποψυχεῖν Ἑλληνικῶς.* confer duas Hesychii glossas. In Pace 702. Cratinus *ἀπέθανεν ὡρακιάσας*. *Br.*

447. *σπογγιάν.* malit Br. *σφογγιὰν* Attice, quemadmodum Acharn. 463. ex 3 codd. edidit *σφογγίῳ* pro *σπογγίῳ*. Be.: „*σπ.* nempe aquosam spongiam. In Vesp. 989., ubi etiam aliquis animae deliquium patitur: *οἴμοι, ποῦ 'σθ' ὕδωρ;*" Ducker.: Spongiis, certa quadam ratione coactis, usos esse antiquos loco *καρδιοφύλακος*, notat ex h. l. Lindenbrog. ad Terent. Eun. 4, 7. (v. 9., ubi etiam cf. Westerhov. B.)

448. *ἰδού.* vox obedientis. cf. 605. etc.

449. *ἐντ. — καρδίαν;* *ἔνθα μου τὴν χεῖρα προσήγαγες· ἤγουν περὶ τὸν πρωκτὸν* etc. S. ad detergendas nates.

453. ita Dind. ex Cantabr. 1. et Rav. vulgo: *ἕτερος ταῦτ'*, confusis, ut saepe, *γ* et *τ* litteris. frustra Scal. et Br. *οὐκ ἂν ἕτερος*: vide Matth. gr. gr. §. 509. not., infra 1130., Eurip. Hel. 737., Rhes. 847., Soph. El. 857., Xenophon Exped. Cyr. 7, 7, 40. *αἰσχρὸν γὰρ ἦν* pro *ἦν ἂν* etc. sic et nostrates: *Das that dir sonst Niemand*, cum hoc intelligunt *Das hätte dir sonst Niemand gethan.*

454. S. ad 452. *τοῦ γὰρ δειλοῦ τὸ σιωπᾶν οἰκεῖον, οὐ τὸ λαλεῖν.* et h. l.: *οἱ γὰρ ὑπὸ φόβου ἐκλυόμενοι ὀσφρήσει τὸν πόνον παύουσιν.* —

ἐγὼ δ᾽ ἀνέστην, καὶ προσέτ᾽ ἀπεψησάμην.
ΞΑ. ἀνδρεῖά γ᾽, ὦ Πόσειδον!
ΔΙ. οἶμαι, νὴ Δία.
σὺ δ᾽ οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων,
καὶ τὰς ἀπειλάς;
ΞΑ. οὐ μὰ Δί᾽, οὐδ᾽ ἐφρόντισα.
ΔΙ. ἴθι νυν, ἐπειδὴ ληματιᾷς, κἀνδρεῖος εἶ,
σὺ μὲν γενοῦ ᾽γώ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν
καὶ τὴν λεοντῆν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ·
ἐγὼ δ᾽ ἔσομαί σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.
ΞΑ. φέρε δὴ ταχέως αὔτ᾽· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ᾽ ἔχων.
ΔΙ. μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἀληθῶς οὑκ Μελίτης μαστιγίας.
φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ᾽ αἴρωμαι ταδί.

459. λημ. S.: λῆμά ἐστι τὸ φρόνημα· ληματιᾷς οὖν μέγα φρονεῖς. γράφεται οὖν καὶ ληματίας (placuit hoc Bentlejo), χωρὶς τοῦ ι· οἷον μεγαλόφρων καὶ ἰσχυρός.

461. ἀφοβ. ἄφοβος. — S. ridicule ficta vox tragica.

466. οὑκ Μελ. μαστ. ἀντὶ τοῦ (ὁ) ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς. ἡ γὰρ Μελίτη δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ ἐμυήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια. ἔστι δὲ ἐκεῖ καὶ Ἡρακλέους ἱερόν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νύμφης, ᾗ ἐμίγη ὁ Ἡρακλῆς. μαστιγίας δὲ ὡς πρὸς δοῦλον. (μαστ. proprie est ὁ δι᾽ ἁμάρτημα μαστιζόμενος δοῦλος, hinc omnino servus nequam. vid. Phot. lex. p. 183., Zonar. 2. p. 1329. mastigia dicitur Plauto et Terentio. B.) [ἄλλως.] παρὰ δὲ τὴν ὑπόνοιαν σκώπτει, ἐπειδὴ ἐν Μελίτῃ ἐστὶν ἐπιφανέστατον Ἡρακλέους ἱερὸν ἀλεξικάκου, ὁ δὲ Ξανθίας ἀντιμετείληφε τὴν Ἡρακλέους σκευήν. τὸ δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἄγαλμα ἔργον Ἐλάδου (fort. Ἀγελάδου. B.) τοῦ Ἀργείου, τοῦ διδασκάλου Φειδίου. ἡ δὲ ἵδρυσις ἐγένετο κατὰ τὸν μέγαν λοιμόν (olymp. 87, 3., ante Christ. nat. 430.)· ὅθεν (?) καὶ ἐπαύσατο ἡ νόσος, πολλῶν ἀνθρώπων ἀπολλυμένων. Ἀπολλώνιος δὲ (Apollonius Dyscolus, rhetor Alexandrinus, qui floruit sub Hadriano, circa annum a Chr. nat. 130.) οὐ κακῶς ὑπονενοῆσθαί φησι τὸ κωμῳδεῖσθαί τινα. — Καλλίας γὰρ ὁ Ἱππονίκου ἐν Μελίτῃ ᾤκει. παρεικάζει δὲ αὐτὸν [ἅμα] τῷ Ἡρακλεῖ, ἅμα χλευάζων διὰ τὸ λεοντῇ ἐν ταῖς μάχαις χρῆσθαι· ὡς ἐν ταῖς ὀπίσω (403.) κύσθον λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. ἐπεὶ εἴ γε ὄντως ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα ἀνέφερε, τί μᾶλλον εἶπε τὸ ἐκ Μελίτης, καὶ μὴ ἐξ ἄλλου δήμου; πανταχοῦ γὰρ Ἡράκλεια (templa Herculis; male libri Ἡρακλέα) ἐπιφανῆ. (majoris momenti est, quod sequitur.) σύνηθές τε οὐχ οὕτω λέγειν ἐπὶ θεῶν οὑκ Μελίτης, ἀλλ᾽ ὁ ἐν Μελίτῃ, ὡς καὶ Ζεὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων ἐκ Μελίτης, ἐξ Ἰοῦς, ἐκ Κολωνῶν etc. dicit igitur Bacchus, Xanthiam similem esse Calliae, Hipponici filio, helluoni, qui maximas patris opes dilapidavit, tandemque sibi manus attulit, ut Aelianus auctor est Var. Hist. 4, 23. cf. supra 403.

ΘΕ. ὦ φίλταθ' ἥκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἴσιθι
ἡ γὰρ θεός, σ' ὡς ἐπύθεθ' ἥκοντ', εὐθέως
ἔπεττεν ἄρτους· ἧψε κατερικτῶν χύτρας
ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς· βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον·
πλακοῦντας ὤπτα, κολλάβους. ἀλλ' εἴσιθι.
ΞΑ. κάλλιστ', ἐπαινῶ.
ΘΕ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ
περιόψομαι ἀπελθόντ'· ἐπεί τοι καὶ κρέα
ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, καὶ τραγήματα
ἔφρυγε, κῷνον ἀνεκεράννυ γλυκύτατον.
ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί.
ΞΑ. πάνυ καλῶς.
ΘΕ. ληρεῖς ἔχων.
οὐ γάρ σ' ἀφήσω· καὶ γὰρ αὐλητρίς γέ σοι
ἤδ' ἔνδον ἔσθ' ὡραιοτάτη, κὠρχηστρίδες

468. Prodit ancilla, quae Herculem istum invitat ad omnis generis lautitias, quas ei paraverit Ditis domina, audito illius adventu. *Be*

470. κατερ. τῶν κατακεκομμένων ὀσπρίων. — S. Phot. lex. p. 109. κατερικτά· τὰ ἐρεικόμενα ὄσπρια καὶ σχιζόμενα.

471, 2. ἔτνους. lente valde delectari fingitur Hercules. vide 62. sequ. B.: „ἀπανθρακίζειν est prunis subjectis assare (*auf Kohlen braten*); ὀπτᾶν autem (πλακοῦντας) igni coquere aut torrere (*am Feuer backen*). κολλαβοὶ sunt οἱ μικροὶ ἄρτοι, παρὰ τὸ ἐκ τῶν μεγάλων κολοβοῦσθαι. v. Zonar. lex. 2. p. 1229. ibique Tittmann. nam alia notione ap. Timaeum gl. Plat. p. 161. legitur."

473. κάλλιστ', ἐπαινῶ, πάνυ καλῶς, formulae sunt oblato beneficio non utentium, ut Latinorum *gratia est*, *gratiam facio*, *benigne*. vide interpp. et, quos laudant, Plautum Most. 5, 2, 9., Menaechm. 2, 3, 36., Horat. Epist. 1, 7, 16., 62., Casaub. Lect. Theocrit. c. 16. init. et ad Diog. Laërt. 2, 76. cf. Valck. ad Eurip. Phoen. 406., nos ad Iphig. Aul. 393. et Terent. Eun. 229. in ed. majore; item 477., 839., 905., gloss. Victor. ἐπαινῶ. οὐ βούλομαι εἰσελθεῖν. — Ἀπόλ | λω οὐ | . crasis vide Br. ad 477. in Addendis, Matth. gr. gr. §. 56.

474. hiatus, de quo vide 747. quidam per crasin περιόψομἀπελθόντ', voce monstrosa. — particularum ἐπεί τοι καὶ usum exemplis illustrat Porson. ad Eurip. Med. 675.

475. Acharn. 1004. ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, *elixate*, *assate*. cf. Pac. 1201. et infra 515. Pherecrates ap. Athen. 6. p. 269. κίχλαις τ' ἀναβράστοις, *ferventibus turdis*. ὀρνίθεια, de gallinarum pullis aut gallinis. *E Sp.*

476. κῷνον pro καὶ οἶνον. vide Suid. et Etym. v. κῷνον. K.

477. πάνυ καλῶς. παραιτούμενοι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον κάλλιστ', ἐπαινῶ (473.), καὶ ἐπήνουν. — S. verba ληρεῖς — ἀφήσω recte ancillae tribuuntur a Scaligero, quem Dind. quoque secutus est. inepte sub Bacchi persona leguntur in codd. Sp.: ληρεῖς ἔχων, Attice pro ληρεῖς, ut supra 202., mox 489. etc.

479. ἤδ' ἔνδον. sic libri; nec quidquam mutandum est, cum

ἕτεραι δύ' ἢ τρεῖς...
ΞΑ. πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;
ΘΕ. ἡβυλλιῶσαι, κἄρτι παρατετιλμέναι.
ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη
ἤμελλ' ἀφαιρεῖν, χἠ τράπεζ' ἐσῄρετο.
ΞΑ. ἴθι νυν, φράσον πρώτιστα ταῖς αὐλητρίσι
ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὅτι εἰσέρχομαι.
ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο, τὰ σκεύη φέρων.
ΔΙ. ἐπίσχες οὗτος. οὔ τί που σπουδὴν ποιεῖς,
ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα;
οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα.
ΞΑ. τί δ' ἔστιν; οὔ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ,
ἃ 'δωκας αὐτός;
ΔΙ. οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ.
κατάθου τὸ δέρμα.
ΞΑ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι
καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.
ΔΙ. ποίοις θεοῖς;
τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν,

pronomen significet locum vicinum; quem usum illustrat Schaefer. Melet. crit. p. 77. sequ. et ad Hecub. Porson. 712. (ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας Ἀγαμέμνονος etc.), cui loco haec adscripsit vir eruditissimus: „τοῦδε, *hic.* sic fere nominativus et accusat. pronominis usurpantur, raro ceteri casus.“ cf. quae nos ad Soph. Ajac. 1136., Eurip. Or. 35. etc. annotavimus. est igitur ἥδ' ἔνδον nihil aliud quam *hic intus*, non personam quidem ancilla monstrat, sed locum, domum Proserpinae. similiter Plautus Pers. 2. 65. *eccillum domi*, et Mil. 3, 1, 94. *habeo eccillam meam clientem.* cf., si tanti est, a nobis annotata ad Plaut. Amphitr. prol. 120. et Terent. Andr. 825.

481. ἡβυλλ. ἡβῶσαι, καὶ αἰσχρῶς τίλλουσαι τὸ αἰδοῖον. (cf. Conc. 722.) — τίλλουσι δὲ τὰς τρίχας αἱ νεόνυμφοι. ἢ ἐσπασμέναι τὰς ἐπανθούσας τῷ προσώπῳ τρίχας, καὶ τὰς τῶν ὀφρύων. κρεῖττον γάρ ἐστι τοῦτο τοῦ ξυρεῖν. S. cf. Schneider. lex. gr. v. παρατίλλω.

482. τεμάχη. τὰ κόμματα τῶν ἰχθύων. S. Frischlin.: *Sed abi intro: nam cocus tomacula nunc erat Detracturus foco, et mensa illata est.*

483. ἐσῄρετο νῦν ἀντὶ τοῦ εἰσεφέρετο. S.

485. ὅτι pro ὡς Elbing. et Paris. ὡς videtur esse correctoris, qui nesciret, elisionem non pati ὅτι. οὔσαις αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι et σιγματισμῷ frequentiore offendit, et languidiores habet numeros. αὐτὸς, *ipse*, dominus.

487. οὔ τί που, *num forte*, ut Lysistr. 354., Conc. 329. etc. vid. Br. B.: „σπουδὴν ποιεῖν dicitur, qui aliquid pro serio habet, serio tractat.“ nostrates similiter dicunt *Ernst machen.*

ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς Ἀλκμήνης ἔσει;
ΞΑ. ἀμέλει, καλῶς· ἔχ᾽ αὔτ᾽. ἴσως γάρ τοί ποτε
ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλοι.
ΧΟ. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρέ-
νας, t. t. c. στ.
καὶ πολλὰ περιπεπλευκότος, i. d.
μετακυλινδεῖν αὑτὸν αἰεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα
μᾶλλον t, t.
τοῖχον ἢ γεγραμμένην εἰκόν᾽ ἑστάναι, λαβόνθ᾽ as.,
2 t. d. c.
ἓν σχῆμα· τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι πρὸς τὸ μαλθα-
κώτερον, i. t.
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηραμένους. t. t. c.

499. — ταῦτα λέγει ὁ Χορὸς διὰ τὸν Διόνυσον, ἐπειδὴ οὗτος, ὅτι ἐφοβήθη τὰς τοῦ Αἰακοῦ ἀπειλὰς, τὸν Ξανθίαν ἐποίησεν ὡς δεσπότην, ἑαυτὸν δὲ δοῦλον· ὅτε δὲ ὁ θεράπων (ἡ θεράπαινα) ἀπήγγειλε τῷ Ξανθίᾳ, ὅτι ἡ Κόρη δεῖπνον καὶ ὄψα ἐποίησε, δεσπότην πάλιν ἑαυτὸν ποιεῖ, τὸν δὲ Ξανθίαν δοῦλον. ἀποδέχεται δὲ τὸν Διόνυσον ὁ Χορὸς ὡς μὴ μένοντα (imo ἐμμένοντα) τοῖς αὐτοῖς. S. inconstantiam ejus irridet Chorus.

500. πολλὰ περιπ. Suidas v. ταῦτα πρὸς ἀνδρός: ἀντὶ τοῦ εἰς πάντα τετριμμένου, *in omnibus exercitati*, *versati*. ab eadem re Ulyssem laudat Homerus principio Odysseae, ubi Eustath. πολύτροπον παραφράζει οὐκ ἐφ᾽ ἑνὸς ἑστῶτα, οἷα γεγραμμένην εἰκόνα, respiciens, opinor, ad verba Comici 502. *Duker*. aptius etiam dictum propterea, quia exemplum capit de Theramene, praefecto classis.

501. μεταχ. ὅμοιον τῷ ἐν Ἀλκμνήνῃ Εὐριπίδου· οὐ γάρ ποτ᾽ εἴων τὸν Σθένελον, πρὸς εὐτυχῆ χωροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης ἀποστερεῖν. παροιμία δέ ἐστι πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον ῥέπειν, ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς ἀεὶ στρεφομένων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεὼς, ὅταν, θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου, πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται. S. — μᾶλλον τοῖχον pro τοῖχον μᾶλλον Br. ex membr., elegantiore positu verborum.

502. γεγρ. εἰκόνα. i. e. immobilem. ὅτι ἀκίνητον τὸ ἐπιγεγραμμένον τῇ εἰκόνι, inquit S.

503. μετ. πρὸς τὸ μαλθ. Frischlin.: *semel vertere ad meliorem sortem*. Voss.: *Doch sich herumzudrehen Dahin, wo's bequemer ist*, etc.

504. Θηραμένους. οὗτος τῶν τὰ πολιτικὰ πραττόντων. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς εὐμετάβολον ὄντα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἁρμόζοντα. οὗτος δὲ γέγονεν ὁ Θηραμένης διδάσκαλος Ἰσοκράτους, στρατηγὸς δὲ καὶ ὑποκριτὴς εὐμετάβλητος, Ἅγνωνος παῖς, Στηριεὺς τὸν δῆμον. τούτῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενόμηται, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετλιώτατα, ἥ τε τῶν ἐν Ἀργινούσῃ στρατηγῶν ἀγωγὴ, ἣν αὐτὸς (ita Höpfner., ex Suidae l. l. ad 500., pro αὐτῷ) συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένου, καὶ ἡ τῶν λ΄ (XXX tyrannorum) ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου μετάστασις. τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίας τῆς τελευτῆς ἔτυχεν· ὑπὸ γὰρ αὐτῶν τῶν λ΄ ἀνῃρέθη, Κριτίου κρίνοντος αὐτόν. ἔνιοι δέ φασι καὶ καταφυγόντα αὐτὸν ἐπὶ τὴν

ΔΙ οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν ἀντ.
ἐν στρώμασιν Μιλησίοις
ἀνατετραμμένος, κυνῶν ὀρχηστρίδ', εἶτ' ᾔτησεν ἀμίδα,
* ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων τοῦ 'ρεβίνθου 'δραττόμην,
οὗτος δ', ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος, εἶδε, κᾆτ' ἐκ τῆς γνάθου

ἑστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ ἤθους Κόθορνον ἐκάλουν, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῇ τῶν πολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς, καὶ τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ πιστοῦ προτάσσων, ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορνος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδύσεις ἁρμόττει etc. cf. de Theramene 918., Thucydides 8, 68., Xenophon primis libris Historiae gr., Diodorus 13, 98. etc. Thucydides l. l.: καὶ Θηραμένης, ὁ τοῦ Ἅγνωνος, ἐν τοῖς ξυγκαταλύουσι τὸν δῆμον πρῶτος ἦν, ἀνὴρ οὔτε εἰπεῖν οὔτε γνῶναι ἀδύνατος.

506. ἐν στρώμασιν Μιλ., quibus strati erant lecti in conviviis. S.: ἐν γὰρ Μιλήτῳ καλὴ ἡ τῶν στρωμάτων ἐργασία, καὶ τὰ Μιλήσια στρώματα ποικίλα καὶ ἁπαλὰ γίνεται καὶ διάφορα. εἰς τρυφὴν δὲ οἱ Μιλήσιοι διαβάλλονται, καὶ εἰς τὸ στολῆς πολυτελές· ἐσθῆτές τ' ἐνταῦθα κατεσκευάζοντο ποικίλαι καὶ τάπητες· ὡς καὶ Θεόκριτος (15, 125.)· πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνῳ· Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. — ἀμίδα δὲ τὴν οὐρητρίδα, τὸ οὐρηρὸν ἀγγεῖον. de lanis Milesiis, ex iisque fabricatis tapetibus stragulisque multus est h. l. Sp. vide, quos laudat, hunc nostrum Lys. 732., Cic. in Verr. 1, 34., Virg. Georg. 3, 306. sequ. etc. et cf. Bähr. ad Plut. Alcib. pp. 193. seqq. etiam Corinthia stragula in pretio erant: vid. annot. ad 409.

507. sequ. κυνῶν Bentlejus, Br. aliique pro κινῶν, quod ἄμετρον et omnino ineptum est. conferas licet Lysistr. 798. seqq. praeterea libri ἀμίδ' ἐγὼ etc., itidem pessumdato versu. neque enim ferendi sunt librarii, qui haec ita diviserunt:

οὐ γὰρ — εἰ
Ξανθίας — ἐν
στρώμ. Μιλ.
ἀνατετρ., κ. ὀρ-
χηστρίδ' — ἀμίδ'· ἐ-
γὼ δὲ — βλέπων,
τοῦ —· οὗ-
τος etc.

sectati illi vulgarem ordinem verborum scripsisse videntur ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων, cum hoc reliquisset Aristophanès πρὸς δὲ τοῦτ' ἐγὼ βλέπων: τοῦτο, τὸ ἀνατρέπεσθαί με ἐν στρώμασι Μιλησίοις, καὶ κυνεῖν τὴν ὀρχηστρίδα, non τοῦτον, quod et minus significans est et numeros habet deteriores. confirmare quodammodo hanc scripturam videtur codex Paris., denuo collatus in usum hujus ed., in quo legitur ἀμίδα sine elisione, velut sequente consona. neque trochaïcis octonariis, neque iambis tetrametris abstinuisse Pindarum et poëtas scenicos Graecorum, quos latini imitati sunt, dudum est cum monui in annotatis ad Pindarum, a me germanice versum, et in editionibus istorum poëtarum; qua de re mecum sentientes habeo cum alios, tum Boeckhium in dissert. de metris Pindari p. 277. et Welckerum in animadversione ad h. l. — gloss. E: ἀνατετρ., ἀνακεκλιμένος etc. — S.: τοῦ 'ρεβίνθου. τοῦ αἰδοίου. τὸ δὲ ὅλον, ὡς ταῦτα τοῦ Ξανθίου ποιοῦντος, ἐπειδὰν διακονῇ τῷ Διονύσῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιγνόντος ἂν αὐτά, εἰ ἀνὰ μέρος ἐποίει ὁ Διόνυσος.

πὺξ πατάξας μου 'ξέκοψε τοὺς χοροὺς τους προσθίους;
Π. Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ'· ὁ πανοῦργος οὑτοσί, i. tr.
ὅς, εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτε,
ἑκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν...
ΠΛ. νὴ Δία,
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα.
ΞΑ. κακὸν ἥκει τινί.
Π. καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν
ἀν' ἡμιωβολιαῖα...
ΞΑ. δώσει τις δίκην.
Π. καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά.
ΔΙ. ληρεῖς, ὦ γύναι,
κοὐκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις.
Π. οὐμενοῦν με προσεδόκας,
ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι;

510. τοὺς χορεὺς τ. πρ. ἀντὶ τοῦ τοὺς ὀδόντας εἰπεῖν, τοὺς χοροὺς εἶπε· Διόνυσος γάρ ἐστιν ὁ τῶν χορῶν προστάτης. τὸ δὲ ὅλον παρὰ τὴν ὑπόνοιαν. S. B.: „Quod Schol. affert, nullius est pretii. Fortassis, quoniam χοροὶ etiam πλῆθος ταγμάτων dicebatur (Zonar. 2. p. 1856.), ordinem anteriorem dentium indicavit.“ cf. Schneideri lex. gr. v. χορός. omnino haec vox seriem sive ordinem rerum ejusdem generis significat. Tatius p. 8, 6. ed. Jacobs. ὁ λοιπὸς τῶν καλάμων χορός: et p. 20. sequ. ἑκάστη πλευρὰ τειχίου — κατάστεγος ὑπὸ χορῷ κιόνων. quo loco Jacobsius laudat illud Eustathii Amor. Ism. 3. p. 96. χορὸς ὀδόντων λευκὸς, quod simillimum huic Aristophanis dicto. etiam Marcell. Inscript. in Regill. v. 501. χορὸν ἡμερίδων: ubi Salmasius: „χορὸς κιόνων in lege quadam Constantini *acies columnarum* vocatur.“

511. perperam S. πανδοκεύτρια δὲ πρὸς Πλαθάνην θεράπαιναν etc.: neque enim ancilla haec est, sed etiam ipsa caupona, alterius vicina et amica.

514. κακὸν ἥκει τινὶ non est *alicui malum imminet*, sed *nobis*, aut *mihi*, ut et paulo post. ita enim articulus ille saepe ponitur: vide Fischer. ad Weller. 2. p. 230., Br. ad Soph. Ajac. 245. colligere autem id Xanthias e voce et vultu cauponarum potuit, et pro se haec dicit. B.

515. i. e. *viginti frusta carnis elixae*. vide, quae de hac significatione voc. κρέας notavimus ad Plut. 1138. — K. cf. 475.

516. sic quidam libri Aristoph. et Pollux 9, 64., quos recte secuti sunt Br. et ab eo editores. vulgus codicum conjunctim ἀνημιωβολιαῖα, quae vox nihili. notum, quod K. annotavit, ἀνὰ interdum esse particulam distributivam, ut grammatici loquuntur, et sensu aequipollere latinae voci *singuli*.

518. οὐ προσεδόκας με γνῶναί σε, ἐπειδὴ κόθορνος τοῦ Διονύσου ἐστὶν, οὐ τοῦ Ἡρακλέους. S.

519. κοθόρνους. cf. 47. ὁτιὴ κοθ. εἶχες, quod habebas cothurnos, quos induere posses, ubi commodum esset, ut nunc facis.

τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω·
ΠΛ. μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν,
ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν·
κᾆπειτ', ἐπειδὴ τἀργύριον ἐπραττόμην,
ἔβλεψεν εἴς με δριμὺ, κἀμυκᾶτό γε.
ΞΑ. τούτου πάνυ τοὔργον· οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.
ΠΛ. καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν.

520. τὸ τάρ. οὕτως ἔλεγον Ἀττικοὶ, οὐδετέρως. — S.

521. τυρόν γε τὸν χλωρόν. sic Attici vocabant *caseum recentem*, ut constat ex Polluce, Athen. et aliis, quorum loca collegit Meursius Lect. Att. l. 3. c. ult. K. — τάλαν. Frischlin.: *recentem caseum, quem cum canistro devoravit improbus*, quasi legisset τάλας. similiter Conz.: *auch von dem frischen Käse nicht, Den mir der Lümmel aufgefressen mit sammt dem Korb.* Welckerus nescio quo modo τάλαν esse voluit *o weh*, Vossius *wehe mir*, quod est παρατραγῳδοῦντος. Tan. Faber. Concion. 124. τάλαν accipit pro τάλαινα, sicut ibidem 120. μέλε pro μελέα, quod ap. Comicos frequenti in usu esse ait; nec tamen ejus usus vel unicum exemplum, quod quidem certum sit, profert. quae cum ita sint, a vero non aberraverit, opinor, qui hunc locum affectum esse existimaverit, τάλαν forte scripto pro τάλας, quod ad αὐτὸς referendum, vel, quod malim, pro τάλαιν', cum α pro αι, et contra, saepius positum deprehendatur, nec raro apostrophus negligatur, in codd. cf. 527. est et tertia via, qua superemus hanc difficultatem; eamque viam monstrat Andreas Divus, cujus interpretatio Aristophanis latina barbara quidem est atque inepta, sed tamen ejus, qui verbum verbo reddiderit, ut certo scire possis, quid legerit in suis codd.: nam conjecturis indulsisse bonum virum, non est quod credamus. Is igitur: — *neque caseum recentem miser, quem cum ipsis calathis devorasti*, κατήσθιες, ut in τάλαν Bacchus intelligatur; quam lectionem, per se non malam, vellem in aliquo libro reperiri.

522. sic plane Borg., neque aliter A Paris., nisi quod τοῖς ibi omissum est, raptum illud a praegresso αὐτοῖς. elegantem scripturam merito Br. alii plurimorum codd. ὃν οὗτος αὐτοῖς etc. praetulit. miscentur nonnunquam haec vocabula, velut ap. Sophoclem Philoct. 1248. antiqui libri habent αὐτὸς, sed Brunckianus emendate οὗτος, etc. est autem αὐτὸς *solus*. quanquam et *ipsum* significare potest, quo aptius opponatur αὐτοῖς, siquidem mirum fuit, ipsum Herculem adeo appetere tam vilem cibum. S. αὐτοῖς τοῖς ταλ. ἔτι ὄντα, φησὶν, ἐν τοῖς μικροῖς καλαθίσκοις.

523. ἐπρατт. Xenoph. Mem. Socr. 1, 2, 7. ἐθαυμάζετο δ', εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο. — *Ex Be.*

524. εἴς μὲ Suidae cod. Oxon. εἴς με Dind. vulgo εἰς ἐμέ. vide Herm. ad Eurip. Bacch. 1053. (930.), Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 314., nos ad Iphig. Taur. 64. etc.

525. οὗτος — παντ. τὸ τρώγειν καὶ μὴ διδόναι, φησὶ, τὸν μισθόν. τοῦτο δὲ ὁ Ξανθίας, ἐπαίρων κατὰ τοῦ Διονύσου τὰς γυναῖκας. S.

526. μαίν. δοκῶν. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ μαινόμενος ὡς (scrib. ὁ) Ἡρακλῆς, καὶ σπῶν τὸ ξίφος. πρὸς τοῦτο οὖν παίζει. S. χορὸν ὀδόντων etiam Galenum dicere ed. Kühn. 3. p. 871. monuit Dind.

Π. νὴ Δία, τάλαινα.
ΠΑ. νω δὲ δείσασαί γέ πω
ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν·
ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε, τοὺς ψιάθους λαβών.
ΞΑ. καὶ τοῦτο τούτου τοὔργον. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν.
Π. ἴθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνά μοι.
ΠΑ. σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχῃς, Ὑπέρβολον,
ἵν' αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν.
Π. ὦ μιαρὰ φάρυγξ,
ὡς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.
ΠΑ. ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιμί σε.

528. *κατήλιφα.* Hesych., monente Sp.: *κατήλιψ, μεσόδμη, μεσότοιχον, δοκὸς ἡ ὑπό τινος βαστάζουσα τὸν ὄροφον. οἱ δὲ ἰκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ, ὃ καὶ βέλτιον.* Br. *superiorem contignationem.* Welcker.: *und sprangen hurtig unsre Bodentrepp' hinauf.*

529. *ἐξᾴξας* pro *ἐξάξας* primus dedit Br. auctore K. S.: *τὰς* (sic, ut libri Aristoph. praeter C, in quo legitur *τοὺς*) *ψιάθους. οἷον καὶ τὰ στρώματα τοῦ πανδοκείου. ἐν δὲ τῷ Καλλιστράτῳ* (antiquo Schol., ut monet Duker.) *γέγραπται τοὺς ψ., καὶ ὅτι σεσημείωται τοῦτο, ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε.* notavit hoc etiam Suidas v. *ψιάθου.* — *ψίαθοι* proprie sunt *storeae.* glossae: *ψίαθος, teges, matta.* Theophrast. Hist. plant. 9, 4. *ψιάθους δὲ ἐκ τῶν φοινίκων πεπλεγμένας.* idem nempe *ψίαθος*, quod *φορμός*: vid. Schol. Thucyd. ad v. *φορμηδὸν* 2, 75. proinde est vile genus straguli. *E Sp.*

530. *ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν.* S. *τὸ δὲ ἀλλ' ἐ. τι δρ. δύναται καὶ ἡ γυνὴ λέγειν.* (*δρᾶν.*) *ἀντὶ τοῦ τιμωρήσασθαι.* non male, ut *ἐχρῆν* accipiatur pro *χρή*, ut passim. tum scribendum uno tenore: — *δρᾶν. ἴθι* etc. alteri cauponae haec tribuuntur in recentioribus libris.

531. ancillae dicit, eam comitatae. S. *τὸν πρ. Κλέωνα. ἦν γὰρ ἀποθανὼν τότε· τὰ δὲ δράματα καθ' ᾅδου νῦν. Κλέωνα δὲ τὸν βυρσοδέψην, εἰς ὃν γέγραφε τοὺς Ἱππέας.* (cf. Thucyd. 3, 36. et vitam Aristophanis.) *Ὑπέρβολος δὲ, εἰς ὃν καὶ Εὔπολις ἔγραψε τὸν Μαρικᾶν. ἀπώλετο δὲ περὶ τὴν Σάμον, πολεμούντων αὐτῷ τῶν Σαμίων.* Duker.: proprie *προστάται* Athenis erant patroni *τῶν μετοίκων*, ut Suid. et Harpocr. Aelianus V. H. 12, 43. turbulentos quosdam demagogos et oratores, cujusmodi et Cleon erat, vocat *προστάτας τοῦ δήμου*: quae significatio hic quoque locum habere potest etc.

532. *Ὑπέρβολον.* cf. Suid. h. v. et Equ. 1359. (1374.) K. Hic etiam vivus non melior fuerat Cleone, et saepe notatur a Comico. Equ. 1298. (1315.) *ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον.* *Be.* Add. Thucyd. 8, 73. et Plut. in Alcib. (c. 13., ubi vid. doctissimus Bähr. p. 127. sequ.) *Conz.*

533. cod. Paris. *φάρυξ.*

534. sequ. Phrynichus Com. ap. Athen. 2. p. 52. *τοὺς γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν* (dentes molares excussit omnes), *ὥστ'* [*ὥστε*] *οὐκ* [hic incipere videtur novus versus, i. t. c.] *ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι.* *Be.* S.: *φορτία. ψωμοὺς, κρέα, τυροὺς, καὶ τἄλλα.* B.: *φορτ.* h. l. dicuntur *edulia*, ut saepe omnino *merces.*

536. *βάραθρον* dictus Athe-

Π. ἐγὼ δὲ τον λάρυγγ ἂν ἐκτέμοιμί σου,
δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.
ΔΙ. κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.
ΞΑ. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν. παῦε, παῦε τοῦ λόγου·
οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν.
ΔΙ. μηδαμῶς,
ὦ Ξανθίδιον.
ΞΑ. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
υἱὸς γενοίμην, δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ὤν;
ΔΙ. οἶδ', οἶδ' ὅτι θυμοῖ, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς·
κἂν εἴ με τύπτοις, οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι.
ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,
πρόῤῥιζος αὐτὸς, ἡ γυνὴ, τὰ παιδία,

nis locus alte effosus, in quem facinorosos morti damnatos praecipitabant, qui et ὄρυγμα nuncupabatur. vid. Meursii Att. Lect. 1, 25. *Br.*

537. Thomas Mag. λάρυγξ· ἡ τῶν σιτίων εἴσοδος (gula seu fauces). φάρυγξ· ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος etc. *Ex B.*

538. κόλικας. ἢ ἄρτους, ἢ ἔντερα. (panes minores. vide, quos laudat Tittmann. ad Zon. 2, 1229. Br. *panes succineritios. Ex B.*) τὸ δὲ ᾧ οὐ πρὸς τὸ δρέπανον, ἀλλὰ πρὸς τὸν λάρυγγα. — κατέσπ. κατεβρόχθισας. S.

540. ἐκπην. ἃ ἔφαγεν ἡμῶν, ἀφελκύσει. ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία. — εἰ δὲ διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφεται (ἐκποινιεῖται, ut Barocc. et alii 2 a manu 1.), μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσει. S. Hesych.: ἐκπηνιεῖται· ἐκμηρύσεται. idem: πηνίον, πανούκλιον, ἢ ἄτρακτος, εἰς ὃν εἱλεῖται ἡ κρόκη· *panicula* sive *fusus*, *cui filum involvitur. E Sp. et Be.* Voss.: *der heute noch Vor Gericht ihm diesen ganzen Flausch abzupfen wird.* — προσκαλ. ἐγκαλῶν, εἰς δικαστήριον ἕλκων, κατηγορῶν αὐτοῦ. S.

541. ἐνταῦθα φοβούμενος ὁ Διόνυσος ὑποκρίνεται φιλίαν πρὸς Ξανθίαν, ἵνα πάλιν Ἡρακλῆς γένηται, καὶ αὐτὸς Ξανθίας κελευσθεὶς ὑπὸ Διονύσου. S.

543. μηδ. *minime istuc dixeris, o Xanthisce.* Frischlin.

544. καὶ πῶς ἂν Ἀ. ἅπερ πρὸς αὐτὸν ὁ Διόνυσος πρότερον ἔλεγε, ταῦτα λέγει καὶ αὐτὸς εἰρωνευόμενος καὶ παίζων. S. cf. 495. sequ.

549. πρόῤῥιζον Atticis *radicitus*, *funditus*, ut Soph. El. 763., Eurip. Hipp. 685., Andocid. orat. 1. p. 246. (Reisk. Orat. gr. t. 4. p. 72.) respicit ad jurisjurandi formulam in judiciis. Demosth. adv. Aristocr. p. 413.: πρῶτον μὲν διεξομεῖται κατ' ἐξωλείας αὑτοῦ καὶ γένους καὶ οἰκίας, ὁ τινὰ αἰτιώμενος εἰργάσθαί τι τοιοῦτον. (is, qui aliquem caedis accusát ap. Areopagitas.) mox: ἀλλ' ἐὰν ἐξελεγχθῇ μὴ λέγων ἀληθῆ, τὴν ἐπιορκίαν ἐπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει. Antiphon. or. 14. p. 293. (ed. Reisk. t. 4. p. 709.) ἐξώλειαν αὑτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ τῇ σῇ ἐπαρώμενον etc. *E Sp.* ita per jocum adolescens Bacchus, tanquam paterfamilias.

κάκιστ' ἀπολοίμην, κἀρχέδημος ὁ γλάμων.
ΞΑ. δέχομαι τὸν ὅρκον, κἀπὶ τούτοις λαμβάνω.
ΧΟ. νῦν σὸν ἔργον ἐστ', ἐπειδὴ t. d. στ.
τὴν στολὴν εἴληφας, ἥνπερ εἶχες ἐξαρχῆς, πάλιν, t. t. c.
ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεὶ, t. d.
καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινὸν, τοῦ θεοῦ μεμνημένον, t. t. c.
ὥπερ εἰκάζεις σεαυτόν. εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει, t. t.
καὶ βαλεῖς τι μαλθακὸν, t. d. c.
αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ στρώματα. t. t. c.
ΞΑ. οὐ κακῶς, ὦνδρες, παραινεῖτ', ἀντ.
ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω ταῦτ' ἄρτι συννοούμενος.
ὅτι μὲν οὖν, ἢν χρηστὸν ᾖ τι,
ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πειράσεταί μ', εὖ οἶδ' ὅτι·
ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω 'μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα,
καὶ βλέποντ' ὀρίγανον.

550. S.: ὁ γλάμων, ὁ ἔχων λήμας, ὁ ἀκάθαρτος, καῤῥόδον ἐρώμενος, φασὶν, ἢν Διονύσου. (? imo ridicule dirae imprecationi admiscet Archedemum, nihil ad se pertinentem, propterea quod ei male vult, ut supra Chorus 394.) etc.

551. ἐπὶ τούτοις, *hac conditione*, ut Archedemus pereat.

552. Bonum animum habere Xanthiam jubet Chorus, et personam, quam ceperit, Herculis fortiter sustinere, ne rursus bajulandae sint sarcinae. Cui gratias agit servulus, seque jam sponte id consilii cepisse dicit. — Haec cum versibus 499. seqq. respondere putat Br., temere novavit, ἀλῷς scribens secundum paucos codd., sicut ille in loco μεταστρέψειν pro μεταστρέψεσθαι, depravatis quidem metris.

555. τοῦ θεοῦ, Herculis.

556. sequ. παραληρῶν. ἀγεννές τι ποιῶν, καὶ οὐ τῆς Ἡρακλέους σκευῆς ἄξιον. S. βαλεῖς, ἐμβαλεῖς, si addes aliquid ignaviae.

561. ἢν — τι, si quid commodi ad me inde redundet, quod rursus Herculis personam suscipio. B.

562. ταῦτ', ornatum Herculeum.

564. ὀρίγανον. δριμύ· τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτόν. S. origanum, *Dosten*, fecundum genus plantarum, ad quod dictamnus pertinet, et marum (μάρον *Bockskraut*), et amaracus (origanum majorana, *Majorandosten*). Plinius H. N. 21, 7.: *amaracos acres habet odores.* Catull. 62, 7. *suaveolentis amaraci flores.* cf. Billerbeckii Flora class. pagg. 154. seqq. et, quos B. laudat, Dioscor. 2, 33., Plin. H. N. 20, 67., interpp. Aeliani H. An. 6, 12. Theophrastus, monente Sp., H. Pl. 1, 19., quo loco de varietate succorum agit, alios vinosos esse ait, alios pingues, alios dulces; οἱ δὲ δριμεῖς, inquit, οἷον ὀριγάνου, θύμβρου, καρδάμου, νάπυος. igitur eodem sensu Comicus dixit Equ. 628. κἄβλεψε νάπυ, ubi S. καὶ ἀνέβλεψε δριμύ, et Vesp. 453. βλεπόντων κάρδαμα. cf. supra 524.

δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.
ΑΙ. ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον, i. tr.
ἵνα δῷ δίκην. ἀνύετον!
ΔΙ. ἥκει τῳ κακόν.
ΞΑ. οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον!
ΑΙ. εἶεν, καὶ μάχει;
ὁ Διτύλας, χὠ Σκεβλίας, χὠ Παρδόκας,
χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μάχεσθε τουτῳί.
ΔΙ. εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονὶ
κλέπτοντα, πρὸς τ' ἀλλότρια;
ΞΑ. μὴ, ἀλλ' ὑπερφυᾶ.
ΑΙ. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά.
ΞΑ. καὶ μὴν, νὴ Δία,
εἰ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καὶ σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβὼν,

566. Redit jam Aeacus, cum infernalibus lorariis, qui se paulo ante dicebat currere ad arcessendam Echidnam et muraenam. — *Be.* monstrat iis Xanthiam, tanquam Herculem, qui Cerberum canem fuerat furatus. B.

567. *ἥκει τῳ κακόν.* ὁ Διόν. τοῦτο λέγει, ὅπερ περὶ αὐτοῦ καὶ Ξανθίας ἀνωτέρω. (514.) ἀμέλει δώσει δίκην. ἡσυχῇ δὲ ταῦτα λέγει. S.

568. *εἶεν, καὶ μάχει; quid? etiam pugnas?* εἶεν, ἄγε δή. vide Viger. 5, 6, 9. etc.

569. nomina Thracia. B.: Nimirum mancipia Graecorum saepe erant Thraciae stirpis. vide Reitemeier. Gesch. u. Zust. d. Sclav. in Griech. p. 78. B.

571. *τύπτειν τ. κλέπτοντα.* ironice, quasi non sit flagitium furari. ridiculum est, quod subjicit *πρός τ' ἀλλότρια* (nam ita scribendum est secundum vett. edd., non *κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια* cum Br. aliisque), *praesertim aliena*, quo significat, Xanthiam etiam sibi domino saepe aliquid subducere. „*πρὸς* hic valet *προσέτι*, *καὶ ταῦτα*.“ Br. Xenoph. 3, 2, 2. *πρὸς δ' ἔτι καὶ οἱ ἀμφὶ Ἀριαῖον* etc. — Eurip. Or. 604. *Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός.* Noster Equ. 582. *καὶ πρὸς οὐκ αἰτοῦμεν οὐδέν.* etc. cf. infra 658.

572. *μὴ ἀλλ'* pro vulgato *μάλ'* recte edidit Dind. S.: *Τιμαχίδας βραχέως ἀξιοῖ προφέρεσθαι ἀπιθάνως, συναλοιφῆς οὔσης ἐκ τοῦ μὴ καὶ ἀλλά.* — similiter, monente K., Thesm. 294. *θύειν μ' ἔχουσαν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν* etc. cf. 651.

573. *σχέτλια — δεινά.* haec quoque *εἰρωνικῶς*.

576. *γενναῖον.* generosum, quo non opus erat in levi causa.

577. *βασάνιζε* etc. Nempe juxta receptum legibus Atheniensium morem, ut heri servos in quaestionem darent; imo ut hi tradi ab heris deberent, ut testatur Demosth. adv. Stephan. 1. p. 629., adv. Euerg. p. 639. (ed. Reisk. t. 2. p. 1120., 1143.) etc. dicitur etiam de examine citra tormenta, ut Acharn. 647. — *Sp.*

κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
ΑΙ. καὶ πῶς βασανίζω;
ΞΑ. πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,
στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθείς, πάντα τἄλλα, πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείῳ νέῳ.

579. *βασανίζω.* praesens pro futuro, ut 197., 697. frustra G βασανίσω. — *ἐν κλίμακι δήσας* etc. enarrantur varia tormentorum genera; quorum hoc quidem Thesm. 956. dici videtur δεῖν ἐν τῇ σανίδι: nam aliud poenae genus est ξύλον Equit. 893. vide G. G. S. Köpkii *Gesetzgebung der Griechen* p. 723. et ab eo laudatam Reitemeieri comment. de origine et ratione quaestionis per tormenta ap. Gr. et Rom. Servos castigandos ad scalae columnam alligatos fuisse censet Conzius; recte, ut opinor; nec tamen huc pertinet, quod Horat. dicit Epist. 2, 2, 16., *in scalis latuit metuens pendentis habenae*, quae verba, male accepta a plerisque interpretibus, sic explicat Schol. Cruqu.: *in media domo a gradibus ad timorem servis incutiendum habenae pendebant;* ex quo intelligitur, hunc esse ordinem: *latuit metuens habenae pendentis in scalis.* ceterum verba ἐν κλίμακι — μαστιγῶν jungenda sunt ita, ut Aeacus jubeatur flagellare ὑστριχίδι Bacchum vinctum et in scala suspensum.

580. *ὑστριχίδι.* Hesych.: ὑστριχίς· μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν: et similiter alii lexicographi. quo sensu etiam ὕστριξ dicitur ap. Etymologum et Suidam. hic quidem: ὕστριξ, ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ. sed alteram quoque formam habet. — *δέρων, deverberans,* nihil amplius: neque enim de poena Marsyae, quam proprie vox sonat, cogitandum est. Anus illa, filiam ab amatore verberatam consolans, Anthol. Palat. 1. p. 96.: ἐκμάξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον· χεὐρήσομεν ἄλλον, Τὸν μὴ καὶ τὸ βλέπειν εἰδότα καὶ τὸ δέρειν.

581. *στρεβλῶν.* Plut. 876. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας. ibi Fischer.: „Servi, qui aut aufugissent, aut furtum fecissent, in foro imponebantur rotis, earumque radiis districti ita pendebant, ut flagris caederentur, quoad verum confessi essent. τροχὸς ea rota dicitur. στρεβλοῦσθαι est *torqueri*, *pravari*, in gloss. vett. cf. Hesych." vid. etiam Pac. 454. — *ἐς τὰς ῥ. ὄ. ἐγχέων.* genus poenae, cujus praeterea nullam habeo notitiam.

582. *πλίνθους* Francog. interp. reddit *briques brulantes*, et similiter Conz. *heisse Ziegel.* (et Voss. *mit dem Ziegel gebrannt.*) Sed quidni omnino laterum magnam multitudinem humeris impositam intelligamus? B. Ita Divus *lateres imponens*, Frischlin. *lateres admove*, Welcker. *Ziegel auf ihn gelegt.* ne haec quidem poena aliunde cognita. — *πάντα — νέῳ.* πλὴν μὴ τούτοις αὐτὸν τύπτε, ἅπερ ἐστὶν ἐλαφρότατα. — βασάνιζε παντα χῶς αὐτόν, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκκαυλήματι τοῦ πράσου τύπτουσιν, ἢ τῷ γητείῳ. B S. Porris et alliis (*mit Knoblauch u. Zwiebeln*) pueri se lusus causa feriebant. vult igitur hoc: severe Bacchum caedendum et torquendum esse. cf. Petit. de Legg. Atticis p. 442. B. γήτειον appellatur etiam γήθυον, seu γηθυλλίς. vide Billerbeckii Flora class. p. 89.

ΑΙ. δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι
τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται.
ΞΑ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ'· οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.
ΑΙ. αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χὤπως ἐρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.
ΔΙ. ἀγορεύω τινὶ
ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μή,
αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ.
ΑΙ. λέγεις δὲ τί;
ΔΙ. ἀθάνατος εἶναί φημι Διόνυσος Διός,
τοῦτον δὲ δοῦλον.
ΑΙ. ταῦτ' ἀκούεις;
ΞΑ. φήμ' ἐγώ.
καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος·
εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται.
ΔΙ. τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῂς εἶναι θεός,
οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;
ΞΑ. δίκαιος ὁ λόγος· χὠπότερόν γ' ἂν νῷν ἴδῃς
κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι
τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.
ΑΙ. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ·
χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δή.
ΞΑ. πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως;
ΑΙ. ῥᾳδίως·
πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον.
ΞΑ. καλῶς λέγεις.

584. κἄν τι — κείσεται. solebant, qui servos aut servas alterius ad torturam poscebant, damnum praestare, si illi ex tortura mutilarentur. vid. Demosth. c. Neaer. (ed. Reisk. t. 2. p. 1887.) *Be.*

586. (οὕτω.) οἷον ἄνευ τιμῆς· οὐδὲν θέλω ὑπὲρ αὐτοῦ. *E S.*

589. τὸ ἀγορεύω ἐν ὀργῇ λέλεκται. *Ex eodem. edico.*

593. ταῦτ' ἀκ.; ἀντὶ τοῦ ὄντως εἶ δοῦλος; S.

597. τύπτει pro futuro dictum: cf. 579.

598. sic MSS. S. vulgo desideratur γ', quod vi sua non carere monet B.

599. προτιμ. φροντίσαντα τῶν πληγῶν, κατὰ τοὺς Ἀττικούς. ἢ ἐπιστραφέντα τοῦ δακρῦσαι ἢ ἀποιμῶξαι ἕνεκα. S. sic enim Attici utuntur verbo προτιμῶ pro κήδομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐντρέπομαι, etc. infra 616. quaerenti Aeaco ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; respondet Bacchus οὐδέν μοι μέλει etc. *Br.*

ἰδού. σκόπει νυν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.
ΑΙ. ἤδη 'πάταξά σ'.
ΞΑ. οὐ μὰ Δί'.
ΑΙ. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τονδί, καὶ πατάξω.
ΔΙ. πηνίκα;
ΑΙ. καὶ δὴ 'πάταξα.
ΔΙ. κᾆτα πῶς οὐκ ἔπταρον;
ΑΙ. οὐκ οἶδα· τουδὶ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.
ΞΑ. οὔκουν ἀνύσεις; — ἰατταταῖ!
ΑΙ. τί δ' ἰατταταῖ;
μῶν ὠδυνήθης;
ΞΑ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα,
ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται.
ΑΙ. ἄνθρωπος ἱερός. — δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
ΔΙ. ἰού, ἰού!
ΑΙ. τί ἐστιν;
ΔΙ. ἱππέας ὁρῶ.

605. *ἰδού.* hoc dicto vestem Xanthias exuit, ut jussus est. cf. 448.

607. *πηνίκα;* μὴ αἰσθανόμενος καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος λέγει πότε με ἔτυψας; S.

608. *κᾆτα π. ο. ἔπταρον;* οὐκ ᾐσθόμην· ὁ γὰρ πταρμὸς κεφαλῆς αἴσθησις. ἢ ἐπειδὴ οἱ θίγοντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει πτάρνυνται [ἢ ὀσφραίνονται] προσενεγκόντες. οὕτω, φησίν, ἥψατό μου ἡ πληγή, ὃν τρόπον ἅπτηται κάρφος μυκτῆρος. S.

610. *οὔκουν ἀν.;* οὐ σπεύδεις; αὐτὸς ὁ μαστιγούμενος ἐπικελεύων τῷ τύπτοντι. S. jamque verberatus exclamat *ἰατταταῖ;* sed deinde id prae dolore se fecisse negat; quod ridiculi causa imitatur Bacchus. — *τί δ' ἰαττ.;* quid agit, quid significat, quid sibi vult, vox *ἰατταταῖ?*

612. *τἀν Διομ.* δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Διόμου ἐρωμένου τοῦ Ἡρακλέους. ἔστι δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι. — S. vid. Meurs. de Pop. Att. in *Διόμεια* et Athen. Att. 2, 11. in Diomeorum pago ac templo Herculem eximie cultum esse monet Sp. Simulat igitur Xanthias, in mentem subito sibi venisse tempus ejus festi celeberrimi, in quo laute vivere soleat; quod festum quoniam nunc non agatur, propterea se ingemuisse dicit.

613. *ἱερός.* qui festi, rei sacrae, meminerit, eamque expetat. — *δεῦρο π. βαδ.* hoc Baccho dicit Aeacus, eumque accedentem denuo pulsat.

614. *ἱππ. ὁρῶ.* ὡς θαυμάζων ἱππέων ἔφοδον. προφάσεις δὲ ἐξευρίσκουσι γελοίως. S. fere (neque enim semper: Eurip. 447. *ἰού, ἰού,* γέγηθα etc.) dolentium vel metuentium est *ἰού*, quare non inepte Conzius equitum Atticorum vigilias (*patrouilles*) intelligit, quibus noctu circumvagans Bacchus saepe perterritus fuerit. Av. 1177. οὔκουν δῆτα *περιπόλους* ἐχρῆν πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς; ubi Schol.: τοὺς φύλακας, ἢ ζητητάς. *περίπολοι* custodes illi publici vocaban-

ΑΙ. τί δῆτα κλάεις;
ΔΙ. κρομμύων ὀσφραίνομαι.
ΑΙ. ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν;
ΔΙ. οὐδέν μοι μέλει.
ΑΙ. βαδιστέον γ' ἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.
ΞΑ. οἴμοι.
ΑΙ. τί ἐστι;
ΞΑ. τὴν ἄκανθαν ἔξελε.
ΑΙ. τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
ΔΙ. Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις!
ΞΑ. ἤλγησεν. οὐκ ἤκουσας;
ΔΙ. οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.
ΞΑ. οὐδὲν ποιεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.
ΑΙ. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.
ΔΙ. Πόσειδον...
ΞΑ. ἤλγησέν τις.
ΔΙ. ὅς Αἰγαίου as., i. h. et dm.

tur. vid. Bos. Antiqu. gr. 3, 1, 17. de quantitate verbi ἱππέας Moeris: ἱππέας μακρῶς (-⏑-) Ἀττικῶς· βραχέως (-⏑⏑) Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson. annotavit hoc Br.

615. κρ. ὀσφραίνομαι. se olfacere cepas dicit, quoniam earum acer odor lacrimas elicit. *B*, *secundum S.* κρόμμυον est allium cepa, *Gartenlauch. lacrimosam cepam* dixit Colum. 10, 123. cf. Billerbeck. Flora class. p. 90.

616. προτιμᾷς. vid. 599.

618. τὴν ἄκ. ἔξελε. ἐπάρας τὸν πόδα τὴν πτέρναν δείκνυσι. S.

619. τί — τουτί; ὡς δυσκρίτως ἔχων τοῦτο λέγει ὁ Αἰακός. S. Simulat Aeacus se non animadvertere, illos dolorem celare non posse, et ineptas causas suspirii et fletus praetexere. nempe propterea id simulat, ut amplius eos verberet. *Be.* δεῦρο, ad Dionysum. B.

620. Prae dolore Apollinem invocat, usus versu poëtae antiqui. B. Quem poëtam non Hipponactem, sed Ananium esse ait S. ὡς ἀλγήσας, inquit, καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε, τί λέγει. vide Hipponactis et Ananii iambographorum fragmenta collecta a F. Th. Welckero, Gotting. 1817., p. 76. sequ., qui non assentitur Scholiastae.

623. σπόδει. κάθαιρε. σποδεῖν γὰρ κυρίως τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν. S. Sensus est: nihil efficies dorsum ejus verberando; ilia seu ventrem caede. Jam jubetur Dionysus ventrem protendere. B.

625. παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐκ Λαοκόωντος· Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας, ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων. in hisce πρῶνος habent vett. edd. scholiorum, idque etiam ap. Aristophanem poni jusserunt Scal. et K., non improbante Bentlejo. scilicet graecum non est μέδειν τι, nec placet, quod cuipiam videatur, scribendum esse in scholio ὃς Αἰγ. μέτεις, vel μέτει, πρῶνας, sed alterum μέδεις pro interpretatione ha-

* *κρωνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις, ἁλὸς ἐν βένθεσιν!* as., t. d. c. et dm.
ΔΙ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαί πω μαθεῖν, i. tr.
ὁπότερος ὑμῶν ἐστι θεός. ἀλλ' εἴσιτον·
ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται,
χἠ Φερσέφατθ', ἅτ' ὄντε κἀκείνω θεώ.
ΔΙ. ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
πρότερον ποιῆσαι, πρὶν ἐμὲ τὰς πληγὰς λαβεῖν.
ΧΟ. Μοῦσα, χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι καὶ ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν hex. her. στ.
ἀοιδᾶς ἐμᾶς, dm.
τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι as., da. tr. et d. h.
μυρίαι κάθηνται, ith.
φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις a. t. br.

bendum est. sane scribendum utrobique *κρωνός:* nam *κρῶνας* referri ad *ἔχεις* 620., nemini facile persuadebit Br. Recte, nisi fallor, K. in verbis *Αἰγαίου πρῶνος* intelligit Sunium, promontorium maris Aegaei, unde Neptunus appellatur *Σουνιάρατος* Equ. 564.; ubi S.: *ᾧ ἐν τῷ Σουνίῳ ἀρῶνται καὶ εὔχονται.*

627. *μὰ τὴν Δήμητρα.* cf. 42.

630. *Φερσέφαττα* vulgo ab Atticis dicta Proserpina: unde *Φερσεφάττιον*, fanum deae, ap. Demosth. adv. Conon. p. 689. (ed. Reisk. t. 2. p. 1259.) Hesych. *Φερσεφάττιον, τόπος ἐν ἀγορᾷ.* eadem vero *Περσέφασσα* Aesch. Cho. 488. (483. ed. Blomf.) et Eurip. Or. 914. (936.), apud alios *Φερσεφόνη, Περσεφόνη*, etc. *E Sp.*

633. Advocata Musa, Cleophontem demagogum irridet Chorus, eique exitium precatur.

635. *σοφίαι*, *σοφοί*, res pro persona.

637. *φιλοτ. Κλ.*, veri honoris studiosiores quam Cleophon. S.: *Κλεοφῶν στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. καὶ εἰς τοῦτον τὸν δημαγωγὸν δρᾶμα φέρεται Πλάτωνος, καὶ ἐπιγράφεται ὁμωνύμως αὐτῷ Κλεοφῶν. τοῦτον κωμῳδεῖ ὡς ξένον [καὶ ἀμαθῆ, καὶ φλύαρον, καὶ δυσγενῆ]· Θρᾶκα γὰρ αὐτὸν ἔλεγεν. ἀντεποιεῖτο δὲ τῶν πρωτείων τῆς πόλεως.* plures ejus nominis fuerunt Athenis: vid. Palmer. Exerc. p. 773. de hoc, ut videtur, Aeschines or. de falsa leg. 21.: *Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης.* ad quem locum, a Be. laudatum, vid. doctissimus Bremius. item Xenophon, monente K., Hist. gr. 1, 7. extremo, ubi haec leguntur: *ὕστερον δὲ* (i. e. brevi post condemnationem ducum, qui vicerant ap. Arginussas, quo tempore Ranas docuit Aristophanes), *στάσεώς τινος γενομένης, ἐν ᾗ Κλεοφῶν ἀπέθανεν, ἀπέδρασαν οὗτοι, πρὶν κριθῆναι* etc. ad quem locum Schneiderus laudat Meierum, turbas ab isto homine excitatas in rep. narrantem libro de bonis damnatorum p. 218. sequ. cf. 1427., 1455. *ἀμφιλάλοις*, *περιλάλοις*, loquacibus.

δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρηκία χελιδὼν, as., da. d. h. et ith.
ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον, a. d.
*κελαρύζει δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, ὡς a. tr. br.
ἀπόλοιτο, κἂν ἴσαι γένωνται. i. d. h.
ΗΜ. τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει t. t. c. ἐπιῤῥ.
ξυμπαραινεῖν, καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας, κἀφελεῖν τὰ δείματα.
κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,

638. *Θρ. χελιδών.* ἵνα διαβάλῃ αὐτὸν ὡς βάρβαρον. κωμῳδεῖται δὲ ὡς υἱὸς Θράσσης. οὗτος δὲ ἦν ὁ καλούμενος Κλεοφῶν ὁ τυροποιός (*λυροποιός*: vid. Aeschinis l. l. ad 637.). καὶ Πλάτων ἐν Κλεοφῶντι δράματι βαρβαρίζουσαν πρὸς αὐτὸν πεποίηκε τὴν μητέρα. καὶ αὐτὴ δὲ Θρᾷσσα ἐλέγετο. χελιδὼν δὲ, ἀπαιδευσία. (imo *Θρ.* ἐλέγετο *χελιδὼν* δι' ἀπαιδευσίαν.) *ἀηδόνιον δὲ νόμον*, παρόσον ἡ ἀηδὼν τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Ἴτυν θρηνεῖ. καὶ τοῦτον ἐπίκλαυτον ᾄδειν λέγει συνειδότα ἑαυτῷ δεινότατα περὶ τὴν πόλιν κεκακουργηκότι. S. cf. 93.

640. sequ. *κελαρύζει* Rav. Borg. Barocc. et in margine Harl., *κελαρύξει* Suid. v. *ἐπίκλαυτον*, *κελαρίζει* Zonar. 1. p. 811.; vulgo *κελαδεῖ*, quae haud dubie est interpretatio, sed ne *κελαρύζει* quidem procedit, quippe impingente versu, nec recte juncto *ἐπιβρέμεται*. quare malim *κελάρυζ' ἐπίκλαυτον ἀηδ. νόμον*, h. e. *κελάρυζα νόμῳ ἐπικλαύτῳ ἀηδονίῳ*: *cujus* (in discrimen capitis adducti) *labris loquacibus nunc* (δή) *vehementer adsonat* (nuntios mittendo, quibus ei rationes excusationemque subjicit) *Thracia hirundo* (ejus mater), *stridens flebili modo lusciniae, dum in barbaro sedet ramo*, sicut olim arbori Thraciae insedit Procne, filium deflens. Vel casu *ει* pro *α* exaratum est, ut saepe; vel eleganter dictum non intelligentes scripsisse videntur *κελαρύζει δέ*, *κελάρυζα* pro *κελάρυζ'*, neglecto apostropho, dederunt initio, vitio item frequente.

641. ita Suid. vv. *ἴσαι ψῆφοι* et *ὡς ἀπόλοιτο*, nec locum habet vulgatum *ὡς ἀπολεῖται*, siquidem poëta, crimine adhuc versante in judicio, quod ostendunt verba *κἂν ἴσαι γένωνται*, pro certo affirmare non potuit, periturum esse Cleophontem. — S. *κἂν ἴσαι γένωνται.* αἱ ψῆφοι δηλονότι, αἱ λευκαὶ καὶ αἱ μέλαιναι. ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν· ὅταν γὰρ ἴσαι γένωνται αἱ ψῆφοι, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος. πρὸς τὸ ἔθος δὲ, ὅτι φεύγων ἀπολύεται ἴσων τῶν ψήφων ἐνεχθεισῶν, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Ὀρέστην γενομένου. Εὐριπ. ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις (1361.)· *ἐξέσωσά σε Καὶ πρίν γ', Ἀρείοις ἐν πάγοις ψήφους ἴσας Κρίνασ', Ὀρέστα.*

642. vid. de hoc loco *βιογράφος* Comici, et de tota parabasi argum. fabulae in fine.

644. *ἐξ. τοὺς πολ.* τουτέστιν, ἐντίμους ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας· τοιαύτη γὰρ κατάστασις ἐνειστήκει, καθ' ἣν ἐφυγαδεύθησάν τινες τῶν πολιτῶν, καὶ ἄτιμοι ἐγένοντο. — *δείματα* δὲ τὰς ἀτιμίας λέγει· τοὺς φόβους ἀφελεῖν ἀπὸ τῶν φοβουμένων. (scrib. *δ.* δὲ τῆς ἀτιμίας τοὺς φόβους λέγει. *ἀφελεῖν*, ἀπὸ τῶν φοβ.) S. cf. seqq.

645. *Φρυνίχου.* στρατηγοῦντος αὐτοῦ ἡττήθησαν Ἀθηναῖοι, καὶ πολλοὶ αὐτῷ προσεκρούσθησαν, ὡς προδόντι τὸν πόλεμον. — S. Phrynichus dux (classis Atheniensium, una cum Scironida, a. 21. belli Pelop., sive olymp. 92, 1., ante Christ. nat. 411., quo anno mari victi sunt a Peloponnesiis Athe-

ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε
αἰτίαν ἐκθεῖσι λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἶτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι, τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν
καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι, κἀντὶ δούλων δεσπότας·
κοὐδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,
ἀλλ' ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε.
πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ,

nienses), Alcibiadis adversarius, ejus restitutioni maxime se opposuerat, cum Astyocho duce Spartanorum clam egerat, (idque bis), et quum ejus proditio Alcibiadi et ab hoc Atheniensibus esset denunciata, effugere variis artibus (*παλαίσμασι*) conatus erat, (nec quidquam passus, nisi quod imperio sese abdicare jussus est;) denique inprimis effecerat, ut Quadringentis resp. committeretur. (a. belli 19.) quorum imperio abrogato fieri non potuit, quin multos, qui partes ipsius secuti erant, in perniciem secum traheret. Eo referenda sunt, quae sequuntur. *Conz.* vide Thucyd. 8, 48. seqq., 68., et de 4 Phrynichis, praesertim acri Alcibiadis adversario, Beckio laudatum Sluiterum Lect. Andoc. pagg. 117. seqq. — *παλ.* metaphora a luctatoribus. cf. Aeschyl. Eum. 592. *E Be.*

646. *ὀλισθ* manet in metaphora: est enim *ὀλισθαίνειν* proprie *ἐκπίπτειν:* vid. Zonar. 2. p. 1445. B. veniam excusationis dari jubet illis, qui admiserint aliquid sub imperio Quadringentorum, vel propter consociata cum Phrynicho consilia.

648. *ἄτιμον.* de variis *ἀτιμίας* causis (ignavia, corruptione, perjurio etc.) gradibusque (capitis deminutione distributione in inferiorem classem civium etc.) vide Conzium et B. ad h. l., Petit. Leg. Att. p. 469. sequ., Köpke *über Gesetzgebung der Griechen* pagg. 416. seqq. *εἶν' ἐν.* ita plerique libri; S *εἶναι ἐν.* haud inelegans fuerit hoc *εἶτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδέν' εἶναι τῇ πόλει*, i. e. *ἀτιμωθέντα ὑπὸ πόλεως:* quam elegantiam minus quispiam assecutus videri potest inculcasse praepositionem. quia tamen locis quibusdam, quamvis paucissimis, poëtarum Atticorum libri in ista elisione diphthongi consentiunt, velut ap. Sophoclem Phil. 1027. omnes habent *λειφθήσομ' ἤδη, κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με;* et ap. Euripidem Iphig. Taur. 627. *προδοὺς σε σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος*, etiam hic reprimendam esse manum censeo, neque auctoritatem codicum imminuendam. cf. 747.

649. *τοὺς — μίαν.* ad Arginussas. cf. 33.

650. *Πλατ.* ἀντὶ τοῦ *Πλαταιέας*. τοὺς συνναυμαχήσαντας δούλους Ἑλλάνικός φησιν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς. — S. — Plataeensibus jus civitatis fuisse Athenis constat. *Be.*

651. *μὴ οὐ* in unam syllabam coalescunt; quod non Atticis solum, sed quibusvis poëtis usitatum. vid. Clark. ad Homer. Il. ε', 349. Meleager. epigr. 43. *καὶ χαρίεις, ἵν' ἔχω μὴ οὐχὶ φιλεῖν πρόφασιν. Br.*

652. *μόνα νοῦν ἔχοντα*, inprimis sapientia. ita dici solet *μόνος*, *solus:* vide Sophoclis Oedip. Col. 227. sequ., Anthol. Palat. 8. p. 23. etc.

653. *πρὸς δέ*, praeterea vero. non huc trahendum *τούτοις*, sed referendum ad verba *οἳ μεθ' ὑμῶν* etc.

χοὶ πατέρες ἐναυμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις.
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὦ σοφώτατοι φύσει,
πάντας ἀνθρώπους ἑκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα,
κἀπιτίμους, καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ.
εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα, κἀποσεμνυνούμεθα
τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.
ΧΟ. εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ἢ τρόπον, ὅστις ἀντ.
ἔτ' οἰμώξεται,
οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος, ὁ νῦν ἐνοχλῶν,
Κλειγένης ὁ μικρὸς,
* ὁ πονηρότατος βαλανεὺς, ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου

654. καὶ — γένει, et qui vos cognatione attingunt, qui cives nati sunt, non servi, ut illi, qui vicerunt in proelio apud Arginussas.

655. ξυμφορὰν, *calamitatem*, leniter dixit peccata, sive crimina.

656. Egregie Athenienses σοφωτάτους dicit φύσει: nam a demagogis inducebantur, ut saepe contra ingenium facerent insipide. (cf. 1051.) Non minus praeclara est, quae sequitur, sententia, operam esse dandam, ut omnes homines sibi cognatos reddant. B.

658. κἀπιτ. liberos ab infamia restitutos.

659. τοῦτ', *hac in re*, vel *sic*. ὀγκωσ., *fastu tumebimus*, *superbiemus*, ut Eurip. Hecub. 598. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα etc. *E Sp.* κἀποσ. τὴν πόλιν, et si fastidiemus dare civitatem.

660. καὶ — ἀγκάλαις. Δίδυμός φησι παρὰ τὸ Αἰσχύλου· ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. (Aeschyli dramatum incertorum fragm. 311. in ed. Schütziana.) θέλει δὲ εἰπεῖν καὶ ταῦτα ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις. — S. frequens metaphora, de qua Be. conferri jubet Soph. Oed. Tyr. 23. et Rhes. 246. ceterum belli sunt intelligenda pericula, nondum finiti, cum id commode fieri potuisset post proelium apud Arginussas.

662. τοῦτο Ἴωνός ἐστιν (Tragici) ἐκ Φοινίκης, ἢ καὶ Οἰνέως· εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, πολιῆται. (recte Welckerus ὦ πολ.) θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι εἰ δύναμαι κρίνειν. — S. cf. 1351.

664. πίθηκος, convicium, quo deformes consectari solent. cf. Acharn. 120., et, quem ibi laudant, Heindorfium ad Horat. Sat. 1, 10, 18. sic autem plurimi codd., in his Paris. male edd. ante Br. οὗτός γ', ipse praeter necessitatem πίθηκός γ' οὗτος, cum locum habeat brevis syllaba in commissura versus asynarteti.

665. ὁ μικρός. τῷ σώματι δηλονότι. φαίνεται δὲ ὁ Κλειγένης περὶ τὰ πολιτικά. καὶ τῶν πλουσίων μὲν ἐστι, ξένος δὲ καὶ βάρβαρος οὗτος. S.

666. ὁπ. κρατ. δέον εἰπεῖν ὅσοι κρατοῦσι γῆς, οὐκ εἶπεν, ἀλλ' ἐπήνεγκεν, ὅσα παρέχεται βαλανεὺς τοῖς λουομένοις σμήγματα. S. metri gratia scribendum esse videtur κρατέουσι, quod aptum carmini lyrico. B.: „ὁπόσοι pendet ab omisso πάντων, quod ad πονηρ. subintelligi-

ψευδονίτρου κονίας, καὶ Κιμωλίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· ἰδὼν δὲ τάδ' οὐκ
εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μή ποτε κἀποδυθῇ,
μεθύων ἄνευ ξύλου βαδίζων.
ΗΜ. πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι
ἀντεπιῤῥ.
ταὐτὸν ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς,
ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
οὔτε γὰρ τούτοισιν, οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,

tur. κυκησίτεφρος est cinere permixtus ideoque adulteratus. κρατεῖν κονίας (pulverem tenere, obtinere) dicuntur, qui eum tractant, qui eo utuntur." ridicule dictum κρατοῦσι: quod sensit S. nam κρατεῖν pro ἔχειν recentiorum magis est quam veterum: vide Tat. Jacobs. p. 118. generatim vero dictum ὁπόσοι — γῆς de balneatoribus, tam probis, qui terram Cimoliam adhibent, quam improbis, qui cinere adulteratam. nam si mali tantummodo agerentur, dicendum fuisset κοὐ Κιμωλίας γῆς.

667. *Κιμ. γῆς.* μία τῶν Κυκλάδων νήσων αὕτη ἡ Κιμωλία, νιτρο-ποιὸς γῆ, ἐξ ἧς τὸ νίτρον. — S. *Κίμωλος*, Cimolus, ab aliis appellatur insula, hodie dicta *Argentiere* propter montes argentosos, ubi quae in littore legitur terra fullonia, ea etiam nunc utuntur in Archipelago. Ovidius Met. 7, 463. *cretosaque rura Cimoli.* cf. Plin. 35, 17., Tournefort. t. 1. p. 55. etc.

668. libri εἰδώς. recte Bentl. ἰδὼν, cujus interpretatio est εἰδώς. cf. 662. et Thucyd. 5, 9. *Dind.* gloss. Br.: εἰδὼς δὲ τάδε, ἃ πείσεται, οὐκ ἄοπλος διάγει, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλον ἀεὶ φέρει, μήποτε καὶ ἀποδυθῇ· πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσι.

671. viris probis utendum esse ait reip., sicut veteri moneta; sed neutrum horum fieri.

672. *ἐς, ad, quod attinet ad.* B.

673. *ἔς τε τἀρχ. νόμισμα.* (imo pertinet annot. ad verba *τὸ καινὸν χρυσίον*, quod mox vocat τὰ πονηρὰ χαλκία, utpote cupro valde adulteratum.) τῷ προτέρῳ ἔτει (olymp. 93, 2.) ἐπὶ Ἀντιγένους Ἑλλάνικός (ita Bentl. et Tyrwhittus; corrupte libri ἀλλὰ νικᾷ:) φησι χρυσοῦν νόμισμα κοπῆναι, καὶ Φιλόχορος ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν. S.

674. sequ. τούτοισιν priore loco pro ἐκείνοις dictum esse monet B. cf. 678. — *οὖσιν — κεκ.* rara conjunctio participii substantivi cum alio participio, de qua B. laudat Porsonum ad Eurip. Hecub. 358. (οὐκ εἰωθὸς ὄν.) — Athenienses vulgo nummis argenteis usos esse, et paucissimos, eosque incertos, adhuc innotuisse aureos, monet Eckhel. Doctr. num. vett. 2. p. 206. Idem ibidem p. 211., de artis defectu in nummis Atticis agens, *καλλίστους* eos h. l. non venustatis causa, sed propter internam probitatem vocari arbitratur. ceterum notae sunt argentifodinae Laurioticae, de quibus Strabo 9, 1. extrem.: τὰ δ' ἀργυρεῖα τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατ' ἀρχὰς μὲν (usque ad bellum Pelop.: vidd. interpp. ad Av. 1106.) ἦν ἀξιόλογα, νυνὶ δ' ἐκλείπει. cf. Pausan. 1, 1. aurifodinae nullae unquam fuerunt in Attica. — *κεκιβδηλ.* ἀντὶ τοῦ οὐ κακούργοις, οὐ κεκαπηλευμένοις, ἀλλὰ καθαροῖς. S.

δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.
ΑΙ. ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον, i. tr.
ἵνα δῷ δίκην. ἀνύετον!
ΔΙ. ἥκει τῳ κακόν.
ΞΑ. οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον!
ΑΙ. εἶεν, καὶ μάχει;
ὁ Διτύλας, χὼ Σκεβλίας, χὼ Παρδόκας,
χωρεῖτε δευρί, καὶ μάχεσθε τουτῳί.
ΔΙ. εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονὶ
κλέπτοντα, πρός τ' ἀλλότρια;
ΞΑ. μή, ἀλλ' ὑπερφυᾶ.
ΑΙ. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά.
ΞΑ. καὶ μήν, νὴ Δία,
εἰ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
ἢ ᾽κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καί σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβών,

566. Redit jam Aeacus, cum infernalibus lorariis, qui se paulo ante dicebat currere ad arcessendam Echidnam et muraenam. — *Be.* monstrat iis Xanthiam, tanquam Herculem, qui Cerberum canem fuerat furatus. B.

567. *ἥκει τῳ κακόν.* ὁ Διόν. τοῦτο λέγει, ὅπερ περὶ αὐτοῦ καὶ Ξανθίας ἀγωτέρω. (514.) ἀμέλει δώσει δίκην. ἠσυχῇ δὲ ταῦτα λέγει. S.

568. *εἶεν, καὶ μάχει; quid? etiam pugnas?* εἶεν, ἄγε δή. vide Viger. 5, 6, 9. etc.

569. nomina Thracia. B.: Nimirum mancipia Graecorum saepe erant Thraciae stirpis. vide Reitemeier. Gesch. u. Zust. d. Sclav. in Griech. p. 78. B.

571. *τύπτειν τ. κλέπτοντα.* ironice, quasi non sit flagitium furari. ridiculum est, quod subjicit *πρός τ' ἀλλότρια* (nam ita scribendum est secundum vett. edd., non *κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια* cum Br. aliisque), *praesertim aliena,* quo significat, Xanthiam etiam sibi domino saepe aliquid subducere. „*πρὸς* hic valet *προσέτι*, *καὶ ταῦτα*." Br. Xenoph. 3, 2, 2. *πρὸς δ' ἔτι καὶ οἱ ἀμφὶ Ἀριαῖον* etc. — Eurip. Or. 604. *Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός.* Noster Equ. 582. *καὶ πρὸς οὐκ αἰτοῦμεν οὐδέν.* etc. cf. infra 658.

572. *μὴ ἀλλ'* pro vulgato *μάλ'* recte edidit Dind. S.: *Τιμαχίδας βραχέως ἀξιοῖ προφέρεσθαι ἀπιθάνως, συναλοιφῆς οὔσης ἐκ τοῦ μὴ καὶ ἀλλά.* — similiter, monente K., Thesm. 294. *θύειν μ' ἔχουσαν· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν* etc. cf. 651.

573. *σχέτλια — δεινά.* haec quoque *εἰρωνικῶς.*

576. *γενναῖον.* generosum, quo non opus erat in levi causa.

577. *βασάνιζε* etc. Nempe juxta receptum legibus Atheniensium morem, ut heri servos in quaestionem darent; imo ut hi tradi ab heris deberent, ut testatur Demosth. adv. Stephan. 1. p. 629., adv. Euerg. p. 639. (ed. Reisk. t. 2. p. 1120., 1143.) etc. dicitur etiam de examine citra tormenta, ut Acharn. 647. — *Sp.*

κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦνθ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
ΑΙ. καὶ πῶς βασανίζω;
ΞΑ. πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,
στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθείς, πάντα τἄλλα, πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείῳ νέῳ.

579. *βασανίζω.* praesens pro futuro, ut 197., 697. frustra G *βασανίσω.* — *ἐν κλίμακι δήσας* etc. enarrantur varia tormentorum genera; quorum hoc quidem Thesm. 956. dici videtur *δεῖν ἐν τῇ σανίδι:* nam aliud poenae genus est *ξύλον* Equit. 893. vide G. G. S. Köpkii *Gesetzgebung der Griechen* p. 723. et ab eo laudatam Reitemeieri comment. de origine et ratione quaestionis per tormenta ap. Gr. et Rom. Servos castigandos ad scalae columnam alligatos fuisse censet Conzius; recte, ut opinor; nec tamen huc pertinet, quod Horat. dicit Epist. 2, 2, 16., *in scalis latuit metuens pendentis habenae,* quae verba, male accepta a plerisque interpretibus, sic explicat Schol. Cruqu.: *in media domo a gradibus ad timorem servis incutiendum habenae pendebant;* ex quo intelligitur, hunc esse ordinem: *latuit metuens habenae pendentis in scalis.* ceterum verba *ἐν κλίμακι — μαστιγῶν* jungenda sunt ita, ut Aeacus jubeatur flagellare *ὑστριχίδι* Bacchum vinctum et in scala suspensum.

580. *ὑστριχίδι.* Hesych.: *ὑστριχίς· μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν:* et similiter alii lexicographi. quo sensu etiam *ὕστριξ* dicitur ap. Etymologum et Suidam. hic quidem: *ὕστριξ, ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ.* sed alteram quoque formam habet. — *δέρων, deverberans,* nihil amplius: neque enim de poena Marsyae, quam proprie vox sonat, cogitandum est. Anus illa, filiam ab amatore verberatam consolans, Anthol. Palat. 1. p. 96.: *ἐκμάξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον· χευρήσομεν ἄλλον, Τὸν μὴ καὶ τὸ βλέπειν εἰδότα καὶ τὸ δέρειν.*

581. *στρεβλῶν.* Plut. 876. *ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας.* ibi Fischer.: „Servi, qui aut aufugissent, aut furtum fecissent, in foro imponebantur rotis, earumque radiis districti ita pendebant, ut flagris caederentur, quoad verum confessi essent. *τροχὸς* ea rota dicitur. *στρεβλοῦσθαι* est *torqueri, pravari,* in gloss. vett. cf. Hesych." vid. etiam Pac. 454. — *ἐς τὰς ῥ. ὄ. ἐγχέων.* genus poenae, cujus praeterea nullam habeo notitiam.

582. *πλίνθους* Francog. interp. reddit *briques brulantes,* et similiter Conz. *heisse Ziegel.* (et Voss. *mit dem Ziegel gebrannt.*) Sed quidni omnino laterum magnam multitudinem humeris impositam intelligamus? B. Ita Divus *lateres imponens,* Frischlin. *lateres admove,* Welcker. *Ziegel auf ihn gelegt.* ne haec quidem poena aliunde cognita. — *πάντα — νέῳ.* *πλὴν μὴ τούτοις αὐτὸν τύπτε, ἅπερ ἐστὶν ἐλαφρότατα.* — *βασάνιζε παντοίως αὐτόν, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκκαυλήματι τοῦ πράσου τύπτουσιν, ἢ τῷ γητείῳ. B S.* Porris et alliis (*mit Knoblauch u. Zwiebeln*) pueri se lusus causa fe-r[illegible]nt. vult igitur hoc: severe Bacchum caedendum et torquendum esse. cf. Petit. de Legg. Atticis p. 442. B. *γήτειον* appellatur etiam *γήθυον,* seu *γηθυλλίς.* vide Billerbeckii Flora class. p. 89.

ΑΙ. δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι
τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται.
ΞΑ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ'· οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.
ΑΙ. αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χὤπως ἐρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.
ΔΙ. ἀγορεύω τινὶ
ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μή,
αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ.
ΑΙ. λέγεις δὲ τί;
ΔΙ. ἀθάνατος εἶναί φημι Διόνυσος Διὸς,
τοῦτον δὲ δοῦλον.
ΑΙ. ταῦτ' ἀκούεις;
ΞΑ. φήμ' ἐγώ.
καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος·
εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται.
ΔΙ. τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φὴς εἶναι θεὸς,
οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;
ΞΑ. δίκαιος ὁ λόγος· χὠπότερόν γ' ἂν νῷν ἴδῃς
κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι
τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.
ΑΙ. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ·
χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δή.
ΞΑ. πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως;
ΑΙ. ῥαδίως·
πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον.
ΞΑ. καλῶς λέγεις.

584. κἄν τι — κείσεται. solebant, qui servos aut servas alterius ad torturam poscebant, damnum praestare, si illi ex tortura mutilarentur. vid. Demosth. c. Neaer. (ed. Reisk. t. 2. p. 1387.) *Be.*

586. (οὕτω.) οἷον ἄνευ τιμῆς· οὐδὲν θέλω ὑπὲρ αὐτοῦ. *E S.*

589. τὸ ἀγορεύω ἐν ὀργῇ λέλεκται. *Ex eodem. edico.*

593. ταῦτ' ἀκ.; ἀντὶ τοῦ ὄντως εἶ δοῦλος; S.

597. τύπτει pro futuro dictum: cf. 579.

598. sic MSS. 8. vulgo desideratur γ', quod vi sua non carere monet B.

599. προτιμ. φροντίσαντα τῶν πληγῶν, κατὰ τοὺς Ἀττικούς. ἢ ἐπιστραφέντα τοῦ δακρῦσαι ἢ οἰμῶξαι ἕνεκα. S. sic enim Attici utuntur verbo προτιμῶ pro κήδομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐντρέπομαι, etc. infra 616. quaerenti Aeaco ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; respondet Bacchus οὐδέν μοι μέλει etc. *Br.*

ἰδού. σκόπει νυν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.
ΑΙ. ἤδη 'πάταξά σ'.
ΞΑ. οὐ μὰ Δί'.
ΑΙ. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τονδὶ, καὶ πατάξω.
ΔΙ. πηνίκα;
ΑΙ. καὶ δὴ 'πάταξα.
ΔΙ. κᾆτα πῶς οὐκ ἔπταρον;
ΑΙ. οὐκ οἶδα· τουδὶ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.
ΞΑ. οὔκουν ἀνύσεις; — ἰατταταί!
ΑΙ. τί δ' ἰατταταί;
μῶν ὠδυνήθης;
ΞΑ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα,
ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται.
ΑΙ. ἄνθρωπος ἱερός. — δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
ΔΙ. ἰοὺ, ἰού!
ΑΙ. τί ἔστιν;
ΔΙ. ἱππέας ὁρῶ.

605. *ἰδού*. hoc dicto vestem Xanthias exuit, ut jussus est. cf. 448.

607. *πηνίκα;* μὴ αἰσθανόμενος καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος λέγει πότε με ἔτυψας; S.

608. *κᾆτα π. ο. ἔπταρον;* οὐκ ᾐσθόμην· ὁ γὰρ πταρμὸς κεφαλῆς αἴσθησις. ἢ ἐπειδὴ οἱ θίγοντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει πτάρνυνται [ἢ ὀσφραίνονται] προσενεγκόντες. οὕτω, φησίν, ἥψατό μου ἡ πληγὴ, ὃν τρόπον ἅπτηται κάρφος μυκτῆρος. S.

610. *οὔκουν ἀν.;* οὐ σπεύδεις; αὐτὸς ὁ μαστιγούμενος ἐπικελεύων τῷ τύπτοντι. S. jamque verberatus exclamat *ἰατταταί*; sed deinde id prae dolore se fecisse negat; quod ridiculi causa imitatur Bacchus. — *τί δ' ἰαττ.;* quid agit, quid significat, quid sibi vult, vox *ἰατταταί?*

612. *τἀν Διομ.* δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Διόμου ἐρωμένου τοῦ Ἡρακλέους. ἔστι δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι. — S. vid. Meurs. de Pop. Att. in *Διόμεια* et Athen. Att. 2, 11. in Diomeorum pago ac templo Herculem eximie cultum esse monet Sp. Simulat igitur Xanthias, in mentem subito sibi venisse tempus ejus festi celeberrimi, in quo laute vivere soleat; quod festum quoniam nunc non agatur, propterea se ingemuisse dicit.

613. *ἱερός.* qui festi, rei sacrae, meminerit, eamque expetat. — *δεῦρο π. βαδ.* hoc Baccho dicit Aeacus, eumque accedentem denno pulsat.

614. *ἱππ. ὁρῶ.* ὡς θαυμάζων ἱππέων ἔφοδον. προφάσεις δὲ ἐξευρίσκουσι γελοίως. S. fere (neque enim semper: Eurip. 447. *ἰοὺ, ἰοὺ, γέγηθα* etc.) dolentium vel metuentium est *ἰού*, quare non inepte Conzius equitum Atticorum vigilias (*patrouilles*) intelligit, quibus noctu circumvagans Bacchus saepe perterritus fuerit. Av. 1177. οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν Πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς; ubi Schol.: τοὺς φύλακας, ἢ ζητητάς. περίπολοι custodes illi publici vocaban-

ΑΙ. τί δῆτα κλάεις;
ΔΙ. κρομμύων ὀσφραίνομαι.
ΑΙ. ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν;
ΔΙ. οὐδέν μοι μέλει.
ΑΙ. βαδιστέον γ' ἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.
ΞΑ. οἴμοι.
ΑΙ. τί ἔστι;
ΞΑ. τὴν ἄκανθαν ἔξελε.
ΑΙ. τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
ΔΙ. Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις!
ΞΑ. ἤλγησεν. οὐκ ἤκουσας;
ΔΙ. οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.
ΞΑ. οὐδὲν ποιεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.
ΑΙ. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.
ΔΙ. Πόσειδον...
ΞΑ. ἤλγησέν τις.
ΔΙ. ὃς Αἰγαίου as., i. h. et dm.

tur. vid. Bos. Antiqu. gr. 8, 1, 17. de quantitate verbi ἱππέας Moeris: ἱππέας μακρῶς (-⏑-) Ἀττικῶς· βραχέως (-⏑⏑) Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson. annotavit hoc Br.

615. κρ. ὀσφραίνομαι. se olfacere cepas dicit, quoniam earum acer odor lacrimas elicit. *B.* *secundum S.* κρόμμυον est allium cepa, *Gartenlauch. lacrimosam cepam* dixit Colum. 10, 123. cf. Billerbeck. Flora class. p. 90.

616. προτιμᾷς. vid. 599.

618. τὴν ἄκ. ἔξελε. ἐπάρας τὸν πόδα τὴν πτέρναν δείκνυσι. S.

619. τί — τουτί; ὡς δυσκρίτως ἔχων τοῦτο λέγει ὁ Αἰακός. S. Simulat Aeacus se non animadvertere, illos dolorem celare non posse, et ineptas causas suspirii et fletus praetexere. nempe propterea id simulat, ut amplius eos verberet. *Be.* δεῦρο, ad Dionysum. B.

620. Prae dolore Apollinem invocat, usus versu poëtae antiqui. B. Quem poëtam non Hipponactem, sed Ananium esse ait S. ὡς ἀλγήσας, inquit, καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε, τί λέγει. vide Hipponactis et Ananii iambographorum fragmenta collecta a F. Th. Welckero, Gotting. 1817., p. 76. sequ., qui non assentitur Scholiastae.

623. σπόδει. κάθαιρε. σποδεῖν γὰρ κυρίως τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν. S. Sensus est: nihil efficies dorsum ejus verberando; ilia seu ventrem caede. Jam jubetur Dionysus ventrem protendere. B.

625. παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐκ Λαοκόωντος· Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας, ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων. in hisce πρωνὸς habent vett. edd. scholiorum, idque etiam ap. Aristophanem poni jusserunt Scal. et K., non improbante Bentlejo. scilicet graecum non est μέδειν τι, nec placet, quod cuipiam videatur, scribendum esse in scholio ὃς Αἰγ. μέτεις, vel μέτει, πρῶνας, sed alterum μέδεις pro interpretatione ha-

* πρωνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις, ἄλὸς ἐν βένθεσιν! as., t. d. c. et dm.

ΑΙ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαί πω μαθεῖν, i. tr.
ὁπότερος ὑμῶν ἐστι θεός. ἀλλ' εἴσιτον·
ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται,
χὴ Φερσέφαττ', ἅτ' ὄντε κἀκείνω θεώ.

ΔΙ. ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
πρότερον ποιῆσαι, πρὶν ἐμὲ τὰς πληγὰς λαβεῖν.

ΧΟ. Μοῦσα, χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι καὶ ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν hex. her. στ.
ἀοιδᾶς ἐμᾶς, dm.
τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι as., da. tr. et d. h.
μυρίαι κάθηνται, ith.
φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις a. t. br.

bendum est. sane scribendum utrobique πρωνός: nam πρῶνας referri ad ἔχεις 620., nemini facile persuadebit Br. Recte, nisi fallor, K. in verbis Αἰγαίου πρώνος intelligit Sunium, promontorium maris Aegaei, unde Neptunus appellatur Σουνιάρατος Equ. 564.; ubi S.: ᾧ ἐν τῷ Σουνίῳ ἀρῶνται καὶ εὔχονται.

627. μὰ τὴν Δήμητρα. cf. 42.

630. Φερσέφαττα vulgo ab Atticis dicta Proserpina: unde Φερσεφάττιον, fanum deae, ap. Demosth. adv. Conon. p. 689. (ed. Reisk. t. 2. p. 1259.) Hesych. Φερσεφάττιον, τόπος ἐν ἀγορᾷ. eadem vero Περσέφασσα Aesch. Cho. 488. (483. ed. Blomf.) et Eurip. Or. 914. (936.), apud alios Φερσεφόνη, Περσεφόνη, etc. *E Sp.*

633. Advocata Musa, Cleophontem demagogum irridet Chorus, eique exitium precatur.

635. σοφίαι, σοφοί, res pro persona.

637. φιλοτ. Κλ., veri honoris studiosiores quam Cleophon. S.: Κλεοφῶν στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. καὶ εἰς τοῦτον τὸν δημαγωγὸν δρᾶμα φέρεται Πλάτωνος, καὶ ἐπιγράφεται ὁμωνύμως αὐτῷ Κλεοφῶν. τοῦτον κωμῳδεῖ ὡς ξένον [καὶ ἀμαθῆ, καὶ φλύαρον, καὶ δυσγενῆ]· Θρᾷκα γὰρ αὐτὸν ἔλεγεν. ἀντεποιεῖτο δὲ τῶν πρωτείων τῆς πόλεως. plures ejus nominis fuerunt Athenis: vid. Palmer. Exerc. p. 773. de hoc, ut videtur, Aeschines or. de falsa leg. 21.: Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιὸς, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης. ad quem locum, a Be. laudatum, vid. doctissimus Bremius. item Xenophon, monente K., Hist. gr. 1, 7. extremo, ubi haec leguntur: ὕστερον δὲ (i. e. brevi post condemnationem ducum, qui vicerant ap. Arginussas, quo tempore Ranas docuit Aristophanes), στάσεώς τινος γενομένης, ἐν ᾗ Κλεοφῶν ἀπέθανεν, ἀπέδρασαν οὗτοι, πρὶν κριθῆναι etc. ad quem locum Schneiderus laudat Meierum, turbas ab isto homine excitatas in rep. narrantem libro de bonis damnatorum p. 218. sequ. cf. 1427., 1455. ἀμφιλάλοις, περιλάλοις, loquacibus.

δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρῃκία χελιδὼν, as., da. d. h. et ith.
ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον, a. d.
*κελαρύζει δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, ὡς a. tr. br.
ἀπόλοιτο, κἂν ἴσαι γένωνται. i. d. h.
ΗΜ. τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει t. t. c. ἐπίῤῥ.
ξυμπαραινεῖν, καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας, κἀφελεῖν τὰ δείματα.
κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,

638. *Θρ. χελιδών.* ἵνα διαβάλῃ αὐτὸν ὡς βάρβαρον. κωμῳδεῖται δὲ ὡς υἱὸς Θρᾴσσης. οὗτος δὲ ἦν ὁ καλούμενος Κλεοφῶν ὁ τυρροποιός (λυροποιός: vid. Aeschinis l. l. ad 637.). καὶ Πλάτων ἐν Κλεοφῶντι δράματι βαρβαρίζουσαν πρὸς αὐτὸν πεποίηκε τὴν μητέρα. καὶ αὐτὴ δὲ Θρᾷσσα ἐλέγετο. χελιδὼν δὲ, ἀπαιδευσία. (imo Θρ. ἐλέγετο χελιδὼν δι' ἀπαιδευσίαν.) *ἀηδόνιον δὲ νόμον*, παρόσον ἡ ἀηδὼν τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Ἴτυν θρηνεῖ. καὶ τοῦτον ἐπίκλαυτον ᾄδειν λέγει συνειδότα ἑαυτῷ δεινότατα περὶ τὴν πόλιν πεπανουργηκότι. S. cf. 93.

640. sequ. κελαρύζει Rav. Borg. Barocc. et in margine Harl., κελαρύξει Suid. v. ἐπίκλαυτον, κελαρίζει Zonar. 1. p. 811.; vulgo κελαδεῖ, quae haud dubie est interpretatio, sed ne κελαρύζει quidem procedit, quippe impingente versu, nec recte juncto ἐπιβρέμεται. quare malim κελάρυζ' ἐπίκλαυτον ἀηδ. νόμον, h. e. κελάρυζα νόμῳ ἐπικλαύτῳ ἀηδονίῳ: *cujus* (in discrimen capitis adducti) *labris loquacibus nunc* (δή) *vehementer adsonat* (nuntios mittendo, quibus ei rationes excusationemque subjicit) *Thracia hirundo* (ejus mater), *stridens flebili modo lusciniae, dum in barbaro sedet ramo*, sicut olim arbori Thraciae insedit Procne, filium deflens. Vel casu ει pro α exaratum est, ut saepe; vel eleganter dictum non intelligentes scripsisse videntur κελαρύζει δέ, κελάρυζα pro κελάρυζ', neglecto apostropho, dederunt initio, vitio item frequente.

641. ita Suid. vv. ἴσαι ψῆφοι et ὡς ἀπόλοιτο, nec locum habet vulgatum ὡς ἀπολεῖται, siquidem poëta, crimine adhuc versante in judicio, quod ostendunt verba κἂν ἴσαι γένωνται, pro certo affirmare non potuit, periturum esse Cleophontem. — S. *κἂν ἴσαι γένωνται.* αἱ ψῆφοι δηλονότι, αἱ λευκαὶ καὶ αἱ μέλαιναι. ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν· ὅταν γὰρ ἴσαι γένωνται αἱ ψῆφοι, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος. πρὸς τὸ ἔθος δὲ, ὅτι φεύγων ἀπολύεται ἴσων τῶν ψήφων ἐνεχθεισῶν, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Ὀρέστην γενομένου. Εὐριπ. ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις (1361.)· *ἐξέσωσά σε Καὶ πρίν γ', Ἀρείοις ἐν πάγοις ψήφους ἴσας Κρίνασ', Ὀρέστα.*

642. vid. de hoc loco βιογράφος Comici, et de tota parabasi argum. fabulae in fine.

644. *ἐξ. τοὺς πολ.* τουτέστιν, ἐντίμους ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας· τοιαύτη γὰρ κατάστασις ἐνειστήκει, καθ' ἣν ἐφυγαδεύθησάν τινες τῶν πολιτῶν, καὶ ἄτιμοι ἐγένοντο. — *δείματα* δὲ τὰς ἀτιμίας λέγει· τοὺς φόβους ἀφελεῖν ἀπὸ τῶν φοβουμένων. (scrib. δ. δὲ τῆς ἀτιμίας τοὺς φόβους λέγει. *ἀφελεῖν*, ἀπὸ τῶν φοβ.) S. cf. seqq.

645. *Φρυνίχου.* στρατηγοῦντος αὐτοῦ ἡττήθησαν Ἀθηναῖοι, καὶ πολλοὶ αὐτῷ προσεκρούσθησαν, ὡς προδόντι τὸν πόλεμον. — S. Phrynichus dux (classis Atheniensium, una cum Scironida, a. 21. belli Pelop., sive olymp. 92, 1., ante Christ. nat. 411., quo anno mari victi sunt a Peloponnesiis Athe-

ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε
αἰτίαν ἐκθεῖσι λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἶτ᾽ ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδέν᾽ εἶν᾽ ἐν τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι, τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν
καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι, κἀντὶ δούλων δεσπότας·
κοὐδὲ ταῦτ᾽ ἔγωγ᾽ ἔχοιμ᾽ ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,
ἀλλ᾽ ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ᾽ ἐδράσατε·
πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ μεθ᾽ ὑμῶν πολλὰ δὴ,

nienses), Alcibiadis adversarius, ejus restitutioni maxime se opposuerat, cum Astyocho duce Spartanorum clam egerat, (idque bis), et quum ejus proditio Alcibiadi et ab hoc Atheniensibus esset denunciata, effugere variis artibus (*παλαίσμασι*) conatus erat, (nec quidquam passus, nisi quod imperio sese abdicare jussus est;) denique inprimis effecerat, ut Quadringentis resp. committeretur. (a. belli 19.) quorum imperio abrogato fieri non potuit, quin multos, qui partes ipsius secuti erant, in perniciem secum traheret. Eo referenda sunt, quae sequuntur. *Conz.* vide Thucyd. 8, 48. seqq., 68., et de 4 Phrynichis, praesertim acri Alcibiadis adversario, Beckio laudatum Sluiterum Lect. Andoc. pagg. 117. seqq. — *καλ.* metaphora a luctatoribus. cf. Aeschyl. Eum. 592. *E Be.*

646. *ὀλισθ* manet in metaphora: est enim *ὀλισθαίνειν* proprie *ἐκπίπτειν:* vid. Zonar. 2. p. 1445. B. veniam excusationis dari jubet illis, qui admiserint aliquid sub imperio Quadringentorum, vel propter consociata cum Phrynicho consilia.

648. *ἄτιμον.* de variis *ἀτιμίας* causis (ignavia, corruptione, perjurio etc.) gradibusque (capitis deminutione distributione in inferiorem classem civium etc.) vide Conzium et B. ad h. l., Petit. Leg. Att. p. 469. sequ., Köpke *über Gesetzgebung der Griechen* pagg. 416. seqq. *εἶν᾽ ἐν.* ita plerique libri; S *εἶναι ἐν.* haud inelegans fuerit hoc *εἶτ᾽ ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδέν᾽ εἶναι τῇ πόλει,* i. e. *ἀτιμωθέντα ὑπὸ πόλεως:* quam elegantiam minus quispiam assecutus videri potest inculcasse praepositionem. quia tamen locis quibusdam, quamvis paucissimis, poëtarum Atticorum libri in ista elisione diphthongi consentiunt, velut ap. Sophoclem Phil. 1027. omnes habent *λειφθήσομ᾽ ἤδη, κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με;* et ap. Euripidem Iphig. Taur. 627. *προδοὺς σε σώζεσθ᾽ αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος,* etiam hic reprimendam esse manum censeo, neque auctoritatem codicum imminuendam. cf. 747.

649. *τοὺς — μίαν.* ad Arginussas. cf. 33.

650. *Πλατ.* ἀντὶ τοῦ *Πλαταιέας. τοὺς συνναυμαχήσαντας δούλους Ἑλλάνικός φησιν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς.* — S. — Plataeensibus jus civitatis fuisse Athenis constat. *Be.*

651. *μὴ οὐ* in unam syllabam coalescunt; quod non Atticis solum, sed quibusvis poëtis usitatum. vid. Clark. ad Homer. Il. ε', 349. Meleager. epigr. 43. *καὶ χαρίεις, ἵν᾽ ἔχω μὴ οὐχὶ φιλεῖν πρόφασιν.* *Br.*

652. *μόνα νοῦν ἔχοντα,* inprimis sapientia. ita dici solet *μόνος, solus:* vide Sophoclis Oedip. Col. 227. sequ., Anthol. Palat. 3. p. 23. etc.

653. *πρὸς δὲ,* praeterea vero. non huc trahendum *τούτοις,* sed referendum ad verba *οἳ μεθ᾽ ὑμῶν* etc.

χοὶ πατέρες ἐναυμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις.
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὦ σοφώτατοι φύσει,
πάντας ἀνθρώπους ἑκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα,
κἀπιτίμους, καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ.
εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα, κἀποσεμνυνούμεθα
τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.
ΧΟ. εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ἢ τρόπον, ὅστις ἀντ.
ἔτ' οἰμώξεται,
οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος, ὁ νῦν ἐνοχλῶν,
Κλειγένης ὁ μικρὸς,
* ὁ πονηρότατος βαλανεὺς, ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου

654. *καὶ — γένει*, et qui vos cognatione attingunt, qui cives nati sunt, non servi, ut illi, qui vicerunt in proelio apud Arginussas.

655. *ξυμφορὰν*, *calamitatem*, leniter dixit peccata, sive crimina.

656. Egregie Athenienses *σοφωτάτους* dicit *φύσει*: nam a demagogis inducebantur, ut saepe contra ingenium facerent insipide. (cf. 1051.) Non minus praeclara est, quae sequitur, sententia, operam esse dandam, ut omnes homines sibi cognatos reddant. B.

658. *κἀπιτ.* liberos ab infamia, restitutos.

659. *τοῦτ'*, *hac in re*, vel *sic.* *ὀγκωσ.*, *fastu tumebimus*, *superbiemus*, ut Eurip. Hecub. 598. *εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα* etc. *E Sp.* *κἀποσ. τὴν πόλιν*, et si fastidiemus dare civitatem.

660. *καὶ — ἀγκάλαις.* *Δίδυμός φησι παρὰ τὸ Αἰσχύλου· ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.* (Aeschyli dramatum incertorum fragm. 311. in ed. Schütziana.) *θέλει δὲ εἰπεῖν καὶ ταῦτα ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις.* — S. frequens metaphora, de qua Be. conferri jubet Soph. Oed. Tyr. 23. et Rhes. 246. ceterum belli sunt intelligenda pericula, nondum finiti, cum id commode fieri potuisset post proelium apud Arginussas.

662. *τοῦτο Ἴωνός ἐστιν* (Tragici) *ἐκ Φοινίκης, ἢ καὶ Οἰνέως· εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, πολιῆται.* (recte Welckerus *ὦ πολ.*) *θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι εἰ δύναμαι κρίνειν.* — S, cf. 1351.

664. *πίθηκος.* convicium, quo deformes consectari solent. cf. Acharn. 120., et, quem ibi laudant, Heindorfium ad Horat. Sat. 1, 10, 18. sic autem plurimi codd., in his Paris. male edd. ante Br. *οὗτός γ'*, ipse praeter necessitatem *πίθηκός γ' οὗτος*, cum locum habeat brevis syllaba in commissura versus asynarteti.

665. *ὁ μικρός.* *τῷ σώματι δηλονότι. φαίνεται δὲ ὁ Κλειγένης περὶ τὰ πολιτικά. καὶ τῶν πλουσίων μὲν ἐστι, ξένος δὲ καὶ βάρβαρος οὗτος.* S.

666. *ὁπ. κρατ.* *δέον εἰπεῖν ὅσοι κρατοῦσι γῆς, οὐκ εἶπεν, ἀλλ' ἐπήνεγκεν, ὅσα παρέχεται βαλανεὺς τοῖς λουομένοις σμήγματα.* S. metri gratia scribendum esse videtur *κρατέουσι*, quod aptum carmini lyrico. B.: „*ὁπόσοι* pendet ab omisso *πάντων*, quod ad *πονηρ.* subintelligi-

ψευδονίτρου κονίας, καὶ Κιμωλίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· ἰδὼν δὲ τάδ' οὐκ
εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μή ποτε κἀποδυθῇ,
μεθύων ἄνευ ξύλου βαδίζων.
ΗΜ. πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι ταὐτὸν ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς, ἀντεπιῤῥ.
ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
οὔτε γὰρ τούτοισιν, οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,

tur. κυκησίτεφρος est cinere permixtus ideoque adulteratus. κρατεῖν κονίας (pulverem tenere, obtinere) dicuntur, qui eum tractant, qui eo utuntur." ridicule dictum κρατοῦσι: quod sensit S.; nam κρατεῖν pro ἔχειν recentiorum magis est quam veterum: vide Tat. Jacobs. p. 118. generatim vero dictum ὁπόσοι — γῆς de balneatoribus, tam probis, qui terram Cimoliam adhibent, quam improbis, qui cinere adulteratam. nam si mali tantummodo agerentur, dicendum fuisset καὶ Κιμωλίας γῆς.

667. Κιμ. γῆς. μία τῶν Κυκλάδων νήσων αὕτη ἡ Κιμωλία, νιτρoποιὸς γῆ, ἐξ ἧς τὸ νίτρον. — S. Κίμωλος, Cimolus, ab aliis appellatur insula, hodie dicta *Argentiere* propter montes argentosos, ubi quae in littore legitur terra fullonia, ea etiam nunc utuntur in Archipelago. Ovidius Met. 7, 463. *cretosaque rura Cimoli.* cf. Plin. 35, 17., Tournefort. t. 1. p. 55. etc.

668. libri εἰδώς. recte Bentl. ἰδὼν, cujus interpretatio est εἰδώς. cf. 662. et Thucyd. 5, 9. *Dind.* gloss. Br.: εἰδὼς δὲ τάδε, ἃ πείσεται, οὐκ ἄοπλος διάγει, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλον ἀεὶ φέρει, μήποτε καὶ ἀποδυθῇ· πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσι.

671. viris probis utendum esse ait reip., sicut veteri moneta; sed neutrum horum fieri.

672. ἐς, *ad, quod attinet ad.* B.

673. ἔς τε τἀρχ. νόμισμα. (imo pertinet annot. ad verba τὸ καινὸν χρυσίον, quod mox vocat τὰ πονηρὰ χαλκία, utpote cupro valde adulteratum.) τῷ προτέρῳ ἔτει (olymp. 93, 2.) ἐπὶ Ἀντιγένους Ἑλλάνικός (ita Bentl. et Tyrwhittus; corrupte libri ἀλλὰ νικᾷ:) φησι χρυσοῦν νόμισμα κοπῆναι, καὶ Φιλόχορος ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν. S.

674. sequ. τούτοισιν priore loco pro ἐκείνοις dictum esse monet B. cf. 678. — οὖσιν — κεκ. rara conjunctio participii substantivi cum alio participio, de qua B. laudat Porsonum ad Eurip. Hecub. 358. (οὐκ εἰωθὸς ὄν.) — Athenienses vulgo nummis argenteis usos esse, et paucissimos, eosque incertos, adhuc innotuisse aureos, monet Eckhel. Doctr. num. vett. 2. p. 206. Idem ibidem p. 211., de artis defectu in nummis Atticis agens, καλλίστους eos h. l. non venustatis causa, sed propter internam probitatem vocari arbitratur. ceterum notae sunt argentifodinae Laurioticae, de quibus Strabo 9, 1. extrem.: τὰ δ' ἀργυρεῖα τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατ' ἀρχὰς μὲν (usque ad bellum Pelop.: vidd. interpp. ad Av. 1106.) ἦν ἀξιόλογα, νυνὶ δ' ἐκλείπει. cf. Pausan. 1, 1. aurifodinae nullae unquam fuerunt in Attica. — κεκιβδηλ. ἀντὶ τοῦ οὐ κακούργοις, οὐ κεκαπηλευμένοις, ἀλλὰ καθαροῖς. S.

καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις
ἔν τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροις ἁπανταχοῦ,
χρώμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις
χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι·
τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ,
προυσελοῦμεν, τοῖς δὲ χαλκοῖς, καὶ ξένοις, καὶ πυῤῥίαις,
καὶ πονηροῖς, κἀκ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρώμεθα,
ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις προτοῦ
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν.

676. κεκωδ. δεδοκιμασμένοις, ἐκλελεγμένοις ἀκριβῶς. S. cf. 79.

679. χθές τε καὶ πρώην proverbii loco, et fere contemtim, de rebus nuperis ac recentibus dici monet Be. Demosth. c. Leochar. de cive novitio ed. Reisk. 2. p. 1093.: τὸν πρώην καὶ χθὲς ἐγγραφέντα etc.

682. descriptio educationis ingenuorum. vide Plut. 190. et a doctissimo Bährio in litteris ad me datis laudatum Plat. Alcib. 1. c. 7., Reip. 3. p. 403. Conzius conferri jubet Nubes non uno loco, inprimis 955. seqq., et Aeschinis orat. c. Hipparchum initio.

683. ita Dind. secundum Blomfield. ad Aeschyl. Prom. 447. perperam libri προσελοῦμεν, Br. προσέλοῦμεν. S. προσελοῦμεν. προπηλακίζομεν, ἐλαύνομεν, ἐκβάλλομεν. — joco inexpectato dixit χαλκοῖς, velut si de nummis loqueretur, cum homines ferreos et ἀναισθήτους intelligat. — Be.: „πυῤῥ., *servis*, ut dicit S. Imponebant autem servis nomina a colore quandoque, ut *Pyrrhias*, *Xanthias*; aut a gente, ut *Cario*, *Syrus*, *Syra*, *Thratta*; aut ab officio, ut *Dromo*, *Sosias*; et aliunde, ut patet ex Terentio, Plauto et Aristophane, ap. quos omnia, quae dixi, occurrunt." laudat etiam Lucianum in Tim. c. 22., ubi vid. Hemsterhus.

684. πον. κἀκ. πον. hac forma loquendi Graeci saepe notant homines improbos. de probis e contrario οὐ κακὸς, οὐδ' ἐκ κακῶν. vid. Theocr. Id. 25, 38. *Duker.*

686. φαρμ. τοῖς λεγομένοις καθάρμασι. S. φαρμ. καθάρμασι. τοὺς γὰρ φαύλους, καὶ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιβουλευομένους, (?) εἰς ἀπαλλαγὴν αὐχμοῦ, ἢ λιμοῦ, ἤ τινος τῶν τοιούτων ἔθυον, οὓς ἐκάλουν καθάρματα. Schol. C. cf. S. ad Equ. 1144. et quos praeterea K. et Br. laudant, Harpocrat. v. φαρμακὸς, Meurs. Lect. Att. 4, 22. et Graec. fer. v. Θαργήλια. Dubitari autem potest, utrum immania ista sacrificia quotannis, et bis quidem, facta sint in solennibus urbis Athenarum lustrationibus, (quarum altera fiebat tum, cum θεωρὶς mittebatur in Delum, altera die 6. mensis Thargelionis,) an in calamitatibus tantum publicis, quales commemorat Schol. C., fuerint usurpata; id quod significare videtur ille Schol. Vetus quoque Schol. Equitum l. l.: ἔτρεφον γάρ τινας Ἀθηναῖοι λίαν ἀγεννεῖς καὶ ἀχρήστους, καὶ ἐν καιρῷ συμφορᾶς τινος ἐπελθούσης τῇ πόλει, λοιμοῦ λέγω ἢ τοιούτου

ἀλλὰ καὶ νῦν, ὦ 'νόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ
εὔλογον· κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν του ξύλου,
ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε.

τινὸς, ἔθυον τούτους ἕνεκα τοῦ καθαρθῆναι τοῦ μιάσματος. — εἰκῇ ῥαδίως. parallelismus Atticus, ut ἄλλως μάτην, πάλιν αὖθις etc. vidd. Schol. ad Plut. 25., Musgrav. ad Eurip. Hecub. 489. etc. — Ceterum similiter, annotante Be., Eupolis duobus in locis, Athen. p. 425. et ap. Stob. Floril. Grot. p. 163., quorum locorum priore ita inquit: οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ, Νυνὶ στρατηγοὺς λεύσσομεν. ὦ πόλις, πόλις, Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς!

688. ἐξ ἀξ. γοῦν τοῦ ξύλου. παρὰ τὴν παροιμίαν ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, (senarius hic est, ni fallor, ἐξ ἀξ. γοῦν κἂν ἀπάγξασθαι ξύλου. ap. Erasmum Adag. chil. 2. cent. 2, 8. legitur ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι καλὸν, in quo placet ἀπὸ, ut scribatur, quod εὐφωνότερον, ἀπ' ἀξίου γ. κ. ἀπ. ξύλου. Syrus, vel quisquis ille est; *Vel strangulari pulcro de ligno juvat.*) ἐπὶ τῶν ἐθελόντων σεμνῶς δυστυχεῖν. θέλει οὖν λέγειν, ὅτι βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις ἢ τοῖς φαύλοις· κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν τι, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν. S. Comparat Br. illa Niciae Equ. 80. κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει, Ὅπως ἂν ἀποθάνωμεν ἀνδρικώτατα. Euripides quoque Iphig. Taur. 296. Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα Κάλλισθ'. ἕπου μοι, φάσγανον σπάσας χερί! etc.

ΑΙΑΚΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΑΙ. Νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, γεννάδας ἀνὴρ i. tr.
ὁ δεσπότης σου.
ΞΑ. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον;
ΑΙ. τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς,
ὅτι δοῦλος ὢν ἔφασκες εἶναι δεσπότης.
ΞΑ. ᾤμωζε μέντ' ἄν.
ΑΙ. τοῦτο μέντοι δουλικὸν
εὐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.
ΞΑ. χαίρεις, ἱκετεύω;
ΑΙ. μὴ, ἀλλ' ἐποπτεύειν δοκῶ,
ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ.
ΞΑ. τί δὲ τονθορύζων, ἡνίκ' ἂν, πληγὰς λαβὼν

691. Aeacus in scenam redit cum Xanthia, quorum e colloquio percipiunt spectatores, quid in aedibus Plutonis actum fuerit, et praeparatur nova dramatis constitutio. — *Br.* *Δία τὸν σωτ.* cujus templum Athenis fuit prope forum: vidd. interpp. ad Plut. 878., 1176. per eum jurare solebant Athenienses.

693. Attici post ὅς et ὅστις particulam γὲ emphaseos gratia addere solent. Porson. praef. Eurip. p. 47. sequ. Annotavit B.

694. *ἐξελέγξαντ'* (sic edd. ante Br.) *ἀντ.* γράφεται ἐξελεγχθέντα. λείπει δὲ τὸ θαυμάζω, ἢ τοιοῦτόν τι. S.

696. *τοῦτο.* τὸ λοιδορεῖν τὸν δεσπότην ἀπόντα. S.

698. *χαίρεις, ἱκ.;* *gaudesne, sodes?* — *μὴ, ἀλλ' ἐπ. δοκῶ.* ita Dind. codd. *μάλ' ἐπ.*, *μάλλ' ἐπ.* (Rav. Schol.), *μάλα γ' ἐπ.*, *μᾶλλον ἐπ.* (Paris.), *μάλιστ' ἐπ.* cf. 572. S.: — οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύσται καλοῦνται. οἱ δὲ παραλαβόντες αὐτὰ τῷ αὖθις ἐνιαυτῷ ἐφορῶσι τὰ μυστήρια, καὶ ἐποπτεύουσι· καὶ ἐποπτεύοντες χαίρουσιν ἐπὶ τῷ πολλὰ πράττειν. ὁ δὲ νοῦς· ὅταν, φησὶ, λάθρα καταράσωμαι τῷ δεσπότῃ, λίαν οὕτως ἥδομαι, ὡς δοκεῖν μυστήρια ἐποπτεύειν καὶ ἑορτάζειν. τὸ δὲ *μάλλ'* εἶπεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλὰ (imo *μὴ ἀλλά*: vid. Schaefer. Mel. crit. p. 108.), οἵῳ τρόπῳ λέγομεν οὐχ οἷον ἥδομαι, ἀλλ' ὑπερήδομαι. — Monet B., diversis temporibus diversa observata esse annorum spatia inter *μύησιν* et *ἐποπτείαν*, de quo laudat Ste. Croix p. 183. sequ. et 211. sequ.

700. *τονθορύζων*, ψιθυρίζων, ἠρέμα γογγύζων, ἢ λάθρα φθεγγό-

πολλὰς, ἀπίῃς θύραζε;
ΑΙ. καὶ τόθ' ἥδομαι.
ΞΑ. τί δὲ πολλὰ πράττων;
ΑΙ. ὡς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.
ΞΑ. ὁμόγνιε Ζεῦ! καὶ παρακούων δεσποτῶν,
ἅττ' ἂν λαλῶσι;
ΑΙ. καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι.
ΞΑ. τί δὲ, τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν;
ΑΙ. ἐγώ;
μὰ Δί', ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμιαίνομαι.
ΞΑ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιὰν,
καὶ δὸς κύσαι, καὐτὸς κύσον, καί μοι φράσον,
πρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας,
τίς οὗτος οὔνδον ἐστὶ θόρυβος, χἠ βοὴ,
χὠ λοιδορησμός;
ΑΙ. Αἰσχύλου κεὐριπίδου.
ΞΑ. ἆ!
ΑΙ. πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κεκίνηται, μέγα,
ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλὴ πάνυ.

μενος, ὑποτρέμων (fort. ὑποβρέμων), τὰ χείλη κινῶν. S. conferatur τονθορύσας, *murmurans*, Vesp. 608.

701. ἀπίῃς primus K. libri mendose ἀπῇς.

702. πολλὰ πράττων. cf. 228. nostrates vulgo dicunt *sich unnütz machen*.

703. ὁμ. Ζεῦ. τὴν ὁμοιότητα θαυμάζων λέγει, οἷον ὦ ὁμοιότητος. S. Fratrum (et cognatorum) est invocare Jovem ὁμόγνιον. Schol. Eurip. Hecub. 346. *Be.* cf. Creuzeri Symbol. 2. p. 513. παρακούων. λάθρα ἐπακροώμενος. *E S.*

704. καὶ — μαίνομαι. hyperbole comica, ut 103. etc. Cyclop. Eurip. 447. ἰοὺ, ἰοὺ, γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν. infra 729. ὑπερεμάνησαν. Annotavit Be.

705. ἐγώ; etc. Be.: *ego? imo profecto, cum hoc facio*, etc. Br.: „Refertur μὰ Δία ad id, quod tacite negatur. elliptica est phrasis, ad hunc modum supplenda: οὐ μὰ Δία χαίρω μόνον, ἀλλὰ καὶ, ὅταν δρῶ τοῦτο, ἐκμιαίνομαι."

706. κἀκμιαίνομαι. οὕτως ἔλεγον τὸ ἀποσπερματίζειν, ὡς οἱ ὀνειρώττοντες. — S.

707. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον ridicule imitatur Homerum et Epicos. Iliad. α', 43. ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων etc.

709. ὁμομαστ. ὥσπερ φαμὲν ἑταιρεῖος Ζεὺς, καὶ ὁμόγνιος (703.), καὶ ἱκέσιος, καὶ ξένιος, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὕτω καὶ δούλιος, ὁ τῶν δούλων ἔφορος. ἐπεὶ δὲ οἱ δοῦλοι μάστιξιν ὑπόκεινται καὶ πληγαῖς, διὰ τοῦτο ὁμομαστιγίας εἶπεν. — S.

712. ita Rav., Invern., Dind. alii πρ. γὰρ κεκ. μέγα, πρ. μέγα κεκ. πάνυ, πρ. σφόδρα κεκ. μέγα, quae sunt eorum, qui vel alterum μέγα non ferrent, quod est ἐμφατικὸν, vel eo jam non invento in libris suis versum hiantem varie sarcirent. πάνυ quidem illud sublectum sequente versu.

ΞΑ. ἐκ τοῦ;
ΑΙ. νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος
ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὁπόσαι μεγάλαι καὶ δεξιαὶ,
τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων,
σίτησιν αὐτὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν,
θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς...
ΞΑ. μανθάνω.
ΑΙ. ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.
ΞΑ. τί δῆτα τουτὶ τεθορύβηκεν Αἰσχύλον;
ΑΙ. ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον,
ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην.
ΞΑ. νυνὶ δὲ τίς;
ΑΙ. ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
τοῖς λωποδύταις, καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις,
καὶ τοῖσι πατραλοίαισι, καὶ τοιχωρύχοις,
ὅπερ ἔστ' ἐν ᾅδου πλῆθος· οἱ δ' ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν,

714. νόμος τις etc. ταῦτα μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ ἐθῶν εἰς τὰ καθ' ᾅδου. S. fuit lex Athenis, τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων σίτησιν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν καὶ προεδρίαν, ut monuit Conz. secundum Petit. Comment. in leges Att. p. 523.; cf. Köpke über Gesetzgebung der Griechen p. 470. nota res vel ex historia Socratis: vide Plat. Apol. Socrat. c. 26., Cic. de Orat. 1. 54. etc. conferri etiam potest Schol. ad 895.

715. ita B. ex membr. alii codd. ὅσαι.

718. τοῦ Πλ. ἑξῆς. ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς τοῦ θρόνου τοῦ Πλούτωνος. S. ἑξῆς τῷ τοῦ Πλ. θρόνῳ.

722. τὸν τραγ. θρόνον. mera fictio, neque huc pertinere monet B. sophistarum thronos seu cathedras, de quibus copiose ad h. l. dixit Sp.

724. ἐπεδείκνυτο. *artis suae specimen edidit.* hinc δείξεις et ἐπιδείξεις dicuntur *commissiones*, sive specimina artis cujuscunque, quae in theatris vel ludis publicis eduntur etc. K.

725. more suo Euripidem proscindit, tanquam omnis generis scelerum auctorem et patronum; quod ridiculi magis causa quam serio fieri, cum alii intellexere, tum humanissimus Welckerus; etsi negari non potest, descivisse Euripidem ab Aeschyli Sophoclisque gravitate ac sublimitate, saepeque socco potius quam cothurno videri incedere. — S.: βαλαντ. τοῖς τὰ βαλάντια τέμνουσιν, ἃ ἐν ταῖς ζώναις ἀπῃωρημένα φέρουσιν ἄνθρωποι.

728. τῶν ἀντιλογιῶν. παρίστησιν αὐτοῦ τὸ περὶ τοὺς λόγους σαπρόν. καὶ ἐν ἄλλοις· στρεψίμελος τὴν τέχνην Εὐριπίδης. (fort. ὁ στρεψίμαλλος τὴν τ. Εὐρ., *et versipellis artifex Euripides.*) — λυγισμῶν. καμπῶν. γράφεται (ut in Barocc.) λογισμῶν, τουτέστι παραλογισμῶν. τὸ δὲ κάμπτειν ἅμα μὲν πρὸς τὰ μέλη, ἅμα δὲ πρὸς τὸ ἐξελίττειν καὶ ἀναδύεσθαι. Ὅμηρος

ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον·
κἄπειτ' ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
ἵν' Αἰσχύλος καθῆστο.
ΞΑ. κοὐκ ἐβάλλετο;
ΑΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν,
ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.
ΞΑ. ὁ τῶν πανούργων;
ΑΙ. νὴ Δί', οὐράνιόν γ' ὅσον.
ΞΑ. μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι;
ΑΙ. ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.
ΞΑ. τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται;
ΑΙ. ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα, καὶ κρίσιν,
κἄλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.
ΞΑ. κἄπειτα πῶς
οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;
ΑΙ. μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,
κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου.

(Il. λ', 105.)· *δίδη μόσχοισι λύγοισι.* Δίδυμος δὲ· *λυγισμῶν*, ἀπὸ τῶν συνδέσεων τοῦ λόγου. S. Sp. monet, proprie *λυγίζειν* eum dici, qui ietus adversarii celeri capitis, laterum, vel femoris inflexione eludat. Vesp. 1478. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης, ubi S.: συστρέψαντος, περιαγαγόντος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων. Lucianus Gymnas. c. 24. de luctatoribus: καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμούς. dicitur etiam de molli flexione saltantium, et de iis, qui in votis torquentur, item figurate de versutiis reorum, poenas effugere studentium: vide B. et, quos laudat, Photium p. 170. sequ. atque Zonaram 2. p. 1322. sequ. Sophocles Trach. 740. μάρψας ποδός νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, ubi plura dant interpp. — *στροφῶν*, astutiarum.

729. *ὑπερέμ.* de summo in eum studio et favore dicitur. *σοφ.* cf. 1339.

730. *ἀντ. τοῦ θρ.* *sedem affectavit.* E K. cf. 740.

731. *οὐκ ἐβ.* λίθοις δηλονότι. εἶτα οὐκ ἐλιθοβολεῖτο, φησὶ, ποιήσας. S. Solebant enim mali poëtae, cum dramata in theatris ederent, lapidibus interdum a populo peti: qua de re vid. Casaub. ad Athen. 6, 11. K.

734. *οὐρ. γ' ὅσον.* ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ μεγάλως ἐβόησαν. S. cf. 1070.

736. *ἐνθάδε.* δεικνύσιν ὡς πρὸς τὸ θέατρον. μιγνύει δὲ τὰ ἐνθάδε τοῖς ἐκεῖ etc. S. cf. 269.

738. *καὶ κρίσιν.* more Atheniensium. appellabantur illi Tragicorum atque Comicorum judices κριταὶ οἱ τῶν Διονυσίων (Aeschin. or. de f. leg. p. 307.), sive κριταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ etc. Comicorum erant 5.: vide Schol. ad Av. 445. et Suid. v. ἐν πέντε κριτῶν γούνασι.

743. *κἀκεῖνος.* Aeschylus. sedem concessit Sophocli, sed hic non accepit.

νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
ἕξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρός γ' Εὐριπίδην.
ΞΑ. τί χρῆμ' ἄρ' ἔσται;
ΑΙ. νὴ Δί', ὀλίγον ὕστερον,
κἀνταῦθα δή, τὰ δεινὰ κινηθήσεται·
καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται.
ΞΑ. τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;
ΑΙ. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν,

744. *Κλειδ.* Καλλίστρατος, ὅτι ἴσως Σοφοκλέους υἱὸς οὗτος· Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι Σοφοκλέους ὑποκριτής. — S. hoc probabilius. — „uni id dixit modestus Soph., non pronunciavit." *E Welckero.*

745. *ἔφεδρος*, *tertiarius*, ut redditur in glossis ant., qui duobus victis tertius subibat athleta, ut cum victore congrederetur, ἀθλητὴς ἔφεδρος. quod etiam figurate dicitur, ut h. l.; cf. Sp. et Soph. Ajac. 576.

746. de forma ἔχειν κατὰ χώραν, *loco se non movere, quietum esse,* vide Plut. 367. B.

747. servari scripturam codicum, ut 648., etsi verisimile est, Aristophanem dedisse διαγωνιεῖσθαι ἔφασκε, hiatu minime duro aut insolito, compendiumque librarios fefellisse. cf. 474. liber Leid. ap. Dobraeum διαγωνιεῖσθαι *φασκε, quae videtur esse correctio ejus, qui invenisset διαγωνιεῖσθαι ἔφασκε. — *πρός γ' Εὐρ.*, *adversus Euripidem quidem*, non Aeschylum.

749. *κἀντ. δή*, *et quidem hoc ipso in loco.*

750. *μουσική*, poësis. Terent. Phorm. prol. 18. *qui artem tractant musicam.* ibi Donatus: περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ *qui comoedias scribunt.*

751. — ἐάν τις εἰσάγῃ (εἰσαγάγῃ) εἰς τοὺς ἰδίους φράτορας υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ γενόμενον, παρίστα αὐτοῖς ἐπὶ ὡρισμένῳ σταθμῷ ἱερεῖον, πρὸς ὃν ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξῆν μεῖον παρασχεῖν. ὅτε δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, περιεστῶτες ἐβόων *μεῖον*, *μεῖον τοῦτο.* δῆλον ὅτι ἔλαττόν ἐστι. παρὰ τοῦτο οὖν λέγει καὶ μαιαγωγεῖν τὴν τραγῳδίαν, τουτέστι πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι καὶ στήσουσιν. ἄλλως. ἐπεὶ εἰώθασι προσφέρειν οἱ εἰς τοὺς φράτορας γραφόμενοι πρόβατον, καὶ οἱ ἱστάμενοι ἔλεγον *μεῖον*, *μεῖον*, καὶ τὸν εἰσάγοντα μειαγωγὸν ἐκάλουν. *E S.* gloss. Br. *μειαγ.* ζυγοστατήσουσι. de usu vocabuli μειαγωγεῖν Br. conferri jubet Meurs. Graec. fer. in Ἀπατούρια, quo festo id fiebat. B.: Phot. lex. p. 186. μειαγωγῆσαι, θῦσαι. μεῖον γάρ ἐστι τὸ ἱερὸν (ἱερεῖον) τὸ θυόμενον, ἐπειδὰν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσάγωσιν. Idem p. 187. μειαγωγῆσαι, τὸ ἐπιδοῦναι τοῖς φράτορσι τὸ μεῖον. Scil. verbum hoc proprie significavit, μεῖον (victimam leviorem definito pondere, tum omnino victimam ad sacrificium, ubi quis inter φράτορας recipiebatur,) adducere, offerre; inde, quoniam ejus pondus explorabatur, ponderare instar victimae talis (ovis aut caprae), ponderare omnino. vidd. Petit. Leg. Att. p. 224. et Ignarra de phratr. p. 45. sequ.

752. *κανόνας.* κυρίως τὸ ἐπάνω τῆς τρυτάνης ὃν καὶ εἰς ἰσότητα ταύτην ἄγον. S. Av. 1000. κανόνες ἀέρος. Eurip. Hecub. 601.

καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε,
καὶ διαμέτρους, καὶ σφῆνας· ὁ γὰρ Εὐριπίδης
κατ' ἔπος βασανιεῖν φησι τὰς τραγῳδίας.
ΞΑ. ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.
ΑΙ. ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.
ΞΑ. κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα;
ΑΙ. τοῦτ' ἦν δύσκολον·
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὑρισκέτην.
οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος...
ΞΑ. πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.
ΑΙ. λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν. εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ
ἐπέτρεψαν, ὁτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.
ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς, ὅταν γ' οἱ δεσπόται
ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται.
ΧΟ. ἦπου δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει,
hex. her. μονοστ. περίοδ. α'.
ἡνίκ' ἂν ὀξυλάλου περ ἴδῃ θήγοντος ὀδόντας

οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών. *Be.* cf. 907.

753. πλαίσια. τὰ τῶν ξύλων τετράγωνα. πλαίσιον γὰρ πλινθίον τετράγωνον. — διάμετρος δὲ ἡ ἐν τῷ κύκλῳ κέντρον τέμνουσα μέσον γραμμή, διαβήτης, σταφύλη· ὅπερ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσιν ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου ἔχουσα etc. S. — gloss. Br. ξύμπηκτα, ἡνωμένα. pro ξύμπηκτα quidam codd. habent ξύμπυκτα, vel σύμπυκτα, ut Paris. et Suidae MS. Oxon. v. πλαίσια: alii, in his E, Barocc. et libri scripti Pollucis 10, 148. ξύμπτυκτα. B.: πλ. ξύμπηκτα πλινθ. vertitur: *quadrata compactilia*, seu coagmentata, *formabunt instar laterum*. σύμπτυκτα erit convoluta, composita.

754. σφῆνες sunt *cunei*: vide Plut. 801. κατ' ἔπος autem ponitur pro καθ' ἕκαστον ἔπος, singulis versibus aut verbis. B.

757. ταυρηδόν. comparant Plat. Phaed. c. 66, 10. ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον: Eurip. Med. 92. ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην, *jam enim vidi eam oculis efferari*, etc.

760. οὔτε γ. Ἀθην. ὡς φαύλων περὶ τὰς ἀποκρίσεις ὄντων, οὐκ ἐστοίχησεν. S. gloss. Br.: (συνέβαιν'.) ἔχαιρεν, ἀπεδέχετο αὐτούς. malim οὐδὲ γὰρ Ἀθην., *quippe ne Athenienses quidem accipiebat Aeschylus*, nedum alios, quos nugas esse dicebat ad poëtas judicandos. et sic fere interpp. Germani, quorum Vossius: *Selbst mit den Athenern nicht verstand sich Aeschylos.*

761. τοὺς τοιχ. τοὺς προσέχοντας Εὐριπίδῃ πονηρούς. S.

765. ὡς ὅταν etc. ὅταν γὰρ οἱ δεσπόται σπουδάζωσι θᾶττόν τι ἀπαρτισθῆναι, ἐπιπλήττουσι τοὺς δούλους, ἵνα θᾶττον ἐνεργῶσιν. S.

767. κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μέλους χοροῦ μονοστροφική, τέσσαρας περιόδους ὁμοίους ἔχουσα. — ἐριβρ. ὁ Αἰσχύλος. πρὸς τὸ βροντῶδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες etc. S.

768. ita Paris., Dind.: minus commode alii ὀξύλαλόν περ. de genitivo constructo cum verbis vi-

ἀντιτέχνου· τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς   da. pent.
ὄμματα στροβήσεται.
ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη,
περίοδ. β'.
σχινδαλάμων τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς
ῥήμαθ' ἱπποβάμονα.
φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν,
περίοδ. γ'.

dendi et sensuum cf. Soph. Trach. 371., Matth. gr. gr. §. 327. S.: *θήγ. ὁ δ.* ἀπὸ μεταφορᾶς εἶπε τῶν χοίρων, οἵ, ὅταν εἰς μάχην παρασκευάζωνται, τοῦτο ποιοῦσι. *στροβήσεται* δὲ ἀντὶ τοῦ ταραχθήσεται. (*oculos distorquebit.* B.)

771. *ὑψιλ. τε λόγων.* τῶν τοῦ Αἰσχύλου· [διὰ τὸ ὑψηλόν.] τουτέστι μετεώρων, μεγάλων. χαρακτηρίζει δὲ ἀμφοτέρους, Εὐριπίδην καὶ Αἰσχύλον. S. *κορυθαίολος,* ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων. Apollon. Soph. lex. Homer. p. 412. vox Homerica. cf. Heyn. ad Iliad. 2, 816. *E B.*

772. sic major pars codicum MSS., nisi quod habent σκινδαλάμων, vel σκινδαλαμῶν: pauci σκινδαλμῶν. vett. edd. σχινδαλμῶν. recte Porsonus: „Hi versus 4 aequalia systemata constituunt —. et ita quidem, ut in tribus dactylicis syllaba syllabae respondeat. lege σχινδαλάμων." Bentlejo placuerat σκινδαλάμων: sed Moeris, monente Br.: σχινδαλμὸς ἐν τῷ χ Ἀττικῶς· σκινδαλμὸς Ἕλληνες. S.: *σκινδαλμῶν τε παρ.* σκινδαλμὸς κυρίως τὸ περὶ τὸν φλοιὸν τοῦ καλάμου ξέσμα. *παραξ.* δὲ οἷον κινδυνώδη καὶ παράβολα, παρὰ τὸν τροχὸν ἑλκόμενα. — *σμιλεύματα* δὲ τὰ ἐκβαλλόμενα ἀπὸ σμίλης. ἀντὶ τοῦ διαγλύμματα, ἐρεθίσματα. gloss. Br.: *σχινδαλμῶν.* λεπτολογιῶν. cf. 833. Salmas. ad Solin. p. 785.: „Schol. σμιλεύματα interpretatur διαγλύμματα, quod ad calamos scriptorios scalpello temperatos referendum est. κάλαμοι διάγλυπτοι Crinagoras in epigr." Idem Salmas. paulo ante σμίλην inter instrumenta librarii referri notat, i. e. scalpellum. unde in veteri epigr. σμίλα δονακογλύφος. Pollux 7, 21, 83. ait, σμιλεύματα h. l. dici a σμίλῃ coriariorum, ut sint *rejicula, resegmina.* sed possunt in universum dici, ut videtur, σμιλεύματα omnia, quae resecantur τῇ σμίλῃ, etiam ea, quae praeciduntur in temperandis calamis. *Ex Dukero,* qui nesciebat quid faceret verbo ἐρεθίσματα ap. Schol., monetque, Fabro ad Anacr. od. 22. scribendum videri ἢ ξέσματα. Mihi Aeschylus curru invectus, velut heros Homericus, opponi videtur Euripidi, παραιβάτῃ quidem illi etiam ipsi (780.), sed longe deteriori, ut qui hasta, quae per contemtum vocatur σχινδάλαμος, *palus,* invadens illum non nisi axem feriat Aeschylei currus, efficiatque, quod scalpello efficias. ceterum cf. annot. ad 888.

773. *φρεν.* τοῦ ἐκ τῆς αὐτοῦ φρενὸς τεκταινομένου καὶ συντεθέντος Αἰσχύλου. — S.

774. voce ἱπποβάμων Sp. uti monet Aeschylum Prom. 804. (στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα) et Suppl. 262. (ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις)., Aeschylique exemplo Sophoclem Trach. 1111., ubi Centauros vocat ἱπποβάμονα στρατόν.

775. *φρ. δ' αὐτοκόμου.* ὡσεὶ εἶπεν ὀργισθείς, ὥσπερ σῦς· (Iliad. ρ', 136.) *πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται.* εἰς ἓν δὲ συνήγαγεν. ὁμοῦ. ἀμφοτέρας τὰς Ὁμηρικὰς

δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχόμενος ἥσει
ῥήματα γομφοπαγῆ πινακηδὸν ἀποσπῶν
γηγενεῖ φυσήματι.
ἔνθεν δὴ στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη
περίοδ. δ'.
γλῶσσ' ἀνελισσομένη, φθονεροὺς κινοῦσα χαλινοὺς,
ῥήματα δαιομένη, καταλεπτολογήσει
πνευμόνων πολὺν πόνον.

εἰκόνας, τήν τε ἐπὶ τοῦ λέοντος ἐν τῷ λασ. χαίταν, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ συός. S. conferunt de apro Odyss. τ', 445. seqq. — αὐτοκόμου λοφιᾶς, non capillamenti, quo usum fingere videtur Euripidem ridiculi causa.

776. ἐπισκ. τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος ἤτοι δέρμα. τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου. ὅθεν καὶ σκύζεσθαι, τὸ ὀργίζεσθαι etc. *E S.*

777. γομφ. ἀκριβέστατα, πολυσύνθετα, σκληρὰ etc. πινακ. ἀποσπῶν. ἀποσπῶν τὰ ῥήματα, ὥσπερ πίνακας ἀπὸ πλοίων· οὐχ, ὡς Εὐριπ., σκινδαλμούς. πινακίδες δὲ αἱ μεγάλαι σανίδες τῶν πλοίων. δίκην σανίδων τῶν ἐκ νεὼς ἀποσπωμένων ἐν τρικυμίᾳ. S.

778. γηγ. giganteo.

779. seqq. λίσπη τῷ τόνῳ, ὡς κίστη· Ἀπολλώνιος δὲ ὀξύνει, ὡς φιλή. λίσπη δὲ ἡ ἐκτετριμμένη καὶ λεία. οὕτω γὰρ λέγονται οἱ τοιοῦτοι ἀστράγαλοι· ἀφ' οὗ καὶ οἱ λίσποι τὰ ἰσχία. Καλλίστρατος δὲ θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα etc. cf. Schneider. lex. gr. v. λίσπος. B.: στοματουργός est, quae os format, dicendi magistra. intelligitur autem Euripidis lingua. λίσπη γλῶσσα auctore Photio lex. p. 166. est ἡ ἐπιτετριμμένη. vocab. hoc varie explicatum est: vide Ruhnken. ad Tim. p. 175., Pierson. ad Moer. p. 245., Scheid. ad Lennep. p. 378. certe non est *lubrica*, ut vulgo redditur, sed potius *laevis*. — S.: λέγει δὲ τὴν Εὐριπίδου (γλῶσσαν). πρὸς δὲ τὸ ἱπποβάμονα κ. τ. λ. τὸ κινοῦσα χαλινοὺς εἶπε. φθονεροὺς δὲ, ὡς φθονουμένου (imo φθονοῦντος) Εὐριπίδου ἐπὶ σοφίᾳ. δαιομένη δὲ διαμερίζουσα, διαιροῦσα, κατατέμνουσα τὰ Αἰσχύλου ῥήματα. καταλεπτολογήσει δὲ, τὴν τοῦ Αἰσχύλου λεπτολογίαν (imo σεμνολογίαν, vel ejusmodi aliquid) λεπτῶς βασανίσει ὁ Εὐριπ. „I. e. *subtiliter examinabit verba turgida et sesquipedalia;* quae paulo ante dixit ἱπποβάμονα ῥήματα, γομφοπαγῆ, *orationem ampullatam et dithyrambicam*, quae pronunciari sine pulmonis vexatione et anhelitu non possit.“ Casaub. ad Pers. Sat. 1, 14. *Grande aliquid, quod pulmo animae praelargus anhelet.* Duker.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΑΙΣΧΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ. ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΕΥ. Οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει· i. tr.
κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.
ΔΙ. Αἰσχύλε, τί σιγᾷς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.
ΕΥ. ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.
ΔΙ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε.
ΕΥ. ἐγῷδα τοῦτον, καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀθύρωτον στόμα
ἀπεριλάλητον, κομποφακελοῤῥήμονα.
ΑΙ. ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;

783. Conspiciuntur Aeschylus et Euripides, coram Baccho certantes de primatu. loqui pergit Euripides.

786. ἀποσεμν. ὑπερηφανεῖ (ὑπερηφανήσει) πρῶτον, ὅπερ ἐποίει ζῶν. *Ex S*, cf. 659.

788. δαιμ. cf. 44.

790. ἀγρ, Conz.: *den Wildemannspoëten*. S.: ἀγρίους εἰσάγοντα καὶ ὠμοὺς τοὺς ἥρωας. haud male tamen vett. edd. Gellii 1, 15., ubi haec profert, ἀγριωπόν. codex Bavar. ἀγριοπόν. Eurip. Bacch. 460. ἀγριωπὸν τέρας, et Herc. fur. 899. ὁ δ' ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος στρέφων.

791. ἀθύρ. Rav., Suid. in ἀγριοποιόν, Dind. vulgo ἀπύλωτον. S.: Φρύνιχος ἀθύρωτον, οἱ δὲ γραμματικοὶ ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ ἀνεῳγμένον καὶ πύλην μὴ ἔχον, μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον. idem bis terve dicit, quo significatur hominis loquacitas.

792. ἀπερ, οἷον οὐκ εἰδότα λαλεῖν. (active; vide Matth. gr. gr. §. 215, 2., nos ad Soph. Trach. 423., 507., Philoct. 659. etc. idque probo, ut Aeschylus non vagari dicatur garriens, περιλαλεῖν. nescio qua ratione Welcker.: *den unbesprechsamen*, Voss.: *den unüberschwatzbarn.*) κομποφ. δὲ βαρυῤῥήμονα, σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα. φάκελοι γὰρ τὰ βαρέα καὶ συνδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων. S.

793. ἄλ., ὦ παῖ. ἐν ἐρωτήσει, ἀντὶ τοῦ ὄντως δὴ σύ. (similiter Suid. v. ἄληθες, ut monet Br. Thomas Mag.: ἄληθες παρὰ ποιη-

σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη,
καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη;
ἀλλ' οὔ τι χαίρων αὔτ' ἐρεῖς.
ΔΙ. παῦσ', Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.
ΑΙ. οὐ δῆτα, πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω σαφῶς
τὸν χωλοποιὸν, οἷος ὢν θρασύνεται.
ΔΙ. ἄρν', ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε·
τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.
ΑΙ. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας,

ταῖς, τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον etc. cf. Soph. Antig. 714., Eurip. Cyclop. 227., Nostrum Lys. 433. etc.) ὅτι δὲ λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπ., Ἀλέξανδρός φησιν. εἴρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ (fragm. incert. 199. ed. Musgrav.) ἄληθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ; βαρυτονητέον δὲ τὸ ἄληθες. ἀρουραίας δὲ, διότι τὰ λάχανα ἐκ τῆς γῆς φύεται. S. Thesm. 394., monente Be, Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας. hujus rei, toties repetitae, fere solius Aristophanis cum hic, tum in Thesmophoriazusis dicta testimonio sunt, quod quam sit infirmum, non latuit viros paulo κριτικωτέρους: quorum Casaubonus in Notis ad Strabonem: „Aristophanes," inquit, „matrem Euripidis leguminum venditricem ait *cavillans*:" recte mea sententia. cf. vita Euripidis, a Barnesio conscripta.

794. σὺ δή με ταῦτ' οἶσθα.

795. πτωχοποιέ. ὁ τὸν Τήλεφον τὸν βασιλέα Μυσῶν πτωχὸν ποιήσας. στωμυλιοσυλλ. δὲ ὁ πολυλογίας συνάγων. ῥακιοσυῤῥ. δὲ ὁ τὰ ῥάκη συῤῥάπτων καὶ ἐνδύων τοὺς βασιλεῖς. ἢ ὁ τὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν συλλέγων καὶ οἰκεῖα ἑαυτοῦ λογιζόμενος. S.

797. πρὸς ὀργ. *iracunde*, ut 809., 938. Soph., El. 369. *Ex Br.*

799. τὸν χωλ. διὰ τοὺς τρεῖς, Βελλεροφόντην, Φιλοκτήτην, Τήλεφον. S. cf. B. et ab eo laudatum Aristophanem Acharn. 418., 429. sequ. etc.

800. ἄρν', ἄ. μελ. ὡς τοιαύτης γινομένης θυσίας τῷ Τυφῶνι ἐν τῷ λῆξαι τὰς καταιγίδας. S. laudant Virg. Aen. 3, 120. (*nigram Hiemi pecudem*, Zephyris felicibus albam), Leopardi Emendatt. 20, 23. etc.

801. ἐκβαίνειν. οἷον ἀθρόως ἐκβαίνειν μέλλει. — S.

802. sequ. ὦ Κρητ. μέν. ἐν γὰρ τοῖς Κρησὶν Ἴκαρον μονῳδοῦντα ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν Ἰκάρου μονῳδίαν ἐν τοῖς Κρησί· θρασύτερον γὰρ δοκεῖ εἶναι τὸ πρόσωπον· Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀεροπὴν τὴν ἐν ταῖς Κρήσσαις (ita Bentl. Opusc. phil. p. 472. ed. Lips.; libri mendose Κρήταις.) εἰρῆσθαι, ἣν εἰσήγαγε πορνεύουσαν. (os hominis, macula adspergentis famam Euripidis, eaque comminiscentis, quae ne cogitari quidem in tragoedia possunt!) οἶμαι δὲ διὰ τὰ ἐν τῷ Αἰόλῳ. (pertinet hoc ad γάμους ἀνοσίους. cf. 1020. Schol. ad Nub. 1374.: γέγραπται δρᾶμα Εὐριπίδου Αἴολος λεγόμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μακαρέα, τὸν παῖδα Αἰόλου, φθείροντα Κανάκην τὴν ἀδελφήν.) Τιμαχίδας δὲ, διὰ τὴν ἐν τοῖς Κρησὶ μίξιν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον. (facile intelligitur, ne id quidem oculis subjectum fuisse spectatorum.) ἄλλως. ἐκ τῶν ἐν τῷ Αἰόλῳ Κανάκης καὶ Μακαρέως, ἤ, ὥς τινες, Δανάης καὶ Μεγαρέως (σφάλματα haec librariorum) ἀδελφῶν.

γάμους δ' ἀνοσίους ἐσφέρων εἰς τὴν τέχνην...
ΔΙ. ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.
ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη,
ὕπαγε σεαυτὸν ἐκποδών, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θένων ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πρᾳόνως

ἐδόκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς πάνυ ἐναγὲς εἶναι ταῖς ἀδελφαῖς μίγνυσθαι. (indiscrete dictum, siquidem alius aliorum temporum atque populorum mos fuit: velut, (Oceanum ne commemorem, ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν, ut Orpheum dicere ait Plato Cratylo p. 402.) apud Homerum Odyss. κ', 7. Aeolus θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις, itemque diu post Ptolemaeus Philadelphus sororem duxit Arsinoën; quod etsi barbarum vocat Hermione Euripidea Androm. 172., tamen vulgo ap. Graecos fratribus sorores ὁμοπάτριοι matrimonio jungebantur, et ap. Lacedaemonios, si Philoni fides, etiam ὁμομήτριαι: vide Bosii compend. Antiqu. gr. 4, 1, 7., Köpke *über Gesetzgebung der Griechen* p. 188. etc. non autem ὁμομητρία Macarei soror fuit Canace, teste Apollodoro 1, 7, 2.; et fac fuisse, ut auctor est Aristophanes Nub. 1362., quis neget, simile fabulae Euripideae argumentum esse potuisse atque Orbae Otwayiae, vel Sponsae Siculae Schilleri? *Pictoribus atque poëtis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.*) ἢ ὅτι ἡ Φαίδρα, ἧς τὸ πάθος ἐδραματούργησε, Κρῆσσα ἦν etc. S. placet hoc Berglero, cum praesertim etiam infra 982. seqq. commemorentur amores Phaedrae. at pulcherrima sunt ejus cantica in Hippolyto Euripidea. ceterum cf. 895.

805. χαλαζῶν. eleganter verba sesquipedalia Aeschyli *grandinem* vocat, quorum minas Euripidi vitandas esse εἰρωνικῶς dicit. E K. πόνηρ', *infelix*, *unglücklicher Euripides*, ut reddidit Conzius. Schol. ad Nub. 220.: πονήρους, δὲ ἐπιπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους. ad quem locum etiam Girardus aliique videndi sunt interpp. cf. Schneideri lex. gr. h. v.

807. κεφ. ἀντὶ τοῦ ἁδροῦ. καὶ ἐν Νεφέλαις (975.) κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος. — S. gl. Br.: καθολικῷ καὶ μεγάλῳ. gl. Victor.: κεφάλαιόν ἐστι τὸ πρὸς τὰ φύλλα καυλῶδες etc. Jo. Alberti Obs. phil. in N. T. p. 179., laudante Br.: „κεφάλαιον, κεφαλὶς et κεφαλὴ ap. Dioscoridem et alios pro capitulo plantarum, ossium, imo quarumvis fere rerum capitatarum summitate occurrit, ut et lat. *caput*. et quia *caput* est pars crassior ac durior, inde Comicus κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν dixit, *duriore verbo caput ferire;* ubi κεφαλαίῳ adjective sumitur pro *grandi* et *duro;* ἁδρῷ, *crasso*, ut Schol.

808. ἐκχέῃ τὸν Τ. ὡσανεὶ ἔφη τὸν ἐγκέφαλον. ἰδιαίτατα δὲ τὸν Τήλεφον κωμῳδεῖ. S. Be.: i. e. *ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam praecipue ostendere voluisti in Telepho dramate:* μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα, ut cum Sophocle dicam Phil. 13. Introduxerat autem Telephum tanquam facundum et disertum in Acharn. 428. sic describitur: χωλός, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. deinde alter dicit: οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. cf. de Telepho Apollod. 2, 7.; 3, 9.; Hygin. fab. 99. seqq. etc.

ἔλεγχ', ἐλέγχου. λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀρτοπώλιδας·
σὺ δ' εὐθὺς, ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς, βοᾷς.
ΕΥ. ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι,
δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας,
καὶ, νὴ Δία, τὸν Πηλέα γε, καὶ τὸν Αἴολον,
καὶ τὸν Μελέαγρον, κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον.
ΔΙ. σὺ δὲ δὴ τί βουλεύει ποιεῖν; λέγ', Αἰσχύλε.
ΑΙ. ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε.
οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἁγὼν νῷν.
ΔΙ. τί δαί;
ΑΙ. ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἕξει λέγειν.
ὅμως δ', ἐπειδή σοι δοκεῖ, δρᾷν ταῦτα χρή.

810. *ἔλεγχ' αὐτὸν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ.* gl. C, D.

812. *ὥσπερ πρῖνος. ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ψόφον ποιεῖ.* S. Schol. ad Arati *Διοσημ.* p. 135. ed. Oxon. (t. 1. p. 235. ed. Buhl.): *ὁ πρῖνος τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί. καὶ μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων σὺ δ' ὥσπερ* etc. K. Est *ilex*, *Stecheiche*. cf. Voss. ad Virg. Eclog. 7, 1. p. 352. B. Billerbeck. in Flora class. p. 36.: 3. Ordnung, Tetragynia, *Ilex*, *Hülsen*, Houx. 1. Ilex Aquifolium (quasi acuifolium, ab acumine), *die gemeine Hülsen. πρῖνος* (*sonst auch Name der grünen und der Scharlacheiche* [*Kermeseiche*]) *ἀγρία* Theophr. H. Pl. 3, 4. perpetuo viret, et in montibus nascitur etc.

814. *δάκνειν.* In Eqq. 493. *μέμνησό νυν δάκνειν, διαβάλλειν.* metaphora a gallis pugnantibus. *Be. τούτῳ*, Aeschylo.

815. *ἔπη. κατὰ τὰ ἔπη* etc. *ἔπη*, sermones, iambos. *μέλη*, cantica.

816. nomina fabularum Euripidis deperditarum.

819. Br. *μὲν ἂν*, quae particula saepe intelligitur, ut Aeschyl. Ag. 361. vid. Herm. ad Nub. 1344. monuit B.

821. *ἐπεὶ τὰ Αἰσχύλου ἐψηφίσαντο διδάσκειν. κομπῶδες δὲ τοῦτο ἔφη· τῶν γὰρ δυνατῶν καὶ μετὰ θάνατον ᾄδονται τὰ ποιήματα.* S. Idem, monente Be., ad Acharn. 10.: *τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον ἐδιδάσκετο.* scriptor vitae Aeschyli: *Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν.* cf. ibi Stanlejus. similis tamen honor habitus est Sophocli atque Euripidi: vid. Köpk. *über Gesetzgebung der Griechen* p. 410. et, quem laudat, Plut. vita Lycurgi rhetoris p. 841, F. Ait igitur Aeschylus, mansisse opera sua apud Superos, itaque memoriter sibi dicendum esse; Euripidis autem una cum illo ad Orcum devenisse, quibus uti possi[illegible] certamine.

822. *τ. δὲ συντ. συναποθανοῦσα πάρεστιν ἐνθάδε ἐν τῷ ᾅδῃ, καὶ ἕξει αὐτὴν ξύμμαχον.* S.

ΔΙ. ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·
ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.
ΧΟ. ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναὶ — da. t. μονοστ.
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε — hex. her.
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθετ' ἐποψόμεναι δύναμιν δεινοτάτοιν στομάτοιν
πορίσασθαι, — as., da. t. et a. par.
ῥήματα, καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν! — da. tr. h.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας ὅδε μέγας χωρεῖ — do.
πρὸς ἔργον ἤδη. — i. h.
ΔΙ. εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν. — i. tr.
ΑΙ. Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.
ΔΙ. ἐπίθες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν.
ΕΥ. καλῶς·

824. similiter Vesp. 858., Thesm. 37. annotavit K. alludit ad agonothetarum morem. B.

826. *μουσ.* peritissime. B.

827. *ὑπᾴσατε*, *προᾴσατε*. saepe id in compositione significat *ὑπὸ*, ut monet Br. secundum Valck. ad Ammon. v. *ὑπάγειν*. K. hac de re consuli jubet Etymologum v. *ὑπογραμμός*.

830. *γνωμ.* *τῶν τὰς οἰκείας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυπούντων*, (recte, quasi dicas *Gedankenpräger*.) *ἢ τοὺς τύπους αὐτὰς τοῖς ὕστερον καταλιμπανόντων. ἢ τῶν ταῖς γνώμαις ἀλλήλους τυπτόντων.* S. Equ. 1376. Phaeax rhetor dicitur *γνωμοτυπικός*. Thesm. 59. Agatho poëta dicitur *γνωμοτυπεῖν*. *Be.* Nub. 941. *γνωμοτύποις μερίμναις*, *animum sollicitantibus curis*. Sp. — *ὀξυμ.* *τοῖς μετὰ σκέψεως εὑρισκομένοις, καὶ ἀσαφέσι.* (i. e., ni fallor, *καίπερ ἀσαφ.*) S.

833. ita Rav. Venet. Dind. vulgo *πορίσασθε*.

833. *τὰ μὲν ῥήματα πρὸς τὸν Αἰσχύλον, τὰ δὲ παραπρίσματα πρὸς τὸν Εὐριπίδην λεπτολογοῦντα.* S. Be. comparat *σμιλεύματα ἔργων* supra 772. et *λόγων ἀκριβῶν σχινδαλμοὺς* Nub. 130.

836. Alloquitur Dionysus Aeschylum et Euripidem. Interea allatus est foculus cum carbonibus ardentibus, atque thus, quod primus immisisse Dionysus videtur, tum et Aeschylus, simul preces faciens. B.

837. *Δήμ.* *ἡ θρέψασα.* *παρόσον Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν. — ἔστι δὲ τοῦτο ἔπος Αἰσχύλου.* (?) S.

838. *εἶναί με.* intelligendum *δὸς*, vel *εὔχομαι*. vidd. interpp. Euripidei ad Suppl. 3. Eurip. El. 738.: *Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν.* ibi Victorius: *λείπει Ἀττικῶς τὸ δότε.* cf. 845. — *μυστ.* quibus initiatus fuit.

839. *καλῶς.* *ὅτι καὶ νῦν τὸ καλῶς ἐπὶ παραιτήσει. ἀποστρεφόμενος δὲ καὶ παραιτούμενος ὁ*

ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι θεοῖς.
ΔΙ. ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;
ΕΥ. καὶ μάλα.
ΔΙ. ἴθι νυν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.
ΕΥ. αἰθὴρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ,
καὶ ξύνεσι, καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,
ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.
ΧΟ. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν a. d. μονοστ.

Εὐριπ. λέγει τὸ *καλῶς*. S. cf. 473. Br.: καλῶς. i. e. μηδαμῶς. adverbium est negandi cum εὐφημισμῷ, ut Latinis *recte*, quo saepissime utuntur Comici hac significatione etc.

840. Br. ex membr. θεοί. „Vulgatum recte tuitus est similium locutionum exemplis Lobeck. ad Soph. Ajac. 801. (748.) p. 343." B. S.: ἅτε δὴ Σωκρατικὸς ὢν (cf. 1416.), καινὰ δαιμόνια ἔπλασσεν. Thesm. 457., monente Sp.: νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν Τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς. laudat praeterea Troad. 846. ὦ γῆς ὄχημα, κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν, Ὅστις ποτ' εἶ σὺ, Orest. 401. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοί, etc. Be.: „— Socratem propterea maxime esse condemnatum, ὅτι καινὰ εἰσήγαγε δαιμόνια, constat ex Apol. Plat. et Xenoph."

842. *ἰδιώταις*. cf. 424. B.: „Ambiguitas quaedam hujus voc. notanda est. nam et *peculiares* et *vulgares*, *plebejos*, indicat, ideoque in contemtum dicitur. ἴθι δή, quod initio versus e Rav. recepit Invern., videri potest glossema vulgati ἴθι νυν." legitur tamen etiam in libro Paris.

843. veris ficta immiscet, more Comicorum: nam Anaximenes aëra deum statuit, et ipse Thales mentem, teste Cic. de N. D. 1, 10. Socrates Aristophanëus, annotante Be., Nub. 263.: ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀήρ, — λαμπρός τ' Αἰθὴρ etc. Euripides fragm. incert. 1. ed. Lips.: ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰέρα, — Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. S.: καὶ Σωκράτης ἐν Νεφέλαις (627.) *μὰ τὴν ἀναπνοὴν*, *μὰ τὸ χάος*, *μὰ τὸν αἰθέρα*. χαρακτηρίζει δὲ Εὐριπίδην, εὐεπίφορον ὄντα ἐπὶ τῷ (τὸ) αἰθέρα ὀνομάζειν. *στρόφιγξ* δὲ ἀπὸ τοῦ στρέφειν αὐτὸν καὶ πανουργεύεσθαι. (vertitur *linguae volubilitas*. B. Frischlin.: *et haec lingua volubilis*. interpp. Germani: *Zungenrad*, *Zungenwirbel*, *Zungenschwung*. „Nub. 422. Socrates dicit: νομιεῖς θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς· τὸ Χάος τουτὶ, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν Γλῶτταν, τρία ταυτί." *Be.*) *μυκτῆρες* δὲ *ὀσφρ.*, ὡς συντελούντων τῶν μυκτήρων εἰς τὴν φωνήν.

844. ita Cantabrig. 1., Rav., Dawes. Misc. p. 239., Reisk., Invern., alii. Vulgo libri ξύνεσις, impingente versu. Bentl. et Br. audacter: ξύνεσίς τε, καὶ μ. ὀσφρ.

845. cf. 838.

846. respondere haec putat Dind. versibus 933. et sequentibus; idque etiam nobis ita esse videretur, nisi obstaret vocabulum ἐμμέλειαν 845., quod minime suspectum delevit vir doctus, ita quidem scribens: — ἀκοῦσαι, τίνα λόγων ἔπιτε δαΐαν ὁδόν. ἔπιτε Juntinae et D codex cum glossa ἐπέλθετε, quae etiam in C libro legitur; sed bene se habet ἐπί τε, *et praeterea*, et λόγων ἐμμέλειαν sapientium horum virorum, i. e. λόγους ἐμμελεῖς, *scitos atque elegantes sermones*, audire cupit Chorus, et praeterea δαΐαν ὁδὸν, *ho-*

παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν — dm.
ἀκοῦσαί τινα λόγων ἐμμέλειαν, — as., dm. et i. h.
ἐπί τε δαΐαν ὁδόν! — t. d. c.
γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται, — t. d.
λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, οὐδ' ἀκίνητοι φρένες. — t. t. c.
προσδοκᾷν οὖν εἰκός ἐστι — t. d.
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατεῤῥινημένον, — t. t. c.
τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν — t. tr.
ἐμπεσόντα συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. — t. t. c.
ΔΙ. ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ', ὅπως ἐρεῖτον — i. t. c.
ἀστεῖα, καὶ μήτ' εἰκόνας, μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.
ΕΥ. καὶ μὴν ἐμαυτὸν μέν γε, τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω· τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ, οἵοις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.

stilem eorum viam, i. e. modum ac rationem, qua inimicitias gerant, seque invicem aggrediantur. Eurip. Or. 194. ἄγαμος, ἐπὶ δ' ἄτεκνος etc.

848. λόγων ἐμμέλειαν. ὅτι καταχρηστικῶς νῦν τὴν εὐρυθμίαν· κυρίως δὲ ἡ μετὰ μέλους ὄρχησις τραγική. — S. de hac significatione verbi cf. scholia ad Nub. 540.

853. κατεῤῥ. ἐξεσμένον. ῥίνη (lima) γὰρ ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ ῥινοῦσιν. ἢ εὐτελὲς, (?) ὅτι ἐξευτελίζομεν τῇ ῥινί (naso adunco suspendimus). Hesych. quoque, quem laudavit Sp.: κατεῤῥινημένοις, εὐτελέσιν, non huc pertinet ejusdem illud: κατεῤῥινημένον (a ῥινός, corium), καταπεπυκασμένον, καταδεδερματισμένον. — τὸν μὲν, Euripidem; τὸν δὲ, Aeschylum.

854. αὐτοπρ. δυσκόλοις, προῤῥίζοις, ἢ μεγάλοις. S. Hesych. αὐτόπρεμνον, αὐτόῤῥιζον. cf. Aeschyl. Eum. 404., Soph. Antig. 725. *E Sp.* Sensus est, alterum (Aeschylum), convellentem illum, radicitus evulsis verbis irruentem multas dissipaturum esse verborum tricas. αὐτοπρέμνοις est *grandibus*. vocabulum etiam ap. Lycophron. Cass. 316. legitur. *E B.*

855. ἀλιν. συναγωγὰς, στροφὰς, λεπτολογίας, πλοκὰς τοῦ Εὐριπίδου. S. citant Suid. v. ἀλινδεῖσθαι, Eustath. ad Iliad. p. 289, 28. *K. et Be.* Zonaras 1. p. 126. ἀλινθήδρα (sic; sed in ἀλινδεῖσθαι p. 136. recte ἀλινδήθρα, ὁ τόπος, ἐν ᾧ τιθέντες ἑαυτοὺς οἱ ἵπποι κυλίονται. hic non volutationem in arena, sed τροπικῶς volumina seu globos significat, *Wortströme, Wirbel von Worten*. Ex *B.* Voss.: *Aber Der, mitsamt der Wurzel, Reisset Wort' aus, kommt gestürzet, Und zerstreut rings All das Versgewirbel dort.*

857. εἰκόνες, imagines, adumbrationes, figmenta, opponuntur rebus ipsis etc. B.

861. Φρυνίχῳ, Tragico, discipulo Thespidis, de quo vide quos laudant interpp., Harles. ad Fabric. Bibl. gr. 2, 316. seqq., Bentl. Opusc. 296. sequ., Valck. ad Herod. 6, 21. etc. floruit circa olymp. 71, 2., sive 494. ante Christ

* *πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τινὰ καθῖσεν ἐγκαλύψας,*
Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνὺς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.
ΔΙ. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆθ'.
ΕΥ. *ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν*
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.

nat., et primus mulierum personas induxisse dicitur. S.: *παρὰ Φρ. τραφέντας. ἀπατεὼν γὰρ (φέναξ), ὡς ἀφελέστερος ὁ Φρύνιχος. νῦν δὲ Φρύνιχον λέγουσι (λέγει) τὸν τραγῳδίας ποιητήν. τοῦτον δὲ ἐπαινοῦσιν εἰς τὴν μελοποιΐαν· νυνὶ δὲ ὡς ἀφελοῦς ὄντος αὐτοῦ μνημονεύει ὁ Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ πρὸ Αἰσχύλου.* cf. 1228.

862. ita 4 codd. MSS., in quibus tamen scriptum est *κάθισεν*, ut in Junt. 2. et subsecutis edd., quod correxit Dind., monens, saepe depravatam a librariis esse aoristi formam *καθῖσεν*, qua de re conferri jubet Thucydidem Bekker. 6, 66. et 7, 82. nec aliter Porsonus, nisi quod *κάθεῖσεν* scripsit secundum Dawesium Misc. crit. p. 209. et Porsonus autem et Dind.: *ἕνα γέ τινα*, quae nullius libri lectio est: nam edd. vett.: *πρώτ. μὲν γὰρ δή γ' ἕνα τινὰ 'κάθισεν*, vel *κάθισεν*. scribendum igitur potius est *πρώτ. μὲν γὰρ ἕνα τίν' ἂν καθῖσεν ἐγκ.*, quo significatur Aeschyleus ita faciendi mos, ut 865. sequ., 871., 875., 878., 901. saepe ἂν neglectum est a librariis (vid. Porson. passim ad Eurip.); quod hic eo facilius fiebat, quia simillima sunt *τίνα* et *τινά*. — S.: *ἐγκαλύψας. ὡς αὐτοῦ εἰσφέροντος ἐν δράμασί τινα κεκαλυμμένον. ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι, καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν δράματι ἐπιγραφομένῳ Φρυξὶν, ἢ Ἕκτορος λύτροις· οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς φθέγγεται. ἄλλως. εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν Ἀχιλλέα, ἢ Ἕκτορος λύτροις· ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τριῶν ἡμερῶν οὐδὲν φθέγγεται. βιογράφος* Aeschyli: *ἐν μὲν γὰρ τῇ Νιόβῃ (Νιόβη) ἕως τρίτης ἡμέρας* (Victor. ex MS. bonae *ἕως τρίτου μέρους*, usque ad actum tertium), *ἐπικαθημένη τῷ τάφῳ τῶν παίδων, οὐδὲν φθέγγεται ἐγκεκαλυμμένη· ἐν δὲ δὴ τοῖς Ἕκτορος λύτροις Ἀχιλλεὺς ὁμοίως ἐγκεκαλυμμένος οὐ φθέγγεται, πλὴν ἐν ἀρχαῖς ὀλίγα πρὸς Ἑρμῆν ἀμοιβαῖα.* vide de his fabulis Welckeri *Trilog. des Aeschylus* pagg. 341. seqq. 415. seqq.

864. *πρόσχημα τῆς τραγῳδίας* dictum ut *ἀγάλματ' ἀγορᾶς*, *statuae fori*, i. e. stulti oratores et alii, qui nonnisi externam quandam dignitatis speciem prae se ferunt, El. Eurip. 360. intelliguntur enim personae, quae ostentationis tantum causa prodeunt in scenam, *κωφὰ πρόσωπα*, *Figuranten*, vel Vossii verbis *Prunkbilder bloss des Trauerspiels.* cf. Sp. — S.: *οὐδὲ τουτί. εἰκὸς αὐτὸν ἀπρακτοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ οὐδὲ τουτί. τὸ δὲ οἱ δ' ἐσίγων ὁ Ἀχιλλεύς φασι καὶ ἡ Νιόβη.*

865. *ἤρειδεν*, protrudebat, ut Equ. 622. *ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη Τερατευόμενος ἤρειδεν* etc. *E Be.* *ὁρμαθὸς* proprie est *sertum* e cepis aliisque hujusmodi rebus nexum et contextum, *eine Schnur*, ut h. l. de panibus furnaceis; sed dicitur etiam de quavis serie et multitudine aliarum rerum magna et continente, ut Xenoph. Cyr. 6, 3, 1. *ὁρμαθοὶ τῶν ἁμαξῶν*, Anacr. Od. 82, 11. *ὁρμαθοὺς Ἐρώτων*, Plat. Ion. p. 536. t. 1. Steph. *ὁρμαθὸς χορευτῶν*, Theophr. charact. 6, 4. *ὁρμαθοὶ γραμματιδίων.* — *Fischer.* ad Plut. 765.

ΔΙ. ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.
ΕΥ. ἠλίθιος γὰρ ἦσθα,
σάφ' ἴσθι.
ΔΙ. κἀμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;
ΕΥ. ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατὴς προσδοκῶν καθοῖτο,
ὁπόθ' ἡ Νιόβη φθέγξαιτο δή· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διῄει.
ΔΙ. ὦ, παμπόνηρος! οἷ' ἄρ' ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ! —
τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς;
ΕΥ. ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.
κἄπειτ', ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν,
ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δείν' ἄττα μορμορωπά,
ἀγνῶτα τοῖς θεωμένοις...
ΑΙ. οἴμοι τάλας!
ΔΙ. σιώπα.
ΕΥ. σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἕν...
ΔΙ. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.

868. Paris. ἠλακοῦντες, i. e. οἱ λακοῦντες, quod significantius vulgato ἐξηγητικῷ λαλοῦντες. vide interpp. ad Plut. 39.

869. ὁ δεῖνα. ὅτι ἐπιδείξεως. δείκνυσι γὰρ τὸν Αἰσχύλον παρόντα. S.

870. ὑπ' ἀλαζ. ex arrogantia, quod spectatorum attentionem suspenderet vel eluderet, silentes in scenam inductos ab Aeschylo Achillem ac Nioben dicit hic Eurip. — *Sp.*

871. Rav. φθέγξεται: 8 scripti, in his Paris. τι φθέγξαιτο, Vatican. φθέγξαιτό τι. Dind. ὁπ. ἡ Ν. τι φθέγξεται. sed τὶ ab interprete videtur profectum esse, nec displicet ironicum δή. — S.: διῄει. ἀνύοιτο (ἠνύετο) ἄν, εἰς τέλος ἂν ἦλθεν.

872. ὦ παμπ. ἢ ἐγώ, ἢ αὐτὸς νόει. καὶ πρὸς μὲν τὸν Διόνυσον ὦ παμπόνηρος ἐγώ, ὁ εἰς πάντα πονηρευόμενος καὶ πάντα ἐξετάζων, οἷα ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ! πρὸς δὲ τὸν Αἰσχύλον, στίξον εἰς τὸ παμπόνηρος, καὶ τὸ ὢ ἀντὶ τοῦ φεῦ· ὢ παμπόνηρος ὑπάρχει αὐτός, ταῦτα πονηρευόμενος εἰς ἀπάτην τῶν θεατῶν. S. hoc rectius. Welcker.: *Der arge Schelm!*

873. τί σκορδ. οὕτως ἔλεγον τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν, σκορδινᾶσθαι. (pandiculari.) τινὲς δὲ περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅταν χασμώδεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰ μέλη· ὅπερ συμβαίνει καὶ περὶ τοὺς ἄλλως πως βασανιζομένους καὶ διαστρεφομένους τὰ μέλη. S. Aeschylo hoc dicit Bacchus.

875. βόεια. μεγάλα καὶ κτύπου πλέα. ὀφρῦς ἔχοντα, ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα. S. Schol. Soph. Ajac. 232., monente Sp.: ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς (et Germanis), ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς. cf. 880.

876. μορμ. καταπληκτικά, φοβερά. ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς, τῆς τὰ βρέφη φοβούσης. S.

ΕΥ. ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα,
ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδι' ἦν.
ΔΙ. νὴ τοὺς θεοὺς, ἐγὼγ' οὖν
ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα,
* τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις.
ΑΙ. σημεῖον ἐν ταῖς ναυσὶν, ὦ 'μαθέστατ', ἐνεγέγραπτο.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι.
ΕΥ. εἶτ' ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι;
ΑΙ. σὺ δ', ὦ θεοῖσιν ἐχθρὲ, ποῖά γ' ἐστὶν, ἅττ' ἐποίεις;
ΕΥ. οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σὺ,

879. *Σκαμ.* χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο· (?) ὅτι πολὺς Αἰσχύλος ἐν τῷ ποταμοὺς καὶ ὄρη λέγειν. S. Monet etiam Sp., nomen Scamandri plus semel legi ap. Aeschylum, velut Ag. 520., 1166., Cho. 364., Eum. 401., *γρυπῶν* autem, non *γρυπαιέτου*, avis fictitiae, Prom. 250.

880. *γρυπ.* ἐπίσημα ἀσπίδος ἀλλόκοτα. εἰώθασι γὰρ ζωγραφεῖν εἰς τὰς ἀσπίδας αἰετούς. — S. *ἱππόκρ.* *ὑψίκρημνα*; qua voce usus est Aeschylus in Glauco, juxta Pind. Schol. ad Pyth. 1, 152. *Sp.* cf. annot. ad 875.

881. ita Paris. Vatic., Porson. praef. Hecub. p. 41. vulgo, depravato metro, *ῥᾴδιον ἦν.*

883. versus eodem nomine reprehendendus, sed facile curandus scribendo *ἱππαλέκτορα*, quemadmodum Nub. 1417. *ἱππαλέκτορας* in locum vulgati *ἱππαλεκτρυόνας* sufficiendum esse vidit B. emendationem certissimam in ordinem recepissem, nisi satius esset nihil admittere, quod caret auctoritate vetustatis. ceterum annotaverunt interpp., hoc vocabulum in Myrmidonibus positum fuisse ab Aeschylo, teste Schol. ad Pac. 1177. cf. 888.

884. temere haec mutarunt. „de his insignibus (*παρασήμοις* sive *ἐπισήμοις*) navium vid. Enschedii diss. in Ruhnkenii Opusc. Lugd. 1807. p. 257., ubi p. 282. et hic locus et Photius in lex. p. 84. laudantur.“ B.

885. *Ἔρυξιν.* οὗτος γὰρ ὡς ἄμορφος καὶ ἀηδὴς διαβάλλεται. S. Etiam in Av. hominem quendam comparat cum hippalectryone v. 801., sed aliam ob causam. *E Be.* De Philoxeno, Eryxidis filio, qui filium ipse habuit patri suo, ut Graecis erat mos, cognominem, vid. Perizon. ad Aelian. V. H. 10, 9. *Br.*

888. *μὰ Δί', οὐ-.* etiam in hoc anapaesto haeserunt viri docti, sed ferendus esse videtur in nomine proprio, ut 863. vide Porson. praefat. Hecub. p. 39., Herm. doctr. metr. p. 147., Gaisford. ad Hephaest. p. 246. sequ., ubi, qui male habet virum doctissimum, versus Cratini ap. Eustath. Il. *ι'*, p. 768, 14. = 674, 47., Odyss. *μ'*, 1721, 28. = 487, 19., cum vocabula *ὥσπερ* et *ὥστε* misceri nonnunquam sciamus in codd. (vide Porson. l. l. p. 32. et Eurip. Med. 1210., ubi *ὥσπερ* pro *ὥστε* legitur in scholio.), sic procul dubio scribendus est ὁ δ' ἠλίθιος ὥστε πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. K.: „Huc, ut credo, (imo potius ad 883.) respexit Hesych. *ἱππαλεκτρυ-*

ἀν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν.
ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τοπρῶτον, εὐθὺς
οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν
ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν, καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον
ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις καὶ τευτλίοισι λευκοῖς,
χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις Κηφισοφῶντα μιγνύς·

ὀν. (ἱππαλεκτρυόνα.) τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα, ἢ τὸν γραφόμενον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιστρώμασι. nimirum hinc discimus, aulaea Persica vel Babylonica variis animalium monstrosorum figuris olim ornata et distincta fuisse: qua de re videri etiam potest Is. Vossius Not. ad Catull. p. 197." praeterea laudantur Athen. libro 5., Plautus Pseud. 1, 2, 14., Martialis 8, 27, 17., (*Non ego praetulerim Babylonia picta superbe Tecta, Semiramia quae variantur acu.*) Böttigeri *Vasengemälde* 1, 3, 105. seqq., Heerenii *Ideen* etc. 1. vol. part. 2. pagg. 131. seqq. nec aulaea tantummodo et tapetia ejusmodi figuris distincta erant, sed hodieque videre licet eas in murorum Persepolitanorum reliquiis et in Persicis Babyloniisque monumentis, nec iis carebant pocula veterum locupletiorum, ut monuit Astius ad Plat. libr. de Rep. p. 536. — τραγελάφους. Plin. H. N. 8, 33, 50.: *Eadem est species* (cervi), *barba tantum et armorum villo distans, quem* τραγέλαφον *vocant, non alibi quam iuxta Phasin amnem nascens.* Cf. Schneideri lex. gr. h. v. ei animali similis est hippelaphus, de quo Aristot. H. A. 2, 1, 28., interprete Th. Gaza: *proprium equicervo villus, qui eius gutture modo barbae dependet.* Philemon apud Athen. 11. p. 497. majus etiam monstrum excogitavit, ἱπποτραγελάφους, ut annotavit Be. cf. Sp.

892. τὸ βάρος, pondus, gravitatem, qua pollebat Aeschylus.

893. ἐπυλλ. ἀντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. ὡς δὲ βρέφος βρεφύλλιον, καὶ εἶδος εἰδύλλιον, οὕτω καὶ ἔπος ἐπύλλιον. S. περιπάτοις, sermonibus, disputationibus. cf. 904. λευκοῖς libri Invern., Barocc., Vatican., Suidas v. ἴσχανα, Dind. impressi μικροῖς, quod alienum. Schol. Cant. 1. 2.: εἰώθασιν οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τὰς τῶν σωμάτων καθάρσεις διὰ περιπάτων καὶ τεύτλων λευκῶν καὶ ἑτέρων ποτῶν ποιεῖσθαι. Sotion, a Sp. laudatus, Geopon. 12, 15. (ed. Niclas. t. 3. p. 873.): μιγνύμενος δὲ ὁ χυλὸς τοῦ σεύτλου (promiscue enim σεῦτλον, τεῦτλον et τευτλίον de *beta* dici a Graecis constat) ἅμα κηρῷ, καὶ λυόμενος, καὶ μετὰ πανίου ἐπιτιθέμενος, πάντα σκληρὰ καὶ οἰδαίνοντα κάθη θεραπεύει. sunt autem duo genera τοῦ τεύτλου sive σεύτλου, auctore Dioscoride 2, 149., μέλα (beta vulgaris, *gemeiner Mangold, rothe Rübe*) et λευκὸν (beta cicla [Sicula?], *weisser Mangold*): tertium est τεῦτλον ἄγριον (beta maritima, *Meermangold, wilder Mangold*), quod λειμώνιον appellat Dioscor. 4, 16. Plinius H. N. 19, 8.: Betae a colore duo genera Graeci faciunt, nigrum et *candidius, quod praeferunt,* appellantque Siculum. cf. Billerbeckii Flora classica p. 62.

894. διδούς. verbum medicorum. ἀπηθῶν, *percolans.* sic plerique scripti, Br. etc.; vett. edd. vitiose ἀπ' ἠθῶν.

895. μονῳδ. vide 802. non autem hic dicuntur μονοστροφικά, ὅσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου, καὶ τὰ Σαπφοῦς, καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος,

εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον,
ἀλλ' οὑξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθὺς
τοῦ δράματος...

ΔΙ. κρεῖττον γὰρ ἦν σοι, νὴ Δί', ἢ τὸ σαυτοῦ.

ΕΥ. ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργὸν,
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι, χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
χὠ δεσπότης, χἠ παρθένος, χἠ γραῦς ἄν.

ΔΙ. εἶτα δῆτα
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;

ΕΥ. μὰ τὸν Ἀπόλλω·

ut ait Hephaestion cap. 8. p. 122. ed. Gaisford., sed ejusmodi, nisi fallor, carmina intelliguntur, qualia sunt Polymestoris Hecub. 1001. seqq., Chori Orest. 954. et ibidem Phrygis 1384., 1343. seqq., Hippolytique in tragoedia cognomini 1287. seqq., a quibus carminibus initium cepit ars, quaeque displicuisse videntur Comico in Euripide propterea, quod illis justo frequentius usus fuerit: nam per se tantum abest ut reprehendenda sint, ut praecipua quaedam in iis sita sit fabularum vis ac venustas. — Κηφισ. ὅτι ἐδόκει δοῦλος ὢν συμπονεῖν αὐτῷ ὁ Κηφισοφῶν, καὶ μάλιστα τὰ μέλη (cf. 1384.)· ὃν καὶ συνεῖναι τῇ γυναικὶ αὐτοῦ κωμῳδοῦσιν. ἕτερος δέ ἐστι Κηφισοφῶν, ὁ καὶ τὸ ψήφισμα εἰσενεγκὼν ὑπὲρ τοῦ εἰρχθῆναι τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. (annot. ad 714.) S. scurrilis haec et scenica est dicacitas, qua mire gaudentes dimidiati quidam Aristophanes serio, sed frustra, Euripidem impugnant, sordidis etiam verbis usi, mortuumque, ut ajunt, interficiunt.

896. non temere se quidquam elocutum esse ait, sed ordine omnia, neque ullam apud se personam unquam tacuisse, ut apud Aeschylum.

897. ἀλλ' οὑξιὼν etc. prologos tangit, in quibus tamen nusquam de fabulae, sed personarum in scenam prodeuntium, genere dicitur. cur igitur ipsorum se dramatum suorum genus, i. e. naturam atque indolem, aperuisse dicit spectatoribus? scilicet ut cavilletur Euripidem, tanquam ejusmodi fabulas docentem, quae quales sint, nisi ipse dicat, nemo possit intelligere: quo comoediis eas quam tragoedias similiores esse significat.

898. ἢ τὸ σαυτοῦ. ὅτι δυσγενὴς ὁ Εὐριπ. S. utpote cauponis (καπήλου) filius. illiberale genus contumeliae, cujus dolorem facile, credo, solabatur Euripides exemplo Pindari aliorumque inferiore loco natorum. quid quod ne ipse quidem Aristophanes, quod sciam, fuit εὐπατριδῶν? sed conveniunt talia veteri Graecorum comoediae. — familiariter additum σοὶ h. l. et 904. sicut μοὶ praegresso versu.

899. ἀργόν. ὥσπερ σὺ τὴν Νιόβην καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐποίησας μηδὲν λέγοντας. S.

901. ἄν. vide annot. ad 862. — δῆτα Οὐκ. hiatus tolerandus in fine versus.

902. ταῦτα. τὸ τοὺς δούλους τοῖς δεσπόταις ἰσοτίμους ποιεῖν. S. imo garrulitatem ejus carpit ὑπερβολικῶς. de servis speciatim dicitur, monente Sp., Acharn. 309. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη, Ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σαφῶς ἀπεκρίνατο! nec sane decori satis ubique rationem habet Eurip.

δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων.
ΔΙ. τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ 'τᾶν·
οὔ σοι γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.
ΕΥ. ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα.
ΑΙ. φημὶ κἀγώ.
ὡς πρὶν διδάξαι γ', ὤφελες μέσος διαῤῥαγῆναι.
ΕΥ. λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμοὺς,
νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν,
κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα...
ΑΙ. φημὶ κἀγώ.
ΕΥ. οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι

903. **αὐτὸ**, τὸ παῤῥησιάζεσθαι, signum illud liberae civitatis. Euripides Temenid. fragm. 2. καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία, saepiusque hanc commendat. — non male vett. edd. τουτί. intelligit autem garrulitatem, et cum ea conjunctam πολυπραγμοσύνην, non veram παῤῥησίαν δημοκρατικήν. — **ὦ 'τᾶν.** ὦ ἐτᾶν, ὦ λῷστε. vid. Herm. ad Philoct. 1373. (1305.)

904. **περίπατος.** cf. 893. **κάλλιστα.** κάλλιστον, καλὸν, decorum, aptum. nihil esse ait quod praedicet istud suum δημοκρατικόν.

905. **ἔπειτα.** specta inertiam hominis, iisdem verbis (895., 896., 899.) saepius utentis, ubi variare poterat orationem! — **τουτουσί**, spectatores. cf. 290., 301. eos se artem dicendi, sive eloquentiam, docuisse dicit; et recte. Quintilianus Instit. orat. 10, 1.: *Longe clarius* (quam priores Tragici) *illustraverunt hoc opus Sophocles atque Eurip., quorum in dispari dicendi via uter sit poëta melior, inter plurimos quaeritur. — illud quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparent, utiliorem longe Euripidem fore. namque is et in sermone* (*quod ipsum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior*) *magis accedit oratorio generi, et sententiis densus, et in iis, quae a sapientibus tradita sunt, paene ipsis par, et in dicendo et respondendo cuilibet eorum, qui fuerunt in foro diserti, comparandus.* sed Aeschylo, qui fuit ex optimatibus, perniciosa videtur ars dicendi propter abusum, ut monuit Be.; ipseque Euripides Hippolyto 464. sub persona Phaedrae: τοῦτ' ἔσθ', inquit, ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας Δόμους τ' ἀπόλλυσ', **οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.** cf. 1008. — **φημὶ κἀγὼ**, *fateor, credo, ut opinor,* quibus formulis utitur Terentius, nihil aliud significat quam καλῶς et similia, quae explicuimus ad 473. cf. 839.

907. **λεπτῶν καν. ἐσβολὰς**, τὸ ἐσβάλλειν λεπτοὺς κανόνας. suo monitu atque exemplo Athenienses subtiles regulas adhibuisse dicit, tanquam architectos. cf. 752. Voss.: *Anlegen feines Messgeräth, um Verschen abzuwinkeln.*

909. **κάχ' ὑπ.**, ἀντὶ τοῦ κακὰ ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσηται. S. sic plerique MSS. vett. edd. una voce καχυποτοπεῖσθαι. monetur, Pollucem 2, 57. ex Aristophane enotasse καχύποπτος et e Platone καχυπονόητος, Photium autem habere καχυπότοπος lex. p. 113.

911. **οὗτοι.** spectatores.

ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν,
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτούς,
Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κἀμοῦ γ' ἑκατέρους μαθητάς.
τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης,
σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται·

912. *οὐκ ἐκ.* κενοὺς οὐκ ἐποίουν ψόφους. οὐκ ἔλεγον κομπώδη, ὡς Αἰσχύλος. S.

913. Idem: *ἀπὸ τοῦ φρ. ἀποσπ.* οὐ τὴν σωφροσύνην αὐτῶν ἀφειλόμην, ἀπὸ τοῦ φρονεῖν καὶ συνεῖναι τὸ λεγόμενον ἀποσπάσας αὐτούς.

914. Idem: *Κύκνους.* ὅτι δύο Κύκνοι ἐγένοντο· ὁ μὲν Ἄρεος υἱός, ὁ ὑφ' Ἡρακλέους φονευθείς, ὡς ἐν τῇ Ἀσπίδι Ἡσίοδος· ὁ δὲ Ποσειδῶνος, ὁ ὑπ' Ἀχιλλέως, ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ. cf. Strabo 13., ed. Tauchnitz. 3. p. 93., Hygin. fab. 157. ibique Muncker., Ovid. Metam. 12, 72. etc. — De *Memnone*, Tithoni ex Aurora filio, vide Homer. Odyss. δ', 187., Diodor. Sic. 2, 22., Paus. Phoc. c. 31., Hygin. fab. 112., Virg. Aen. 1, 493. etc. Eum quoque Achilles interfecit. Assyrium seu Persam fuisse ait Diodorus, ut equitem cogitare possimus; quo refertur epitheton κωδωνοφ., i. e., interprete K., *habentes equos, ex quorum phaleris tintinnabula dependent.* „Veteres, enim," inquit, „tintinnabula phaleris equorum (itemque scutis, ut monuit Be.: vide Blomf. ad Aeschyl. Sept. adv. Theb. 382.) addere solebant; praecipue quum pompa aliqua aut decursio equestris instituebatur: unde Longinus c. 23. fin. v. κώδων ponit pro phaleris et pompa orationis; ad quem l. vide Fabrum (imprimisque Ruhnk. et Toup. p. 357. sequ. ed. Weisk. B.)."

916. Δίδυμός φησιν, ὅτι *Φορμίσιος* δραστικὸς ἦν καὶ τὴν κόμην τρέφων, καὶ φοβερὸς δοκῶν εἶναι· διὸ καὶ Αἰσχύλου μαθητήν φησιν αὐτὸν εἶναι. βαθὺς (dives) δὲ ἦν, καὶ καθίει τὸν πώγωνα. κωμῳδεῖται δὲ εἰς δωροδοκίαν. S. Ridicule igitur et τροπικῶς hic Aeschyli dicitur discipulus; uti et Megaenetus, sed aliam ob causam. Rursum S.: ὁ *Μεγαίνετος*, ὅτι οὐ πάντως βάρβαρος, ἀλλ' ἀναίσθητος, καὶ οὐκ ἀστεῖος. αὐθάδης δὲ οὗτος, καὶ τῶν στρατηγιώντων ἐστὶ καὶ θρασύς. (cf. 790.) τινὲς δὲ δούλων ὀνόματα. Be.: „Hunc stupidum fuisse tradit S. supra 861. dicit Eurip., Aeschyli spectatores fuisse μωρούς, fatuos et stultos, ita ut se ab illo decipi fuerint passi. videtur ille dictus esse μάνης, quod esset servili et stolido ingenio. In Av. 523. οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἁγίους τ' ἐνόμιζον, Νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, μανᾶς. erat autem *Μάνης* sive *Μανῆς* vulgo servorum nomen, ut *Μανία* servarum, et utrumque occurrit ap. Comicum non semel." cf. 1271. membranae lectionem *Μάγνης* commendat Br., in ordinem recepit Dind., quod Magnetes taxentur tanquam barbari. gloss. ἀμφότεροι βάρβαροι.

917. *σαλπ.* σάλπιγγας καὶ λόγχας καὶ ὑπήνας ἔχοντες. τοῦτο δὲ εἰς τὸν Φορμίσιον ἀποτείνει. *σαρκ.* ὡς σαρκάζοντες μὲν καὶ προσποιουμένους (desiderantur exempla hujus significationis.) τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους, ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους. — S. imo σαρκασμοπιτυοκάμπται sunt οἱ σὺν σαρκασμῷ κάμπτοντες πίτυας, ut Sinis, *sarkastische Eisenfresser*, seu nomine Holbergiano *Brämarbasse.* Voss.: *Drommetenlanzenknebelbärt', Hohnlächelfichtenbeuger.* De Sinide

οὑμοὶ δὲ Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.
ΔΙ. Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὃς, ἢν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος.
ΕΥ. τοιαῦτα μέν τοὐγὼ φρονεῖν τούτοισιν εἰσηγησάμην,
i. t. περίοδ. α'.
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα, καὶ διειδέναι τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ πρoτοῦ, κἀνασκοπεῖν· Πῶς τοῦτ
ἔχει;

vide Paus. Corinth. 111. etc. Ovid. Met. 7, 440.: *Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus, Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus.*

918. Θηραμένης ὡς ἀστεῖος καὶ πιθανὸς, Κλειτοφῶν δὲ ὡς ἀργὸς ἐκωμῳδεῖτο, νῦν δὲ ὡς πανοῦργον καὶ παλίμβολον βούλεται τοῦτον ἀποδεικνύναι, καὶ παραπλήσιον Θηραμένει. S. de hoc quidem cf. 504.; alter minus cognitus.

921. οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος. ita Paris., et Dind. secundum Eustathium p. 1397, 41.; p. 1462, 45. non huc faciunt, quae de talorum jactibus annotavit Eustath. priore horum locorum: τῶν κατὰ τοὺς ἀστραγάλους βόλων ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, ὁ δὲ τὸ ἓν Χῖος· ὅθεν καί τις παροιμία Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐάσω, ἧς μέμνηται Στράττις ἐν τῷ Χῖος παραστὰς οὐκ ἐᾷ Κῷον λέγειν. ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ τοῦ Κωμικοῦ πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος, καὶ νοητέον, ὡς ἢ ἔσφαλται ἡ γραφὴ τοῦ Κεῖος, ἢ ἄλλα παρῴδηται ἀπὸ τοῦ Κωμικοῦ. etsi Aristarcho quoque placuit Κῷος, teste S.: Ἀρίσταρχος δὲ ὡς γεγραμμένου Κῷος ἐξηγεῖται. sed rectum Κεῖος, non Κῖος, quod vulgo legitur. bene audiebant Cei, quorum cives fuere Simonides major, Bacchylides, Prodicus, aliique, quos commemorat Strabo 10, 4.; Chii vapulare solent, tanquam improbi malaeque fidei homines, velut Pac. 171. vide, quos laudant, Heindorf. ad Plat. Protag. p. 577. et Boeckh. ad Plat. Min. p. 109. recte igitur S.: πάρoσον ποικίλος τις ὢν (Theramenes) καὶ ἀγχίστροφος καθωμίλει τοὺς καιροὺς, πρὸς τὸ κρεῖττον μέρος ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν. Ceum se simulare solebat Theramenes, cum esset Chius, i. e. nequam. hic sensus loci, nec quaerendum de patria hominis, quae incerta est. haud male Palmerius Exercit. p. 774. sequ. hoc ideo dici putat, quod Theramenes, cum etiam ipse trierarchus esset in proelio ad Arginussas, nec magis quam alii servasset enatantes e submersis navibus, tamen calumniando ad populum decem duces salvus evasisset. cf. 504.

922. vulgo μέντοι 'γὼ, Dind. μέντοὐγὼ, quod horridum duplici accentu; Hoepfner. ex Rav., probante B., μέντοι σωφρονεῖν. τοιαῦτα, *his in rebus.*

924. indigna talia cothurno. vid., quem B. laudavit, Porson. ad Eurip. Or. 1106. (1080.) In mentem veniat haec legenti tragicocomoediarum illarum, quas domesticas vocantes homines Germani vehementer admirabantur.

925. Invern., haud dubie ex suis libris, ἔχεις.

Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε; i. d.
ΔΙ. νὴ τοὺς θεούς, νῦν γοῦν Ἀθηναίων ἅπας τις
εἰσιὼν i. t. περίοδ. β'.
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, ζητεῖ τε· Ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν τῆς μαινίδος; Τὸ
τρυβλίον
τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι· Ποῦ τὸ σκόροδον τὸ
χθιζινόν;
Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν; τέως δ' ἀβελτερώτατοι
κεχηνότες Μαμμάκυθοι καὶ Μελιτίδαι κάθηντο. i. t. c.
ΧΟ. τάδε μὴν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ· ἐπῳδ.
a. d.

926. Paris. ἔλαβεν. malim meliore numero τίς τόδ' ἔλαβεν;

928. κέκραγε, clamare solet. — ποῦ 'στιν ἡ χ.; ταῦτα πάντα μικροπρεπείας δείγματα. S. Ap. Suidam v. μικροπρεπείας legitur μικροπ. ῥήματα. Describit autem poëta mores Atheniensium, quos mire sollicitos, ne quid servorum sibi fraude periret, et in rebus minutis et parvi pretii attentos fuisse, etiam ex h. l. notat Casaub. ad Theophr. Charact. p. 232. (c. 10.), ubi monet, μικροπρέπειαν a Schol. et Suida accipi ἀντὶ μικρολογίας. *Ex Dukero.* cf. *Theofrasts Karakterschilderungen* (von Hottinger) in Novi Musei Att. vol. 1. parte 2. pagg. 17. seqq.

929. μαίνη seu μαινὶς est pisciculus (marinus), qui halecum instar sale condiebatur, francog. *mendole.* vid. Camus ad Aristot. H. A. t. 2. p. 494. sequ. B.

930. τέθνηκέ μοι. ἀντὶ τοῦ κέκλασται, ἀπώλετο. πρὸς τὰς λέξεις Εὐριπίδου. S. quas λέξεις vellem homo annotasset. recte Dind., auctore Lobeck. ad Phrynichum p. 323., χθιζινὸν edidit pro χθεσινόν, quod habent libri. pejus etiam Br. ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθεσινόν;

931. sic meliores MSS., etiam ille, quem conferri jussimus Parisiis; item Suid. vv. Βουταλίων et Μαμμάκουθος; quos recte secutus est Dind. vulgo ἀβελτερώτεροι, quae formae saepius miscentur.

932. — Μαμμ. ἀντὶ τοῦ μαμμόθρεπτοι. Δίδυμος, ὅτι Μαμμάκουθος (imo Μαμμάκυθος) καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβάλλοντο, καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίων καὶ ὁ Κόροιβος. — Μελιτίδην δὲ, τὸν εὐήθη, παρὰ τὸ μέλι. — τοῦ δὲ Μελιτίδου καὶ Κοροίβου καὶ Λουκιανὸς ἐν Ἔρωσι μέμνηται. *Ex S.*

933. Ex eodem: — πρὸς τὸν Αἰσχύλον ὁ Χορὸς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. ἔστι δὲ ἀρχὴ αὕτη Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. Harpocrat. v. προπεπωκότες: ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος· τάδε — Ἀχιλλεῦ, Δορυλυμάντους Δαναῶν μόχθους, οὓς εἴσω κλισίας.** προπέπωκας ante εἴσω inseruit Meursius, ruente versu. melius Butlerus: οὓς προπεπωκὼς εἴσω κλισίας —, ut desit verbum finitum. nobis quidem fuit cum οὓς casu ortum videretur ex syllaba praegressa, scribendumque, usurpato paroemiaco, εἴσω κλισίας προπεπωκώς; „Hinc colligi potest, verba haec fuisse legatorum, qui a Graecis ad Achillem missi erant, ut non solum clades Graecorum et victorias Trojanorum ei nunciarent, sed etiam illi persuadere conarentur, ut ira posita Graecis laborantibus opem ferret. historia est ap. Homerum.“ *E Sp.*

σὺ δὴ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; i. d. h.
μόνον ὅπως μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας as., cr. d. et i.
ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν. t. d.
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν· ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα, t. t. c.
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις, t. d.
ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοις, t. t. c.
εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις, t. d.
καὶ φυλάξεις, t.
ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. t. t. c.
ἀλλ', ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, a. Aristoph.
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει.

ΑΙ. θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ,
εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ 'μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκῃ δ' ἀπορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι, τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν;

936. ἐκτὸς οἴσει τ. ἐ. ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τῶν ὡρισμένων λόγων. ἐμφαίνει δέ τι ὡρισμένον λέγειν. καὶ μάλιστα ἐπ' ἄκραν ἱπποδρόμου ἐλαῖαι ἦσαν, καθ' ἃς ἐξεφέροντο οἱ ὑποπίπτοντες κατὰ τὸν δρόμον. θέλει δὲ εἰπεῖν ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. — S.

938. πρὸς ὀργήν. cf. 797.

939. sic Paris. Schol. Suid. Dind. vulgo ἱστίοισιν, cum neque solus hic veniens placeat trochaïcus tetram. acat., neque orationi, quae dissuadet magniloquentiam, magniloquus conveniat versus. S.: — τοῦτο εἴρηκεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, οἳ, ὅταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύσῃ, συστέλλουσι τὰ ἱστία, ἵνα μὴ τῇ βιαίᾳ πόντου φορᾷ ἀνατραπείη τὸ σκάφος· χαλῶντες δὲ ἤδη κατὰ μικρὸν ἄγουσι τὴν ναῦν εἰς τὸ πρόσω τοῦ πλοῦ. ἄκροισι δὲ τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα, καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον. Be. confert. 1155., Equ. 433., Eurip. Med. 494. seqq.

942. τὸ πνεῦμα. intelligit θυμοῦ πνοὰς, ut loquitur Euripides Phoen. 420. etc. *Be.*

943. πυργ. laudant Pac. 748. ἐποίησε τέχνην μεγάλην κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας, ibique Schol., et illud Antipatri Thessalon. Anthol. Palat. 1. p. 318.: Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, Αἰσχύλος etc.

944. τραγ. λῆρον. παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ τέχνην. τραγικὸν (imo λῆρον) δὲ, ὅτι ἀλλήλους διαβάλλουσι Κωμικοὶ καὶ Τραγικοί. S. κρουνὸν ἀφιέναι, *emittere rivum* (die Schleusen aufziehen. *Conz.*), dicitur, qui verborum flumen emissurus est. B.

945. ξυντ. Aeschylus Suppl. 98. μέλαιναι ξυντυχίαι. *Sp.*

946. τοῦτον dictum per contemtum, ut apud Soph. El. 247., Oedip. Tyr. 414., Philoct. 434. — vulgo δεῖ μ', sed Paris. δεῖ ἐμὲ, quod gravius.

ΕΥ. δεξιότητος, καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν
τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.
ΑΙ. τοῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,
ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι;
ΔΙ. τεθνάναι. μὴ τοῦτον ἐρώτα.
ΑΙ. σκέψαι τοίνυν, οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους, καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,
μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους,

950. ἐκ χρηστῶν κ. γενν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ καλῶν κακοὺς ἐποίησας. μοχθηροὺς δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχροτέρους. S. ἀπέδειξας. *esse docuisti*, idque proprie monstrando, quod initium docendi ac discendi; sed τροπικῶς dici solent verba δεικνύναι, ἀποδεικνύναι et similia. cf. 971., Thesm. 679., hymn. in Cer. 479., Creuzer, Mythol. 1. p. 11. sequ., et de verbo εἶναι pariter intelligendo in similibus διδάσκειν, ἐκδιδάσκειν 958. Ejusmodi quiddam in Euripide reprehendit Aristot. Poët. 25., monente Sp.: ὀρθὴ δὲ ἐπιτίμησις καὶ ἀλογίας καὶ μοχθηρίας, ὅταν μὴ ἀνάγκης οὔσης χρήσεται τῷ ἀλόγῳ, — ὥσπερ ἐν Ὀρέστῃ τοῦ Μενελάου. etiam in Andromacha probiorem cupit Menelaum Dan. Heinsius, haud magis ille quam Aristoteles reputans, id non ab istarum modo tragoediarum, sed a Sophoclea quoque Philoctetae argumento abhorrere, nec omnino fieri potuisse, ut progressu temporis artisque et eaedem semper et iisdem moribus praeditae inducerentur personae Homericae aliaeque, quibus utuntur Tragici, sed fingenda his ac dicenda omnia fuisse ita, ut aequalibus placerent suis cum aliis dotibus, tum novitate. cf. annot. ad 982. et Aristotelis Poët. cap. 7. §. 38.

951. τεθνάναι. — γελοῖον χάριν εἶπεν· ἤδη γὰρ ἀπέθανε. — S.

953. τετραπ. i. e. *proceros*. statura enim procera ap. vett. habebatur ea, quae 4 cubitorum sive 6 pedum mensuram impleret. v. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 68. K. — Ut vero τετραπήχεις ratione staturae, sic τετράγωνοι a Graecis dicti sunt viri in proposito constantes et adversus quosvis fortunae ictus parati, juxta illud Simonidis, a Platone bis in Protag. p. 339. et 344. laudatum, ἀνὴρ τετράγωνος, ἄνευ ψόγου τετυγμένος. *E Sp.*, cujus vide etiam ad Juliani Caes. annotata p. 280. et 443. — διαδρασ. ἀντὶ τοῦ δειλοὺς, ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν. S. Sic vocat cives, qui prae ignavia molestias et pericula pro rep. subeunda subterfugiebant, et emolumenta tantum praemiaque viris fortibus debita captabant; quos poëta noster egregie describit et simul aceto comico perfundit in Acharn. 601. (διαδεδρακότας). K.

954. κοβ. ἐκ παραλλήλου κοβάλους καὶ πανούργους. S.

ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,
καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.
ΔΙ. καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.
ΕΥ. καὶ σὺ τί δράσας αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας;
ΔΙ. Αἰσχύλε, λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.
ΑΙ. δρᾶμα ποιήσας Ἄρεος μεστόν.
ΔΙ. ποῖον;
ΑΙ. τοὺς Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας·
ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.
ΔΙ. τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας
ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὕνεκα τύπτου.
ΑΙ. ἀλλ' ὑμῖν αὔτ' ἐξῆν ἀσκεῖν· ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε.

955. τρυφάλεια λευκόλοφος est galea insignis alba crista, sed πήληκες sunt cassides. B.

956. ἑπτ. ἀντὶ τοῦ μεγάλους· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος Αἴαντος. S.

957. καὶ — κακόν. *jamque hoc malum erumpit.* Conz.: *Los ist sie, die Pest! Gott steh' uns bei! Er tödtet mich noch mit den Helmen.* Be.: Nub. 907. αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν. κρανοποιῶν. Schol.: κράνη καὶ λόφους διηγούμενος (ἀφανιεῖ με τῷ κατάγῳ τῶν ὀνομάτων). similiter Virg. Eclog. 6, 62.: *Tum Phaëthontiadas musco circumdat amarae Corticis, atque solo proceras erigit alnos*, i. e. canit, illa sic esse facta. cf. 989. — αὖ commode adhibetur in indignatione, quum aliquem idem taediose dicimus inculcare. Eurip. Rhes. 874. (833.) ὁ δ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων. *Be.*

958. sic plerique MSS. vett. edd. καὶ σὺ τί δὴ δράσας. Rav. Invern. Dind. καὶ τί σύ, quod minus elegans. Br. male usurpato asyndeto σὺ τί δή. — αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας, ut Eurip. El. 347. ἀλλ' ἔχει νόσον Πενία, διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν, i. e. διδάσκει ἄνδρα κακὸν εἶναι. vide ibi Musgrav. et, (quos laudat, Bentl. Epist. ad Mill. p. 18. et Toup. ad Suid. v. χρεία: item Elmsl. ad Eurip. Heracl. 575., Matth. gr. gr. §. 403, b. et in annot. ad l. l. Electrae Eurip.

959. haec Bacchus ad Aeschylum ira obmutescentem.

962. Θηβ. γὰρ πεπ. δῆλον, ὡς οὐ φίλων ὄντων τοῖς Ἀθηναίοις τῶν Θηβαίων, ἀλλὰ διαφερομένων. (in bello Pelop.) S.

964. praeter expectationem ad spectatores se convertit, carpens eos ob neglectas artes bellicas. S. ὑμῖν ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις μιμήσασθαι καὶ ἀσκεῖν τὰ πολεμικά.

εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα
νικᾶν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.
ΔΙ. * ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος·
ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν Ἰαυοῖ.
ΑΙ. ταῦτα γὰρ ἄνδρας χρὴ ποιητὰς ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς,
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται.
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι·
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων, καὶ χρησμούς· Ἡσίοδος δὲ

965. vulgo τοὺς Πέρσας. articulum recte omittunt Barocc. Cantabr. 1. Paris. Dind. ἐξεδίδαξα pro ἐδίδαξα, quod ἄμετρον, Bentl. et Porson. praefat. Hecub. p. 55. αὐξητικὴ est praepositio, ut passim.

967. ita Paris., margo unius libri Florent., Br. in annot., Dind. Perperam alii ἡνίκ' ἤκουσα, quod ne metro quidem convenit, nec probabiliter Br. in ordine ἤκουσ' ἄν. latet etiamnum aliquid, siquidem in Persis non de Dario mortuo nuncius affertur, qui rex dudum e vita excesserat, sed futura populo suo Darius, a mortuis excitatus, annunciat, illudque inprimis, vinci non posse Graeciam, κτείνουσαν λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν, quod idem est ac si dicas, Graecos νικήσειν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους. quare scribendum est ἡνίκ' ἀπηγγέλθη παρὰ Δαρ. τεθν., *sane gaudebam, quando id* (τὸ νικᾶν ἡμᾶς ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους) *praedictum est ab umbra Darii.* saepe confusae praepositiones παρὰ et περί: vide Welcker. ad h. l., Br. ad 1007., Schaefer. Melet. crit. p. 25. Eurip. Bacch. 1086., Ion. 564.

968. Ἰανοῖ. non legitur haec vox hodie apud Aeschylum; sed fieri potest, ut scripserit Pers. 848. ed. Blomf.:

ΧΟ. ἰανοῖ!
ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα.

intelligendus autem Chorus Persarum in illa tragoedia.

971. Ὀρφεύς. ὅτι πολλὴ δόξα κατεῖχε περὶ Ὀρφέως, ὡς τελετὰς συντετάχοι. S. i. e. *ritus sacrorum.* Duker.: — „Hesych. τελεταί· θυσίαι, ἑορταί, μυστήρια. Serv. in 6 Aen. 645. *Orpheus primus Orgia instituit.* Orgia autem generali appellatione dicuntur omnium sacrorum cerimoniae." Apoll. 1, 3, 2. εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια. cf. Diodor. 3, 64. Pausan. 9, 30. ὁ δὲ Ὀρφεύς, ἐμοὶ δοκεῖν, ὑπερεβάλετο ἐπῶν κόσμῳ τοὺς πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ μέγα ἦλθεν ἰσχύος, οἷα πιστευόμενος εὑρηκέναι τελετὰς θεῶν, καὶ ἔργων ἀνοσίων καθαρμούς, νόσων τε ἰάματα, καὶ τροπὰς μηνιμάτων θείων etc. Floruisse dicitur Orpheus, sicut Musaeus, tempore expeditionis Argonautarum.

972. Musaeum Strabo Thracem fuisse tradit; alii, Suida teste, Eleusinium. vid. Musgrav. ad Rhes. 899. nostrae ed. B.: „Fragmenta ex ejus Oraculis et medicis scriptis habet Passov. in Introd. ad Musaei carmen de Hero p. 60.

γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος
ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦδ', ὅτι χρήστ' ἐδίδαξε,
τάξεις, ἀρετάς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν;
ΔΙ. καὶ μὴν οὐ Παντακλέα γε
ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν.
ΑΙ. ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως·
ὅθεν ἡ 'μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησε

seqq. add. Fabric. Bibl. gr. 1. p. 120. sequ. Harl." Schol.: τὸν Μουσαῖον παῖδα Σελήνης καὶ Εὐμόλπου Φιλόχορός φησιν. οὗτος δὲ παραλύσεις καὶ τελετὰς καὶ καθαρμοὺς συντέθεικεν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησμολόγον αὐτόν φησι. (sicut Aristophanes h. l.) φέρεται δὲ καὶ ἐπιτάφιον οὕτως ἔχον· Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὖδας, Μουσαῖον, φθίμενον σῶμ', ὑπὸ τῷδε τάφῳ. ἐνταῦθα δὲ καὶ θεραπείας νοσημάτων καταδεῖξαι λέγεται. — *Hesiodus* vixisse creditur circa ann. ante Christ. nat. 800., *Homerus* circa 950. vide G. G. Bredowii Handb. der alten Gesch. p. 287.

975. διαβάλλει τὸν Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὁπλίζεσθαι· μέμνηται δὲ τούτου καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει· Παντακλέης σκαιός. S.

976. ἡνίκ' ἔπεμπεν, *cum pompam duxit, als er den Festzug führt'*, ut reddidit Conz.

978. ἀμέτρως Paris. et Rav. πολλοὺς κἀγαθούς; quamvis usitata formula, quam illustrat Sluiterus lect. Andoc. p. 143. Schol.: ὁ Λάμαχος οὗτος ἄριστος ἦν τὰ πολεμικά. ἦν δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αἰσχύλου καὶ Ἀριστοφάνους στρατηγὸς Ἀθηναίων. μέμνηται δὲ τούτου καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσιν (et in Pace). S. cf. Bähr. ad Plut. Alcib. cap. 18. p. 163. sequ. et quos laudat, Thucydidis interpp. 6, 101., Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 43. etc. Plut in Nicia cap. 12. extremo: ἔπραξε δ' (ὁ Νικίας) οὐδὲν μᾶλλον, ἀλλ' ὑπ' ἐμπειρίας δόξας ἐπιτηδειότερος εἶναι, καὶ πολλὴν ἀσφάλειαν ἕξειν πρὸς τὴν Ἀλκιβιάδου τόλμαν καὶ τὴν Λαμάχου θρασύτητα, τῆς ἐκείνου συγκεραννυμένης εὐλαβείας. βεβαιοτέραν ἐποίησε τὴν χειροτονίαν.

979. ὅθεν. ἤγουν ἐκ τοῦ Ὁμήρου. S. Ipse Aeschylus ap. Athen. 8. p. 348, E. opera sua vocat τεμάχη μεγάλων δείπνων Ὁμήρου, ut monuit doctissimus Bährius in notis MS. cf. Welckeri *Trilogie des Aeschylus* p. 484. sequ. S.: τὸ ἀπομαξ. ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν σπόγγῳ ἤ τινι τοιούτῳ σώματός τινος ἰκμάδα ἀφαιρουμένων etc. Homeri exempla exprimendo (ἀπομαξ.) finxit similes heroas. *E B.* Eurip. Androm. 601. ἐκφέρουσι γὰρ Μητρῷ' ὀνείδη. ibi S.: ἐκφέρ. μιμοῦνται. τὰ γὰρ ἐκ κακῶν μητέρων τέκνα ἀπομάττονταί τι τῶν μητρικῶν ὕβρεων, καὶ κομίζουσι τὰ μητρῷα βουλεύματα εἰς τοὺς γάμους. epigrammatarius Anthol. Palat. 1. p. 476. πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα τὰ Πηνελόπης.

Πατρόκλων, Τεύκρων, θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην
ἀντεκτείνειν αὑτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας, οὐδὲ Σθενεβοίας·
οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς, ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.
ΕΥ. *μὰ Δί', οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.*
ΑΙ. *μηδέ γ' ἐπείη·*
ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο,
ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.
ΔΙ. *νὴ τὸν Δία, τοῦτό γε τοι δή·*
ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.
ΕΥ. *καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἱ 'μαὶ Σθενέβοιαι;*

980. Patroclum Welckerus refert ad Nereïdes, amissam Aeschyli tragoediam ejus trilogiae, ad quam praeterea pertinebant Myrmidones et Phryges sive *Ἕκτορος λύτρα*: Teucri autem persona fuit in Mulieribus Salaminiis, quae una cum *Ὅπλων κρίσει* et Thressis constituebant trilogiam de Ajace Telamonio. vide *Trilogie des Aeschylus* pp. 415. seqq., 423., 440.

981. *ἀντεκτ.* *ἀνταποδιδόναι, ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν.* S.

982. *Φαίδρας.* *δρᾶμα Εὐριπίδου. Σθενέβοια δὲ, ἣν Ὅμηρος* (Iliad. ζ', 160.) *Ἄντειαν, ἥτις ἠράσθη τοῦ Βελλεροφόντου. οὐ μὴ ὑπακούοντος κατεψεύσατο πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Προῖτον, ὡς βιαζομένη· καὶ ὃς ἔπεμψε τοῦτον εἰς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ ἀναιρεθησόμενον. ἐλθόντος οὖν ἐκεῖσε Βελλεροφόντου, καὶ καθαροῦ φανέντος, μὴ φέρουσα τὴν αἰσχύνην ἡ Σθενέβοια κωνείῳ ἐχρήσατο.* S. cf. Apollodor. 2, 2., Hygin. fab. 57. ceterum frustra gloriatur Aeschylus, qui manifestos, nec punitos, adulteros produxerit Agamemnone, ut monet Sp.

984. *οὐδὲ γὰρ ἦν* Rav. Dind. *οὐδὲ γὰρ* Barocc. et Pariss. 135., 2820. hominem *ἀναφρόδιτον* sive *invenustum* fuisse ait Aeschylum; quod in alium Bacchus sensum interpretatur. Rav. Invern. Dind. *μὰ Δί', οὐδὲ γὰρ ἦν*: sed bene monet B., sequenti *ἐπείη* aptius esse *ἐπῆν*.

985. sequ. *sed tibi tuisque plurima semper insedit Venus, ita ut etiam te ipsum perdiderit.* S.: *ὥστε γε καὐτόν σε. ἵνα διαβάλῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Εὐριπίδου.* — Thomas Mag. in vita Euripidis: *φωράσας δὲ τὸν αὐτοῦ ὑποκριτὴν Κηφισοφῶντα ἐπὶ τῇ γυναικὶ, καὶ τὴν ἐντεῦθεν μὴ φέρων αἰσχύνην, σκωπτόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν, ἀφεὶς τὴν Ἀθήνησι διατριβὴν εἰς Μακεδονίαν ἀπῆρε παρὰ τὸν βασιλέα Ἀρχέλαον.* cf. S. ad. 895. imo duas Euripidem uxores duxisse, quarum utramque moecham, auctor est Suidas, ut Welckerus annotavit. — *τοῦτο*, *sic*, *ita sane*.

τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἡνίκ' ἐγὼ ζων,
οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ' ἢ μάζαν καλέσαι καὶ Ῥυππαπαῖ εἰπεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι,
καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κἀκβὰς τινὰ λωποδυτῆσαι·
νῦν δ' ἀντιλέγει, κοὐκέτ' ἐλαύνει, a. d.

φέντας ἐπὶ τὸ λέγειν ὁρμῆσαι, καὶ διατρίβοντας ἐν τῇ ἀγορᾷ πολλοὺς κτᾶσθαι τοὺς ἐραστάς. *παράλους* δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. — adolescentulos, πολυπραγμονοῦντας etiam 89. irridet.

1012. *μάζαν κ α λ.* remigum victus panis vino et oleo maceratus, secundum Thucyd. 3, 49. Hesych. *μάζα· ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ.* (cf. Zonar. lex. 2. p. 1330. B.) *E Sp.* S.: *ῥυππαπαί.* (MSS. 8 ῥυπαπαὶ, Zonaras priore loco 2. p. 1622., neque enim 1623., Dind. ῥυπαπαῖ.) ἐπίφθεγμα ναυτικὸν παρασκευαστικὸν ἢ παρακελευσματικὸν κωπηλασίας. Voss.: *Da konnten sie nichts als* Zwieback *schrein, und laut ausrufen ihr Hurrah.*

1013. *τῷ θαλ.* τῷ κωπηλατοῦντι ἐν τῷ κάτω μέρει τῆς τριήρους. οἱ δὲ θαλάμακες ὀλίγον ἐλάμβανον μισθὸν διὰ τὸ κολοβαῖς χρῆσθαι κώπαις παρὰ τὰς ἄλλας [τρεῖς] τάξεις τῶν ἐρετῶν (ita Höpfner. pro ἐρετμῶν secundum Suid. v. θαλαμακεῖς.), ὅτι μᾶλλον ἐγγύς εἰσι τοῦ ὕδατος. ἦσαν δὲ τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν· καὶ ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται· ἡ δὲ μέση ζυγῖται· ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. θρανίτης οὖν ὁ πρὸς τὴν πρύμναν· ζυγίτης ὁ μέσος· θαλαμίτης ὁ πρὸς πρῶραν, καὶ θαλαμία ὀπὴ, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. οἷον οὖν παρὰ τῷ συγκαθέδρῳ παρδεῖν. S. Idem inferius hoc genus remigum θαλαμίους vocat ad Ach. 161., ut monet Be. Aeschylus, monente Sp., Agam. 1607. ed. Blomf.: σὺ ταῦτα φωνεῖς, νερτέρᾳ προσήμενος Κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. ubi S.: *νερτ. προσημ.*, ἐν ὑποδεεστέρᾳ καθέδρᾳ ὤν· οἱ γὰρ ζυγοὶ τῶν θαλαμίων ἄνωθέν εἰσι. vid. inprimis G. G. S. Köpke *über das Kriegswesen der Griechen* etc. p. 167. sequ.

1014. *μινθῶσαι.* διοσφράναι, δυσοσμίας ἀναπλῆσαι, μιάναι. μίνθη δὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύοσμον· (mentha, seu mintha, *Münze*, de qua vide Plin. H. N. 19, 8. et quos praeterea laudat Billerbeck. Florae class. p. 150. sequ.) οἱ δὲ τὸν θύμον. ἢ κόπρον αἰγῶν. S. Simili contumelia illi ap. Demosthenem adv. Conon. ed. Reisk. 2. p. 1257. καὶ τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυον καὶ προσεούρουν. Athen. Epit. libri 1. c. 30., ed. Schütz. 5. p. 235.: Αἰσχύλος οὖν ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. annotavit haec Sp. Horat. Sat. 1, 2, 44. *hunc perminxerunt calones.* — *κἀκβὰς* pro καὶ ἐκβάντες, figura πρὸς τὸ σημαινόμενον. *et egressus in terram.*

1015. frustra nonnulli codd. ἀντιλέγειν, ἐλαύνειν, πλεῖν: referuntur verba ἀντιλέγει, ἐλαύνει, πλεῖ, ad ἐκβάς. Secutus tamen illam lectionem minus vividam

καὶ πλεῖ δευρὶ, καὖθις ἐκεῖσεν.
ΑΙ. ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἐστ';
οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
κᾆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,
καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί·
λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν

Br. in Supplem.: *nunc autem nihil nisi obloqui, remosque non amplius agere, et huc illuc navigare temere.*

1016. ita Invern. ex utroque suo libro, probante B. vulgo *ἐκεῖσε*. Br. *ἐκεῖσ' αὖ*.

1017. malim meliore numero: *οὐκ ἔστ' αἴτιος;*

1018. *προαγ.* velut nutricem Phaedrae. *Welcker.*

1019. *κ. τικτ.*: *ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν ἱερῷ.* S. Apollodor. 2, 9. *παριὼν δὲ Τεγέαν Ἡρακλῆς τὴν Αὔγην Ἀλέου θυγατέρα οὖσαν ἀγνοῶν ἔφθειρεν· ἡ δὲ τεκοῦσα κρύφα τὸ βρέφος κατέθετο ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς* etc. cf. Pausan. 8, 4., Hygin. fab. 99. seqq.

1020. *τοῖσιν ἀδ.* *ὡς αἱ τοῦ Αἰόλου θυγατέρες.* S. cf. annot. ad 802. sequ.

1021. *ὅτι παρὰ τὰ ἐκ Φρύξου Εὐριπίδου· τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν; ἀλλ' ὁ λέγων ἐστὶ Φρύξος· οὗτος δὲ ὡς παρὰ γυναικὸς αὐτὸ λέγει εἰρημένον.* — S. cf. 1404. alii, in quibus Schol. Eurip. ad Hipp. 191., hoc ex Polyïdo Eurip. esse dicunt, et similia quaedam ap. Stob. Eclog. 119. referunt ad Phryxum. vide fragmenta harum fabularum in Euripidis ed. Beck. vol. 2. p. 467. et 469.

1023. sequ. *ἀνεμεστ.* *ἀνεπληρώθη τῶν γραμματεύειν βουλομένων, καὶ μὴ στρατεύεσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ κακοπραγμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς διαβάλλει. ὄλεθρος γραμματεὺς συκοφαντῶν.* (videntur haec esse verba e nescio qua comoedia, et quidem versibus conscripta troch. t. c., quorum prior finitur vocabulo *γραμματεύς*.) *ἄλλως. ἐπειδὴ ἀφέντες τὰ γενναῖα πράγματα φορολόγοι γεγένηνται· οἱ δὲ μετιόντες τὸν λόγον κέρδους ἕνεκα τούτοις εἵποντο.* (scribas publicos intelligit Conz., quibus demagogi et oratores ad recitandas leges utebantur, aliosque in negotiis forensibus occupatos. Voss.: *Und daher nun ward unsere Stadt Voll von des Gerichts schreibfertigem Schwarm.*) *δημοπιθήκους δὲ τοὺς πανούργους περὶ τὸν δῆμον, ὡς τὸ ζῶον ὁ πίθηκος. ἢ τοὺς τὸν δῆμον κολακεύοντας καὶ πείθοντας.* (Welcker.: *Und schranzenmässigen Volksäfflein.*) S. cf. 344.

1026. *ἔδει γὰρ λαμπαδουχεῖν [ἐν Ἡφαιστείοις καὶ Παναθηναίοις]. ἐν Ἀθήναις δέ ἐστι γυμνάσιον, ἐν ᾧ ἐλαμπαδηφόρουν οἱ γυμνάζοντες. ὁ τῆς λαμπάδος δὲ ἀγὼν τρίτον Ἀθήνησιν ἤγετο, Προμήθεια, Ἡφαίστεια, Παναθήναια.* S. cf. 131. Annotavit Sp., lampadum decoram gestationem praescriptam fuisse ab institutis eam in rem, quique festis illis praeerant, gymnasiarchis. vide Xenoph. de

ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.
ΔΙ. μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπαφαυάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας,
λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος,
καὶ δεινὰ ποιῶν· κᾆθ' οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγήν·
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
ὑποπερδόμενος a.
φυσῶν τὴν λαμπάδ', ἔφευγεν. a. par.
ΧΟ. μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἁδρὸς ὁ πόλεμος
ἔρχεται. t. t. c. στ.
χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βι-
αίως, t. t.
ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται, κἀπερείδεσθαι τορῶς.
t. t. c.
ἀλλὰ μὴ 'ν ταὐτῷ κάθησθον· t. d.
ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων. t. t. c.

redit. Athen. c. 4. §. 52., ibique Zeun., Isaei orat. 5., Or. gr. ed. Reisk. 7. p. 154., Welckeri *Trilogie des Aeschylus* p. 121. etc.

1028. *ἀπεφ.* ἐξηράνθην. S. *ἐπαφαναίνεσθαι*, compositum ex *ἐπὶ*, *ἀπὸ* et *αὐαίνω*, proprie quidem significat *ξηραίνεσθαι*, *exsiccari*, *arefieri*; sed metonymice *enecari*, *exanimari*, qui mortui sicci sunt et aridi, succoque vitali carent. — K. *ἀπεφ.* etiam edd. ante Br.

1032. *δεινὰ ποιῶν*, *graviter ferens*, *iratus*. usitatius fuisset *δεινὰ ποιούμενος*: sed vide Bredowii *Anmerkungen zu Heilmanns Thucydides* 5, 42. et, quem ibi laudat, Andoc. orat. p. 9. vers. 12. ed. Steph., quo loco frustra Valck. posuit medium. — S. *οἱ Κερ.* *οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες (δῆμος δὲ Ἀθηναίων)· ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἤγετο. καὶ ἐν Πλούτῳ πρώτῳ· τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν. τοῦτο δέ φησιν Εὐφρόνιος ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος τῆς λαμπάδος, καὶ τοὺς ὑστάτους τρέχοντας [ἀπὸ τῶν ἀγοραίων] τύπτεσθαι πλατείαις ὑπὸ τῶν νεανίσκων χερσί· καὶ λέγονται αἱ τοιαῦται Κεραμεικαὶ πληγαί. — πύλαις δὲ, ταῖς εἰσόδοις τοῦ ἀγῶνος.*

1035. *ταῖσι πλατ.* *χερσὶ δηλονότι.* — S. vid. Bos. Ellips. p. 529. ed. Schaefer.

1038. Hortatur Chorus par Tragicorum, ut bene certent coram peritis jam istarum rerum Atheniensibus.

1039. *τείνειν βιαίως* de contentione valida et impetu vehemente accipiendum, sed *ἐπαναστρέφειν* est convertere se atque repellere aggredientem, et *ἐπερείδεσθαι τορῶς* scite obniti. — B. verba omnia palaestrica.

1041. *μὴ 'ν τ. καθ.* *μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, καὶ λόγῳ, καὶ τρόπῳ, τὰς ἀντιλογίας ποιεῖσθε.* S. *ne moramini in eodem gyro.*

1042. *ἐσβολαί.* *ἀφορμαί, ἀρχαί, φιλονεικίαι, εἴσοδοι.* S.

ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον, t. t.
τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινά, t. d.
κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν. t. t. c.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ ἀντ·
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀῤῥωδεῖτε τοῦθ', ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι,
βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἵ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται, νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.
μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ
πάντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὕνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν. i. tr.

ΕΥ. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέψομαι,

1043. ita Br. scribi jussit, usurpata forma medii pro activi *ἀναδέρετον*, quam metro contrariam ostendunt MSS., edd. autem *ἀναδαίρετον*, ε et αι confusis, ut solet fieri. Gl. E. Cant. 1. *ἀναδέρετον. ἀνακαλύπτετε, καὶ εἰς τὸ μέσον προφέρετε.* vid. Schneideri lex. gr. v. *ἀναδέρω.*

1048. *οὐκ ἔθ' οὕτω. ὡς τῶν Ἀθηναίων πρότερον οὐχ ὁμοίως γεγυμνασμένων ἐν τοῖς ποιητικοῖς σοφισμοῖς.* S. Sicut ipsos Tragicos cum athletis comparavit, ita nunc simili metaphora *ἐστρατευμένους* dicit litteraria laude claros; idque eo aptius, quod revera Athenienses per tot annorum spatium militaverant in bello Pelop., nuperque praeclaram victoriam reportaverant apud Arginussas; quemadmodum et Germani aliique populi veteranos appellare solent cujusvis rei peritos exercitatosque. Bene itaque elegantissimus Welckerus: *Denn sie sind wohl eingedient nun.* Parum est, quod placet Lessingio Obss. crit. p. 63. seqq., intelligi servos jure civitatis donatos post proelium illud ad Arginussas, in quo fortiter pugnaverant, ut supra monuimus ad 33.

1051. *αἵ φ. τ' ἄλλως κρ.* captat benevolentiam spectatorum, ut 685., 656. habebantur autem Athenienses pro sapientissimis Graecorum. Herodot. 1, 60. *ἐν Ἀθηναίοισι τοῖσι πρώτοισι λεγομένοισιν εἶναι.* Demosth. epist. 3. (t. 2. p. 1477. ed. Reisk.): *τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων συνέσει καὶ παιδείᾳ πάντων προέχειν δοκοῦντα. Ex Be. νῦν δέ*, progressu temporis. S.: *παρηκ. παρωξυμμένοι εἰσὶν οἱ θεαταὶ δηλονότι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ξιφῶν.* etc.

1054. De prologis Euripideis cautius modestiusque, quam plerique solent, judicavit sagacissimus Lessingius Dramaturgiae Hamburg. volumine 1. circa finem. In eo si peccavit Euripides, neque magnum peccatum est, siquidem omitti fere possunt ejus prologi sine detrimento fabularum, ut in Medea, Iphigenia Aulidensi, Rheso; neque id soli placuit Tragico, sed Diphili quoque ex Athenaeo novimus comoediarum prologos, et Plauti Captivorum et Poenuli simillimos Euripideis. Quod vero quidam praedicant, Euripidis prologos frigidam continere narrationem rerum gestarum, nae vellem,

ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,
καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.
ΔΙ. καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.
ΕΥ. καὶ σὺ τί δράσας αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας;
ΔΙ. Αἰσχύλε, λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.
ΑΙ. δρᾶμα ποιήσας Ἄρεος μεστόν.
ΔΙ. ποῖον;
ΑΙ. τοὺς Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας·
ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.
ΔΙ. τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας
ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὕνεκα τύπτου.
ΑΙ. ἀλλ' ὑμῖν αὔτ' ἐξῆν ἀσκεῖν· ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε.

955. *τρυφάλεια λευκόλοφος* est galea insignis alba crista, sed *πήληκες* sunt cassides. B.

956. *ἑπτ.* *ἀντὶ τοῦ μεγάλους· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος Αἴαντος.* S.

957. *καὶ — κακόν.* *jamque hoc malum erumpit.* Conz.: *Los ist sie, die Pest! Gott steh' uns bei! Er tödtet mich noch mit den Helmen.* Be.: Nub. 907. *αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.* *κρανοποιῶν.* Schol.: *κράνη καὶ λόφους διηγούμενος (ἀφανιεῖ με τῷ κατάγῳ τῶν ὀνομάτων).* similiter Virg. Eclog. 6, 62.: *Tum Phaëthontiadas musco circumdat amarae Corticis, atque solo proceras erigit alnos*, i. e. canit, illa sic esse facta. cf. 989. — *αὖ* commode adhibetur in indignatione, quum aliquem idem taediose dicimus inculcare. Eurip. Rhes. 874. (833.) *ὁ δ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων.* *Be.*

958. sic plerique MSS. vett. edd. *καὶ σὺ τί δὴ δράσας.* Rav. Invern. Dind. *καὶ τί σὺ*, quod minus elegans. Br. male usurpato asyndeto *σὺ τί δή.* — *αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας*, ut Eurip. El. 347. *ἀλλ' ἔχει νόσον Πενία, διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακὸν*, i. e. *διδάσκει ἄνδρα κακὸν εἶναι.* vide ibi Musgrav. et, quos laudat, Bentl. Epist. ad Mill. p. 18. et Toup. ad Suid. v. *χρεία*: item Elmsl. ad Eurip. Heracl. 575., Matth. gr. gr. §. 403, b. et in annot. ad l. l. Electrae Eurip.

959. haec Bacchus ad Aeschylum ira obmutescentem.

962. *Θηβ. γὰρ πεπ.* *δῆλον, ὡς οὐ φίλων ὄντων τοῖς Ἀθηναίοις τῶν Θηβαίων, ἀλλὰ διαφερομένων.* (in bello Pelop.) S.

964. praeter expectationem ad spectatores se convertit, carpens eos ob neglectas artes bellicas. S. *ὑμῖν ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις μιμήσασθαι καὶ ἀσκεῖν τὰ πολεμικά.*

εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα
νικᾶν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.

ΔΙ. * ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος·
ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν Ἰανοῖ.

ΑΙ. ταῦτα γὰρ ἄνδρας χρὴ ποιητὰς ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς,
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται.
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι·
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων, καὶ χρησμούς· Ἡσίοδος δὲ

965. vulgo *τοὺς Πέρσας*. articulum recte omittunt Barocc. Cantabr. 1. Paris. Dind. *ἐξεδίδαξα* pro *ἐδίδαξα*, quod *ἄμετρον*, Bentl. et Porson. praefat. Hecub. p. 55. *αὐξητικὴ* est praepositio, ut passim.

967. ita Paris., margo unius libri Florent., Br. in annot., Dind. Perperam alii *ἡνίκ' ἤκουσα*, quod ne metro quidem convenit, nec probabiliter Br. in ordine *ἤκουσ' ἄν*. latet etiamnum aliquid, siquidem in Persis non de Dario mortuo nuncius affertur, qui rex dudum e vita excesserat, sed futura populo suo Darius, a mortuis excitatus, annunciat, illudque inprimis, vinci non posse Graeciam, *κτείνουσαν λιμῷ τοὺς ὑπερπώλους ἄγαν*, quod idem est ac si dicas, Graecos *νικήσειν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους*. quare scribendum est *ἡνίκ' ἀπηγγέλθη παρὰ Δαρ. τεθν.*, *sane gaudebam, quando id* (*τὸ νικᾶν ἡμᾶς ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους*) *praedictum est ab umbra Darii.* saepe confusae praepositiones *παρὰ* et *περί*: vide Welcker. ad h. l., Br. ad 1007., Schaefer. Melet. crit. p. 25. Eurip. Bacch. 1086., Ion. 564.

968. *Ἰανοῖ.* non legitur haec vox hodie apud Aeschylum; sed fieri potest, ut scripserit Pers. 848. ed. Blomf.:

ΧΟ. ἰανοῖ!
ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα.

intelligendus autem Chorus Persarum in illa tragoedia.

971. *Ὀρφεύς.* ὅτι πολλὴ δόξα κατεῖχε περὶ Ὀρφέως, ὡς τελετὰς συντετάχοι. S. i. e. *ritus sacrorum.* Duker.: — „Hesych. *τελεταί· θυσίαι, ἑορταί, μυστήρια.* Serv. in 6 Aen. 645. *Orpheus primus Orgia instituit.* Orgia autem generali appellatione dicuntur omnium sacrorum cerimoniae." Apoll. 1, 3, 2. *εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια.* cf. Diodor. 3, 64. Pausan. 9, 30. *ὁ δὲ Ὀρφεύς, ἐμοὶ δοκεῖν, ὑπερεβάλετο ἐπῶν κόσμῳ τοὺς πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ μέγα ἦλθεν ἰσχύος, οἷα πιστευόμενος εὑρηκέναι τελετὰς θεῶν, καὶ ἔργων ἀνοσίων καθαρμούς, νόσων τε ἰάματα, καὶ τροπὰς μηνιμάτων θείων* etc. Floruisse dicitur Orpheus, sicut Musaeus, tempore expeditionis Argonautarum.

972. Musaeum Strabo Thracem fuisse tradit; alii, Suida teste, Eleusinium. vid. Musgrav. ad Rhes. 899. nostrae ed. B.: „Fragmenta ex ejus Oraculis et medicis scriptis habet Passov. in Introd. ad Musaei carmen de Hero p. 60.

γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος
ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦδ', ὅτι χρήστ' ἐδίδαξε,
τάξεις, ἀρετάς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν;
ΔΙ. καὶ μὴν οὐ Παντακλέα γε ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν.
ΑΙ. ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως·
ὅθεν ἡ 'μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησε

seqq. add. Fabric. Bibl. gr. 1. p. 120. sequ. Harl." Schol.: τὸν Μουσαῖον παῖδα Σελήνης καὶ Εὐμόλπου Φιλόχορός φησιν. οὗτος δὲ παραλύσεις καὶ τελετὰς καὶ καθαρμοὺς συντέθεικεν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησμολόγον αὐτόν φησι. (sicut Aristophanes h. l.) φέρεται δὲ καὶ ἐπιτάφιον οὕτως ἔχον· *Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὖδας, Μουσαῖον, φθίμενον σῶμ', ὑπὸ τῷδε τάφῳ.* ἐνταῦθα δὲ καὶ θεραπείας νοσημάτων καταδεῖξαι λέγεται. — *Hesiodus* vixisse creditur circa ann. ante Christ. nat. 800., *Homerus* circa 950. vide G. G. Bredowii Handb. der alten Gesch. p. 287.

975. διαβάλλει τὸν *Παντακλέα* ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὁπλίζεσθαι· μέμνηται δὲ τούτου καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει· *Παντακλέης σκαιός.* S.

976. *ἡνίκ' ἔπεμπεν*, *cum pompam duxit*, *als er den Festzug führt'*, ut reddidit Conz.

978. ἀμέτρως Paris. et Rav. πολλοὺς κἀγαθούς; quamvis usitata formula, quam illustrat Sluiterus lect. Andoc. p. 143. Schol.: ὁ Λάμαχος οὗτος ἄριστος ἦν τὰ πολεμικά. ἦν δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αἰσχύλου καὶ Ἀριστοφάνους στρατηγὸς Ἀθηναίων. μέμνηται δὲ τούτου καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσιν (et in Pace). S. cf. Bähr. ad Plut. Alcib. cap. 18. p. 163. sequ. et quos laudat, Thucydidis interpp. 6, 101., Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 43. etc. Plut in Nicia cap. 12. extremo: ἔπραξε δ' (ὁ Νικίας) οὐδὲν μᾶλλον, ἀλλ' ὑπ' ἐμπειρίας δόξας ἐπιτηδειότερος εἶναι, καὶ πολλὴν ἀσφάλειαν ἕξειν πρὸς τὴν Ἀλκιβιάδου τόλμαν καὶ *τὴν Λαμάχου θρασύτητα*, τῆς ἐκείνου συγκεραννυμένης εὐλαβείας. βεβαιοτέραν ἐποίησε τὴν χειροτονίαν.

979. *ὅθεν.* ἤγουν ἐκ τοῦ Ὁμήρου. S. Ipse Aeschylus ap. Athen. 8. p. 348, E. opera sua vocat τεμάχη μεγάλων δείπνων Ὁμήρου, ut monuit doctissimus Bährius in notis MS. cf. Welckeri *Trilogie des Aeschylus* p. 484. sequ. S.: τὸ *ἀπομαξ.* ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν σπόγγῳ ἤ τινι τοιούτῳ σώματός τινος ἰκμάδα ἀφαιρουμένων etc. Homeri exempla exprimendo (ἀπομαξ.) finxit similes heroas. *E B.* Eurip. Androm. 601. ἐκφέρουσι γὰρ Μητρῷ' ὀνείδη. ibi S.: *ἐκφέρ.* μιμοῦνται. τὰ γὰρ ἐκ κακῶν μητέρων τέκνα ἀπομάττονταί τι τῶν μητρικῶν ὕβρεων, καὶ κομίζουσι τὰ μητρῷα βουλεύματα εἰς τοὺς γάμους. epigrammatarius Anthol. Palat. 1. p. 476. πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα τὰ Πηνελόπης.

Πατρόκλων, Τεύκρων, θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην
ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας, οὐδὲ Σθενεβοίας·
οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς, ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.
ΕΥ. *μὰ Δί', οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.*
ΑΙ. *μηδέ γ' ἐπείη·*
ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο,
ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.
ΔΙ. *νὴ τὸν Δία, τοῦτό γε τοι δή·*
ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.
ΕΥ. *καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἱ 'μαὶ Σθενέβοιαι;*

980. Patroclum Welckerus refert ad Nereïdes, amissam Aeschyli tragoediam ejus trilogiae, ad quam praeterea pertinebant Myrmidones et Phryges sive *Ἕκτορος λύτρα:* Teucri autem persona fuit in Mulieribus Salaminiis, quae una cum *Ὅπλων κρίσει* et Thressis constituebant trilogiam de Ajace Telamonio. vide *Trilogie des Aeschylus* pp. 415. seqq., 423., 440.

981. *ἀντεκτ.* *ἀνταποδιδόναι, ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν.* S.

982. *Φαίδρας.* *δρᾶμα Εὐριπίδου. Σθενέβοια δὲ, ἣν Ὅμηρος* (Iliad. ζ', 160.) *Ἄντειαν, ἥτις ἠράσθη τοῦ Βελλεροφόντου. οὐ μὴ ὑπακούοντος κατεψεύσατο πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Προῖτον, ὡς βιαζομένη· καὶ ὃς ἔπεμψε τοῦτον εἰς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ ἀναιρεθησόμενον. ἐλθόντος οὖν ἐκεῖσε Βελλεροφόντου, καὶ καθαροῦ φανέντος, μὴ φέρουσα τὴν αἰσχύνην ἡ Σθενέβοια κωνείῳ ἐχρήσατο.* S. cf. Apollodor. 2, 2., Hygin. fab. 57. ceterum frustra gloriatur Aeschylus, qui manifestos, nec punitos, adulteros produxerit Agamemnone, ut monet Sp.

984. *οὐδὲ γὰρ ἦν* Rav. Dind. *οὐδὲ γὰρ* Barocc. et Pariss. 135., 2820. hominem *ἀναφρόδιτον* sive *invenustum* fuisse ait Aeschylum; quod in alium Bacchus sensum interpretatur. Rav. Invern. Dind. *μὰ Δί', οὐδὲ γὰρ ἦν:* sed bene monet B., sequenti *ἐπείῃ* aptius esse *ἐπῆν*.

985. sequ. *sed tibi tuisque plurima semper insedit Venus, ita ut etiam te ipsum perdiderit.* S.: *ὥστε γε καὐτόν σε. ἵνα διαβάλῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Εὐριπίδου.* — Thomas Mag. in vita Euripidis: *φωράσας δὲ τὸν αὐτοῦ ὑποκριτὴν Κηφισοφῶντα ἐπὶ τῇ γυναικὶ, καὶ τὴν ἐντεῦθεν μὴ φέρων αἰσχύνην, σκωπτόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν, ἀφεὶς τὴν Ἀθήνησι διατριβὴν εἰς Μακεδονίαν ἀπῆρε παρὰ τὸν βασιλέα Ἀρχέλαον.* cf. S. ad. 895. imo duas Euripidem uxores duxisse, quarum utramque moecham, auctor est Suidas, ut Welckerus annotavit. — *τοῦτο*, *sic*, *ita sane*.

τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἡνίκ' ἐγὼ ἔζων,
οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ' ἢ μάζαν καλέσαι καὶ Ῥυππαπαῖ εἰπεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι,
καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κἀκβάς τινα λωποδυτῆσαι·
νῦν δ' ἀντιλέγει, κοὐκέτ' ἐλαύνει, a. d.

φέντας ἐπὶ τὸ λέγειν ὁρμῆσαι, καὶ διατρίβοντας ἐν τῇ ἀγορᾷ πολλοὺς κτᾶσθαι τοὺς ἐραστάς. παράλους δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. — adolescentulos, πολυπραγμονοῦντας etiam 89. irridet.

1012. μάζαν καλ. remigum victus panis vino et oleo maceratus, secundum Thucyd. 3, 49. Hesych. μάζα· ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. (cf. Zonar. lex. 2. p. 1330. B.) *E Sp. S.*: ῥυππαπαί. (MSS. 8 ῥυππαπαὶ, Zonaras priore loco 2. p. 1622., neque enim 1623., Dind. ῥυππαπαῖ.) ἐπίφθεγμα ναυτικὸν παρασκευαστικὸν ἢ παρακελευσματικὸν κωπηλασίας. Voss.: *Da konnten sie nichts als* Zwieback *schrein, und laut ausrufen ihr Hurrah.*

1013. τῷ θαλ. τῷ κωπηλατοῦντι ἐν τῷ κάτω μέρει τῆς τριήρους. οἱ δὲ θαλάμακες ὀλίγον ἐλάμβανον μισθὸν διὰ τὸ κολοβαῖς χρῆσθαι κώπαις παρὰ τὰς ἄλλας [τρεῖς] τάξεις τῶν ἐρετῶν (ita Höpfner. pro ἐρετμῶν secundum Suid. v. θαλαμακεῖς.), ὅτι μᾶλλον ἐγγύς εἰσι τοῦ ὕδατος. ἦσαν δὲ τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν· καὶ ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται· ἡ δὲ μέση ζυγῖται· ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. θρανίτης οὖν ὁ πρὸς τὴν πρύμναν· ζυγίτης ὁ μέσος· θαλαμίτης ὁ πρὸς πρῶραν, καὶ θαλαμία ὀπὴ, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. οἷον οὖν παρὰ τῷ συγκαθέδρῳ παρδεῖν. S. Idem inferius hoc genus remigum θαλαμίους vocat ad Ach. 161., ut monet Be. Aeschylus, monente Sp., Agam. 1607. ed. Blomf.: σὺ ταῦτα φωνεῖς, νερτέρᾳ προσήμενος Κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. ubi S.: νερτ. προσημ., ἐν ὑποδεεστέρᾳ καθέδρᾳ ὤν· οἱ γὰρ ζυγοὶ τῶν θαλαμίων ἄνωθέν εἰσι. vid. inprimis G. G. S. Köpke *über das Kriegswesen der Griechen* etc. p. 167. sequ.

1014. μινθῶσαι. διοσφράναι, δυσοσμίας ἀναπλῆσαι, μιάναι. μίνθη δὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύοσμον· (mentha, seu mintha, *Münze*, de qua vide Plin. H. N. 19, 8. et quos praeterea laudat Billerbeck. Florae class. p. 150. sequ.) οἱ δὲ τὸν θύμον. ἢ κόπρον αἰγῶν. S. Simili contumelia illi ap. Demosthenem adv. Conon. ed. Reisk. 2. p. 1257. καὶ τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυον καὶ προσεούρουν. Athen. Epit. libri 1. c. 30., ed. Schütz. 5. p. 235.: Αἰσχύλος οὖν ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. annotavit haec Sp. Horat. Sat. 1, 2, 44. *hunc perminxerunt calones.* — κἀκβάς pro καὶ ἐκβάντες, figura πρὸς τὸ σημαινόμενον. *et egressus in terram.*

1015. frustra nonnulli codd. ἀντιλέγειν, ἐλαύνειν, πλεῖν: referuntur verba ἀντιλέγει, ἐλαύνει, πλεῖ, ad ἐκβάς. Secutus tamen illam lectionem minus vividam

καὶ πλεῖ δευρὶ, καὖθις ἐκεῖσεν.
ΑΙ. ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔστ';
οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
κᾆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,
καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί·
λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν

Br. in Supplem.: *nunc autem nihil nisi obloqui, remosque non amplius agere, et huc illuc navigare temere.*

1016. ita Invern. ex utroque suo libro, probante B. vulgo *ἐκεῖσε.* Br. *ἐκεῖσ' αὖ.*

1017. malim meliore numero: *οὐκ ἔστ' αἴτιος;*

1018. *προαγ.* velut nutricem Phaedrae. *Welcker.*

1019. *κ. τικτ.* ἔγραψε γὰρ τὴν *Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν ἱερῷ.* S. Apollodor. 2, 9. *παριὼν δὲ Τεγέαν Ἡρακλῆς τὴν Αὔγην Ἀλέου θυγατέρα οὖσαν ἀγνοῶν ἔφθειρεν· ἡ δὲ τεκοῦσα κρύφα τὸ βρέφος κατέθετο ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς* etc. cf. Pausan. 8, 4., Hygin. fab. 99. seqq.

1020. *τοῖσιν ἀδ. ὡς αἱ τοῦ Αἰόλου θυγατέρες.* S. cf. annot. ad 802. sequ.

1021. *ὅτι παρὰ τὰ ἐκ Φρύξου Εὐριπίδου· τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν; ἀλλ' ὁ λέγων ἐστὶ Φρύξος· οὗτος δὲ ὡς παρὰ γυναικὸς αὐτὸ λέγει εἰρημένον.* — S. cf. 1404. alii, in quibus Schol. Eurip. ad Hipp. 191., hoc ex Polyïdo Eurip. esse dicunt, et similia quaedam ap. Stob. Eclog. 119. referunt ad Phryxum. vide fragmenta harum fabularum in Euripidis ed. Beck. vol. 2. p. 467. et 469.

1023. sequ. *ἀνεμεστ. ἀνεπληρώθη τῶν γραμματεύειν βουλομένων, καὶ μὴ στρατεύεσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ κακοπραγμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς διαβάλλει. ὄλεθρος γραμματεὺς συκοφαντῶν.* (videntur haec esse verba e nescio qua comoedia, et quidem versibus conscripta troch. t. c., quorum prior finitur vocabulo *γραμματεύς.*) *ἄλλως. ἐπειδὴ ἀφέντες τὰ γενναῖα πράγματα φορολόγοι γεγένηνται· οἱ δὲ μετιόντες τὸν λόγον κέρδους ἕνεκα τούτοις εἵποντο.* (scribas publicos intelligit Conz., quibus demagogi et oratores ad recitandas leges utebantur, aliosque in negotiis forensibus occupatos. Voss.: *Und daher nun ward unsere Stadt Voll von des Gerichts schreibfertigem Schwarm.*) *δημοπιθήκους δὲ τοὺς πανούργους περὶ τὸν δῆμον, ὡς τὸ ζῶον ὁ πίθηκος. ἢ τοὺς τὸν δῆμον κολακεύοντας καὶ πείθοντας.* (Welcker.: *Und schranzenmässigen Volksäfflein.*) S. cf. 344.

1026. *ἔδει γὰρ λαμπαδουχεῖν [ἐν Ἡφαιστείοις καὶ Παναθηναίοις]. ἐν Ἀθήναις δέ ἐστι γυμνάσιον, ἐν ᾧ ἐλαμπαδηφόρουν οἱ γυμνάζοντες. ὁ τῆς λαμπάδος δὲ ἀγὼν τρίτον Ἀθήνησιν ἤγετο, Προμήθεια, Ἡφαίστεια, Παναθήναια.* S. cf. 131. Annotavit Sp., lampadum decoram gestationem praescriptam fuisse ab institutis eam in rem, quique festis illis praeerant, gymnasiarchis. vide Xenoph. de

ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.
ΔΙ. μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπαφαυάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ,
βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας,
λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος,
καὶ δεινὰ ποιῶν· κᾆθ' οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγήν·
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
ὑποπερδόμενος a.
φυσῶν τὴν λαμπάδ', ἔφευγεν. a. par.
ΧΟ. μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἁδρὸς ὁ πόλεμος
ἔρχεται. t. t. c. στ.
χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βι-
αίως, t. t.
ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται, κἀπερείδεσθαι τορῶς.
t. t. c.
ἀλλὰ μὴ 'ν ταὐτῷ κάθησθον· t. d.
ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων. t. t. c.

redit. Athen. c. 4. §. 52., ibique Zeun., Isaei orat. 5., Or. gr. ed. Reisk. 7. p. 154., Welckeri *Trilogie des Aeschylus* p. 121. etc.

1028. ἀπεφ. ἐξηράνθην. S. ἐπαφαναίνεσθαι, compositum ex ἐπὶ, ἀπὸ et αὐαίνω, proprie quidem significat ξηραίνεσθαι, *exsiccari, arefieri;* sed metonymice *enecari, exanimari*, qui mortui sicci sunt et aridi, succoque vitali carent. — K. ἀπεφ. etiam edd. ante Br.

1032. δεινὰ ποιῶν, *graviter ferens, iratus.* usitatius fuisset δεινὰ ποιούμενος: sed vide Bredowii *Anmerkungen zu Heilmanns Thucydides* 5, 42. et, quem ibi laudat, Andoc. orat. p. 9. vers. 12. ed. Steph., quo loco frustra Valck. posuit medium. — S. οἱ Κερ. οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες (δῆμος δὲ Ἀθηναίων)· ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἤγετο. καὶ ἐν Πλούτῳ πρώτῳ· τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν. τοῦτο δέ φησιν Εὐφρόνιος ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος τῆς λαμπάδος, καὶ τοὺς ὑστάτους τρέχοντας [ἀπὸ τῶν ἀγοραίων] τύπτεσθαι πλατείαις ὑπὸ τῶν νεανίσκων χερσί· καὶ λέγονται αἱ τοιαῦται Κεραμεικαὶ πληγαί. — πύλαις δὲ, ταῖς εἰσόδοις τοῦ ἀγῶνος.

1035. ταῖσι πλατ. χερσὶ δηλονότι. — S. vid. Bos. Ellips. p. 529. ed. Schaefer.

1038. Hortatur Chorus par Tragicorum, ut bene certent coram peritis jam istarum rerum Atheniensibus.

1039. τείνειν βιαίως de contentione valida et impetu vehemente accipiendum, sed ἐπαναστρέφειν est convertere se atque repellere aggredientem, et ἐπερείδεσθαι τορῶς scite obniti. — B. verba omnia palaestrica.

1041. μὴ 'ν τ. καθ. μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, καὶ λόγῳ, καὶ τρόπῳ, τὰς ἀντιλογίας ποιεῖσθαι. S. *ne moramini in eodem gyro.*

1042. ἐσβολαί. ἀφορμαὶ, ἀρχαὶ, φιλονεικίαι, εἴσοδοι. S.

ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον, t. t.
τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινά, t. d.
κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν. t. t. c.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ αὐτ·
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀῤῥωδεῖτε τοῦθ᾽, ὡς οὐκ ἔθ᾽ οὕτω ταῦτ᾽ ἔχει.
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι,
βιβλίον τ᾽ ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἵ φύσεις τ᾽ ἄλλως κράτισται, νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.
μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ
πάντ᾽ ἐπέξιτον, θεατῶν γ᾽ οὕνεχ᾽, ὡς ὄντων σοφῶν. i. tr.

ΕΥ. καὶ μὴν ἐπ᾽ αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέψομαι,

1043. ita Br. scribi jussit, usurpata forma medii pro activi ἀναδέρετον, quam metro contrariam ostendunt MSS., edd. autem ἀναδαίρετον, ε et αι confusis, ut solet fieri. Gl. E. Cant. 1. ἀναδέρετον. ἀνακαλύπτετε, καὶ εἰς τὸ μέσον προφέρετε. vid. Schneideri lex. gr. v. ἀναδέρω.

1048. οὐκ ἔθ᾽ οὕτω. ὡς τῶν Ἀθηναίων πρότερον οὐχ ὁμοίως γεγυμνασμένων ἐν τοῖς ποιητικοῖς σοφισμοῖς. S. Sicut ipsos Tragicos cum athletis comparavit, ita nunc simili metaphora ἐστρατευμένους dicit litteraria laude claros; idque eo aptius, quod revera Athenienses per tot annorum spatium militaverant in bello Pelop., nuperque praeclaram victoriam reportaverant apud Arginussas; quemadmodum et Germani aliique populi veteranos appellare solent cujusvis rei peritos exercitatosque. Bene itaque elegantissimus Welckerus: *Denn sie sind wohl eingedient nun.* Parum est, quod placet Lessingio Obss. crit. p. 63. seqq., intelligi servos jure civitatis donatos post proelium illud ad Arginussas, in quo fortiter pugnaverant, ut supra monuimus ad 33.

1051. αἱ φ. τ᾽ ἄλλως κρ. captat benevolentiam spectatorum, ut 635., 656. habebantur autem Athenienses pro sapientissimis Graecornm. Herodot. 1, 60. ἐν Ἀθηναίοισι τοῖσι πρώτοισι λεγομένοισιν εἶναι. Demosth. epist. 3. (t. 2. p. 1477. ed. Reisk.): τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων συνέσει καὶ παιδείᾳ πάντων προέχειν δοκοῦντα. *Ex Be.* νῦν δὲ, progressu temporis. S.: παρηκ. παρωξυμμένοι εἰσὶν οἱ θεαταὶ δηλονότι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ξιφῶν. etc.

1054. De prologis Euripideis cautius modestiusque, quam plerique solent, judicavit sagacissimus Lessingius Dramaturgiae Hamburg. volumine 1. circa finem. In eo si peccavit Euripides, neque magnum peccatum est, siquidem omitti fere possunt ejus prologi sine detrimento fabularum, ut in Medea, Iphigenia Aulidensi, Rheso; neque id soli placuit Tragico, sed Diphili quoque ex Athenaeo novimus comoediarum prologos, et Plauti Captivorum et Poenuli simillimos Euripideis. Quod vero quidam praedicant, Euripidis prologos frigidam continere narrationem rerum gestarum, nae vellem,

ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.
ΔΙ. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς;
ΕΥ. πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον δ' ἐμοὶ τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.
ΔΙ. ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνήρ. λέγ', Αἰσχύλε.
ΑΙ. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
ΔΙ. τούτων ἔχεις ψέγειν τι;
ΕΥ. πλεῖν ἢ δώδεκα.
ΔΙ. ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἀλλ' ἢ τρία.
ΕΥ. ἔχει δ' ἕκαστον εἴκοσίν γ' ἁμαρτίας.
ΔΙ. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μή,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.
ΑΙ. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ';
ΔΙ. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

reprehensores isti imitari vel possent vel certe studerent magni poëtae in plerisque illorum prologorum sine affectatione elegantiam.

1056. *τοῦ δεξιοῦ.* ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίου. ἐν εἰρωνείᾳ δὲ τοῦτό φησι. S.

1059. *ἐξ Ὀρεστ.* τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεστίαν αἱ διδασκαλίαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα Σατυρικόν. Ἀρίσταρχος (δὲ) καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι, χωρὶς τῶν Σατυρικῶν. S. quia scilicet tres tantum tragoediae istae ad Orestem pertinebant. vide Welckeri librum saepé laudatum *die Aeschylische Trilogie' Prometheus* etc.

1061. initium *Χοηφόρων*, h. l. et in scholiis Pindari servatum: nam in Aeschyleis libris desideratur. S.: τὸ *πατρῷα* κεκίνηκε τὴν ἀμφιβολίαν. ἤτοι γὰρ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς Ὀρέστης φησὶν, ἢ τὰ καθ' ᾅδου λέγει *πατρῷα κράτη* τοῦ Ἑρμοῦ, καθ' ὃ καὶ χθόνιος ὁ Ἑρμῆς, ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν. δέον δὲ εἰπεῖν *πατρόθεν*, *πατρῷα* εἶπε πρὸς τὸ *κράτη*. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ *πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας*. (1081.) sane hic sensus est: neque enim cogitanda Orestis κράτη, sed πατρ. ἐποπτ. κράτη hoc significat: *qui id munus* (κράτος, τιμὴν,) *a patre Jove accepisti*, ut *mortuos ad Orcum deducas*.

1062. *σωτ. γενοῦ μοι.* ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀγῶνος, ὃν ἀγωνίζομαι, θέλων τιμωρῆσαι πατρί. S.

1063. ita editi et hic et 1088., ut Tragicis in usu est loqui, si per metrum licet. frustra Br. ex aliquot MSS. ἐς γῆν. vide nos indice Eurip. v. ἐς.

1065. *ἀλλ' ἢ τρία.* ἔξωθεν προσληπτέον τὸ ἔπη, ἢ ἰάμβια (ἰαμβεῖα). S. male Br. ἄλλ' ἤ. ἀλλ' ἢ est *nisi*, *praeterquam:* vide Be. ad Equ. 790., Hermann. ad Viger. annot. 277.

1068. *προσοφ.* χρεωστῶν αὐτῷ καὶ ἑτέραν μέμψιν πρὸς τῇ προτέρᾳ, ἢ τιμωρηθῆναι. S. Sensus: praeter 3 illos iambicos versus etiam plurium reus eris, h. e. plures perstringentur tui iambici versus. B.

ΕΥ. εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιόν γ' ὅσον.
ΑΙ. ὁρᾷς, ὅτι ληρεῖς;
ΔΙ. ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει.
ΑΙ. πῶς φῄς μ' ἁμαρτεῖν;
ΕΥ. αὖθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.
ΑΙ. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη.
ΕΥ. οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος;
ΑΙ. οὐκ ἄλλως λέγω.
ΕΥ. πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς
δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;
ΑΙ. οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν Ἐριούνιον
Ἑρμῆν Χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων,
ὁτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.
ΕΥ. ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες ἢ 'γὼ 'βουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας...
ΔΙ. οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.
ΑΙ. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.
ΔΙ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.

1070. *οὐρ. γ' ὅσον. immane quantum.* Hesych. οὐράνιον ἄχος· δηλοῖ καὶ τὸ μέγα, καὶ τὸ ὑψηλόν. *Sp.* cf. 734.

1071. Aeschylus, tacere jussus, audita tam gravi accusatione, Baccho dicit: „*viden' te nugari*, cum mihi silentium imponis? nam talibus obmutescere, ignavi esset.“ Ad quae Bacchus: *ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει*, quae formula est aegre concedentium. Germani: *Nun meintwegen, Was kümmert's mich?* Similiter 1085. deus retunditur a magnanimo poëta. cf. 1132.

1079. *οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, τὸν δόλιον δηλονότι* etc. S. recte haec Aeschylo tribuuntur in vett. edd., non Baccho, ut alibi. cf. 1082. B.: „*ἐριούνιος* est *emolumenta afferens*, ὠφέλιμος. vide Apoll. Soph. L. Hom. h. v. Zonar. 2, 859. interpp. Hom. Il. υ', 73., ω', 360. *χθόνιον γέρας* non est terrestre munus, nec *χθόνιος terrestris*, ut redditur, sed quod ad Inferos pertinet: unde lepide Bacchus eum dicit a patre accepisse munus vespillonis (*τυμβωρύχου*).“ cf. S., et de Ἑρμῇ ἐριουνίῳ Creuzer. Melet. 1. p. 34., Symbol. 2. p. 379. sequ.

1085. *Διόν., πιν. οἶνον.* οἷον, κραιπαλᾷς ἱκανῶς καὶ ληρεῖς, σκληρὸν οἶνον πιών, ἀλλ' οὐχ ἡδὺν, οὐδὲ ἁπαλόν. οἷον, μεθύεις. — *ἀνθοσμίας* δὲ ὁ εὐώδης, ἐγκειμένου τοῦ ἄνθους καὶ τῆς ὀσμῆς. καὶ γέγονε παράγωγον ἀνθόσμιος καὶ ἀνθοσμίας. — S.

1086. *τὸ βλάβος.* ᾧ βλάψεις αὐτὸν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, ἢ τὸ ἁμάρτημα. S. τὸ βλάβος Attice pro βλάβη. Antiphon. or. 14. p. 133. (oratt. gr. ed. Reisk. t. 7. p. 754.) ἐν δὲ τοῖς ἀνηκέστοις πλέον βλάβος τὸ μετανοεῖν. *Sp.* add. Thom. Mag. p. 144. et Moer. p. 103. atque utriusque interpp. B. cf. 1106.

ΑΙ. σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
ΕΥ. δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
ΔΙ. πῶς δίς;
ΕΥ. σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ἥκω γὰρ εἰς γῆν φησὶ καὶ κατέρχομαι·
ἥκω δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι,
χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.
ΑΙ. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε, ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.
ΔΙ. πῶς δή; δίδαξον γάρ με, καθ' ὅ τι δὴ λέγεις.
ΑΙ. ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε·
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.
ΔΙ. εὖ, νὴ τὸν Ἀπόλλω! τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;
ΕΥ. οὔ φημι τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρα γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.
ΔΙ. εὖ, νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.
ΕΥ. πέραινε τοίνυν ἕτερον
ΔΙ. ἴθι πέραινε σὺ,
Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.
ΑΙ. τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γεκηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι.
ΕΥ. τοὔθ' ἕτερον αὖθις λέγει
κλύειν, ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα.
ΔΙ. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μόχθηρε σὺ,

1092. hoc non omnino verum est, sed κατέρχεσθαι proprie dicuntur exules, sive illi, qui postliminio redeunt. cf. 1100. et, quos ibi laudant, Aeschylum Eum. 465., Sophoclem Antig. 186., Porsonum ad Eurip. Med. 1011., Demosth., monente Berglero, c. Aristocr. Orat. gr. ed. Reisk. t. 1. p. 636. ὅθεν γὰρ μηδὲ ἐξέπεσέ τις τὴν ἀρχὴν, οὐκ ἔνι δήπου κατελθεῖν εἰς ταύτην.

1096. sic meliores libri, Br. etc. alii ταύτῃ 'στ', ἀλλ' ἑτέρως ἔχον, ταῦτα 'στ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχει etc. ἄριστα ἔχον, *optime se habens.*

1100. S.: — ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται (κατέρχεσθαι).

1103. οὐ π. τοὺς κυρ. — τοῦτο δὲ, ὅτι οἱ τὰς διώξεις ποιοῦντες οἱ αὐτοὶ τοὺς ὑπομείναντας ἐπανάγουσι. S.

1106. σὺ — ἀπόβλεπε. ἀντὶ τοῦ παρατήρει τὸ κακῶς λεγόμενον. Idem. cf. 1086.

οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.
ΑΙ. σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;
ΕΥ. ἐγὼ φράσω.
κἂν που δὶς εἴπω ταὐτὸν, ἢ στοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.
ΔΙ. ἴθι δὴ, λέγ'· οὐ γάρ μοὐστὶν ἀλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.
ΕΥ. ἦν Οἰδίπους τοπρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ...
ΑΙ. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, ὡπόλλων ἔφη
ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι.
πῶς οὗτος ἦν τοπρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ;
ΕΥ. εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.
ΑΙ. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', οὐμενοῦν ἐπαύσατο.
πῶς γὰρ, ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,
χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,
ἵνα μὴ 'κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤῤῥησεν οἰδῶν τὼ πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν αὐτὸς ὢν νέος,
καὶ πρός γε τούτοις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·

1111. ἐξικν. ἀκουόμεθα, εἰσακουσθῆναι δυνάμεθα. S. de antiquo more mortuos ter inclamandi laudant Homerum Odyss. 9, 65., Virg. Aen. 6, 506. etc.

1113. στοιβήν. ἀπὸ τῆς στοιβῆς τῶν φορτίων. S. στοιβὴ proprie est cuscuta epithymum sive Europaea Linn., „eine Schmarotzerpflanze, zum Stopfen der Kissen u. d. gl. gebraucht," ut ait Billerbeck, Florae class. p. 239. cf. Succowii Flor. Manhem. 1. p. 61., Schneideri lex. gr. v. στοιβή. K.: Sic Comicus noster eleganter appellat voces istas, quae fulciendi tantum metri gratia in versum a poëtis inculcantur, sensum autem nihil juvant etc.

1115. μοὐστὶν pro μοι ἐστίν. recte Bentl.: *etenim me audire oportet tuorum* etc., nisi quod malim *quoniam me audire* etc., *weil ich doch einmal von der Richtigkeit deiner Prologe hören muss.* dictum εἰρωνικῶς.

1117. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος. S.

1123. οὐμενοῦν ἐπ. non desiit esse infortunatus. B.

1125. χειμ. ὄντος. τοῦτο ἔχει διασκευὴν παρ' αὐτῷ, τὸ χειμῶνος ὄντος. (affictum id esse dicit a Comico; nec sane legitur in Phoenissis.) τὸ δὲ ἐν ὀστράκῳ, ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία· διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον. (Thesm. 512., laudante Sp.: τὸ δ' ἐσέφερεν γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον etc. ollas omniaque vasa fictilia ὄστρακα vocari monet K.) ἤῤῥησε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐῤῥεῖν, τοῦ σημαίνοντος τὸ μετὰ φθορᾶς ἐλθεῖν. S. Voss.: *wie zu Polybos dann der Fussgeschwollne hingerieth.*

εἶτ' ἐξετύφλωσεν αὐτόν.
ΔΙ. εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.
ΕΥ. λῆρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.
ΔΙ. καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σοι τοὺς προλόγους διαφθερῶ.
ΕΥ. ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;
ΔΙ. ἑνὸς μόνου.
ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
* καὶ κῳδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θυλάκιον,

1130. ἦν dictum pro ἦν ἄν, *erat* pro *fuisset*. cf. 453., 819.

1131. Ἐρασ. εἷς τῶν περὶ Ἀργίνουσαν στρατηγησάντων δυστυχής. ἀπέθανε δὲ δημοσίᾳ, οὗτός τε καὶ οἱ ὑπομείναντες, Θράσυλλος, Περικλῆς, Ἀριστοκράτης, Διομέδων, ὥς φησι Φιλόχορος. Δημήτριος δέ φησι, περιττότερόν τι γενέσθαι τῷ Ἐρασινίδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἑλλήσποντον χρημάτων. S. cf. 33., Xenoph. Hist. gr. 1, 5, 16. et ibidem cap. 7. — „Dicit autem ironice: nam minime fuisset beatus, si unus illorum fuisset.“ *Be.*

1133. κνίσω. cf. 1163. *Be. non in singulis versibus unumquodque dictum vellicabo.* B.

1135. ἀπὸ ληκ. *per ampullam*, i. e. ita, ut versibus tuis abruptis inferciam aliquid de ampulla, vel simili re nullius pretii, velut hoc ληκύθιον ἀπώλεσεν, quod nominativo junctum personae seu rei sensum ineptum habet. miserum profecto indignumque tanto ingenio artificium! nam sic non Euripidem modo, sed quemvis poëtam cavillari possis, verbi causa Sophoclem, si scribas Ajac. 4. Αἴαντος, ἔνθα ληκύθιον ἀπώλεσεν, El. 6. αὕτη δ', Ὀρέστα, ληκύθιον ἀπώλεσεν, Oed. Tyr. 4. πόλις δ' ὁμοῦ μὲν ληκύθιον ἀπώλεσεν, et apud ipsum Aeschylum Prom. 7. τὸ σὸν γὰρ ἄνθος ληκύθιον ἀπώλεσεν, Sept. ad Theb. 6. Ἐτεοκλέης ἂν ληκύθιον ἀπώλεσεν, Pers. 190. τίθησι. χὴ μὲν ληκύθιον ἀπώλεσεν etc. quemadmodum nos quondam adolescentulos ebrios Weissii carmen illud, cujus initium est *Als ich auf meiner Bleiche*, ita decantare audivimus, ut cuique longiori versui subjicerent, quod Weissius semel et apto loco dixit, *das linke Bein entzwei*: velut poëta scripsit *Da kam aus dem Gestraüche Ein Mädchen athemlos*, isti canebant *Da kam aus dem Gestraüche Das linke Bein entzwei*; quod illis mire quam facetum esse videbatur, nobis insulsissimum. Recte igitur Euripides τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; *quid hoc rei est? quid sibi vult ampulla ista tua?* mirorque sane, viros quosdam doctissimos ejusmodi nugis pondus addere interpretando.

1136. ἀφ' ἑνὸς μόνου ληκυθίου, i. e. una ampulla, se omnes Euripidis prologos perditurum esse dicit.

1138. non mihi magis quam Porsono annot. ad Eurip Med. 150. depravationis expers videtur esse hic versiculus, cum vox θυλάκιον producat primam, neque solvi soleat iambus extremo loco senarii. recte, ni fallor, Anglus eruditissimus θύλακον: idque reperisse dicas in codd. suis Scholiasten, cujus haec extat annotatio:

ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.
ΕΥ. ἰδού. σὺ δείξεις;
ΑΙ. φημί.
ΔΙ. καὶ δὴ χρὴ λέγειν.
ΕΥ. Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχὼν...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΕΥ. τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;
ΔΙ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῷ πάλιν.
ΕΥ. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. οἴμοι, πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου!
ΕΥ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ
τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὤν...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ποιεῖς γὰρ οὕτως. οὕτω γὰρ τοὺς λόγους ποιεῖς, ὡς πάντα προσδέχεσθαι· ὅτι μικροπρεπὲς τὸ κωδάριον. οὐχ οὕτω δὲ θύλακον· ἀλλ' ἐάν τις ποιήσῃ θυλάκιον, ἐγχωρεῖ.

1140. ἰδού. vox consentientis, id ut fiat, jamque alium prologum recitaturi, cf. 448., 605.

1141. Ex Archelao Euripidis principium, ut quidam dixerunt, teste Schol. *Be.* vide fragm. Eurip. Archelai 1. B.

1146. Ὑψιπύλης ἡ ἀρχή. — S,

1147. καθαπτὸς, *aptus, indutus*, quod ad θύρσοισι pertinet figura πρὸς τὸ σημαινόμενον, πεύκῃσι Br. e membr, cf. Valck. ad Phoen. 62.

1148. προσήρτησε τὸ ληκ. ἀπώλεσεν. τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου (ap. ipsum Eurip.) παρθένοις σὺν Δελφίσιν. S.

1150. ἀλλ' ο. ἔ. πρ. *at hoc nihil erit negotii.*

1154. ἢ δ. ὤν. τὸ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου πλουσίαν ἀροῖ πλάκα. ἐκ Σθενεβοίας δὲ ἡ ἀρχή. διαβάλλει δὲ τὴν ἡμοειδίαν (?) τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων. (vereor ut hoc ipse satis intellexerit S.) ὑφέσθαι δὲ ὑποχωρῆσαι, εἶξαι, ὑποχαλάσαι, ἐνδοῦναι. (metaphora ab iis, qui hieme instante contrahunt vela. Soph. El. 311. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ, ubi vid. Schol. *E K.* 939.) S. Nicostratus Comicus ap. Stob. Serm. 103., monente Berglero: οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, συντόμως γ', ὦ φίλτατε Εὐριπίδη, τὸν βίον ἔθηκας ἐς στίχον. et Diphilus ibidem Serm. 106. ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα, Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ ῥᾴων

ΔΙ. Εὐριπίδη...
ΕΥ. τί ἐστιν;
ΔΙ. ὑφέσθαι μοι δοκεῖ·
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.
ΕΥ. οὐδ' ἄν, μὰ τὴν Δήμητρα, φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.
ΔΙ. ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον, κἀπέχου τῆς ληκύθου.
ΕΥ. Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών,
Ἀγήνορος παῖς...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν.
ΕΥ. τὸ τί;
ἐγὼ πρίωμαι τῷδ';
ΔΙ. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.
ΕΥ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἕξω λέγειν,
ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πίσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. ὁρᾷς, προσῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἔτι καὶ νῦν ἀπόδος πάσῃ τέχνῃ·
λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.
ΕΥ. μὰ τὸν Δί', οὔπω γ'· ἔτι γὰρ εἰσί μοι συχνοί.

ἕσει· οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ. ἀ. εὐδ.

1155. ita primus K. libri perperam δοκεῖς.

1156. πνευσεῖται. vide Fischeri Anim. ad Weller. gr. gr. 2. p. 360. 428. et Matth. gr. gr. p. 214. sequ. B.

1157. νὴ τὴν Δήμ. cf. 42. loqui videtur, ut μεμνημένος: vide 367. sequ. etc.

1158. τοῦτο, τὸ ληκύθιον.

1160. initium Phryxi posterioris, ut monuit S.

1163. τὸ τί; cf. 7.

1165. ἕξω. malim ἔχω. ἕξω scripsisse videntur, ut ἕξει. cf. 1172.

1168. θ. ἵππ. τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου Οἰνομάου γαμεῖ κόρην. Ἰφιγενείας δὲ τῆς ἐν Ταύροις ἡ ἀρχὴ αὕτη. S. argumenta harum fabularum Euripidis vide ap. ipsum et mythologos.

1170. ἀπόδος, *solve*, numera pretium Aeschylo pro ampulla. cf. 263. minus recte Br. e membr. ἀπόδου, *vende*, quasi vendere ampullam jubeatur Aeschylus, cujus nihil interest id facere.

1171. λήψει, *emes*, quo sensu dici solet λαμβάνειν et καταλαμβάνειν. vid., quem laudat, Graev. ad Lucian. t. 1. p. 959. ed. Amstelod. — καλ. τε κἀγ. formula et vulgo usitata, et inprimis Socratica; Socraticus autem Euripides, quem eo nomine hic rideri putat Welckerus.

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΕΤ. ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
θύων ἀπαρχάς...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὔθ' ὑφείλετο;
ΕΤ. ἔασον, ὦ 'τᾶν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο...
ΔΙ. ἀπολεῖς· ἐρεῖ γὰρ „ληκύθιον ἀπώλεσεν.“
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου,
ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ἔφυ.
ἀλλ' ἐς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τράπου.
ΕΤ. καὶ μὴν ἔχω γ', ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
μελοποιὸν ὄντα, καὶ ποιοῦντα ταὔτ' ἀεί.
ΧΟ. τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται; gl. ἐπῳδ.
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω, τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει pri.
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ gl.
καὶ κάλλιστα μέλη ποιήσαντι τῶν ἔτι νῦν ὄντων. as., 2 gl.
θαυμάζω γὰρ ἔγωγ', ὅπῃ μέμψεταί ποτε τοῦτον pri.

1173. Οἰν. ποτ' ἐκ γῆς. ἔστι μὲν ἐκ Μελεάγρου μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίας χθονός. τὸ δὲ λεῖπον τοῦ στίχου οὐκ ἔθυσεν (ἐν μέρει) Ἀρτέμιδι.
1177. ὑφ., abstulit, suffuratus est.
1179. Μελανίππης τῆς σοφῆς ἡ ἀρχή. S.
1180. ita Paris. male alii libri ἀπολεῖ σ'. Eurip. Cycl. 535. ἀπολεῖς· δὸς οὕτω, *enicas: da sic.* Soph. El. 788. ἀπολεῖς etc., ubi Schol.: ἀποκναίεις με, φησίν, ἐν τοῖς ἀθεραπεύτοις παρηγοροῦσα. eodem sensu dicitur ὀλεῖς Eurip. Orest. 155. cf. Musgrav. ad Hippolyt. 328.
1182. loci hujus meminit Pollux 2, 65. de significatione autem vocabuli σῦκον, qua ulcus palpebrarum notat, ut h. l., vide Foësium Oecon. Hippocr. v. σῦκον. (p. 593.) K. Hesych. σῦκα· τὸ ἐπὶ τοῖς βλεφάροις νόσημα, ὃ τινες σύκωσιν. *Sp.*
1186. timet Euripidi Chorus propter excellentiam carminum Aeschyleorum.
1187. ita Barocc., Cantabr. 1., Paris. Dind., ut scribi jussit Gaisford. ad Hephaest. p. 303. vulgo μέμψιν γ' ἐπ., corrupto versu.
1189. temere Bentl. et Gaisford. l. l. τῶν ἔτι νυνί, deleta voce ὄντων, quam Gaisford. nescio qua ratione vocat glossematicam. spondeus extremo glyconeo usurpatus pro iambo nihil habet insoliti. vidd. Metrici.

τὸν βακχεῖον ἄνακτα, καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ. as., 2 pher.
ΕΥ. πάνυ γε μέλη θαυμαστά. δείξει δὴ τάχα· i. tr.
εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.
ΔΙ. καὶ μὴν λογιοῦμαι ταῦτα, τῶν ψήφων λαβών.
(διαύλιον προσαυλεῖ τις.)
ΕΥ. Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδάϊκτον ἀκούων, a. tr. h. ἀλλοιόστροφα.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; amphibr. t.
Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν. hexam. her.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. amphibr. t.
ΔΙ. δύο σοι κόπω, Αἰσχύλε, τούτω. a. par.
ΕΥ. κύδιστ' Ἀχαιῶν, i. h.
Ἀτρέως πολυκοίρανε, μάνθανε, καί. a. d.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. amphibr. t.
ΔΙ. τρίτος, Αἰσχύλε, σοὶ κόπος οὗτος. a. par.

1191. τὸν β. ἄνακτα. τὸν Αἰσχύλον, οἷον τὸν ἄριστον μελοποιὸν, τὸν ὥσπερ ἐκβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει. ὁ γὰρ Εὐριπ. ἔρχεται ἐπὶ τὰ μέλη αὐτοῦ. S. Aeschylum quasi *regem* in arte tragica, seu Tragicorum, ut vidimus, throno insidentem, his verbis exornat Chorus h. l. et *Bacchium* inde vocat; quomodo Διονυσιακοὶ dicti olim histriones ap. Graecos, quod in Bacchi honorem tragoediae sint repertae et institutae etc. *Sp.*

1193. εἰς ἓν ξυντεμῶ, in unum contraham, centonem ex iis faciam.

1194. λογ. ἀπαριθμήσω, ψηφίσω. ἐπεὶ προεῖπεν Εὐριπ. εἰς ἓν συγκεφαλαιώσομαι αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη. — S. Lepide Bacchus dicit: fragmenta carminum melicorum Aeschyli computabo, sumtis calculis. Tibicen diaulion accinit, ut praeeat voce sequens melos. B.

1195. sequ. τοῦτο ἀπὸ τῶν πρέσβεων πρὸς Ἀχιλλέα Αἰσχύλος πεποίηκεν. ἔστι δὲ ἐκ Μυρμιδόνων. (vide Welckeri *Trilogie des Aeschylus* p. 417.) προφέρει καὶ Εὐριπ. εἰς γέλωτα ἄλλα ἐξ ἄλλων δράματα (Be. δραμάτων) συναγαγών· διὸ καὶ ἀσαφῆ, μίαν ἁρμονίαν οὐκ ἔχοντα. οὐκ ἄρα τὰ μὴ ξυνετὰ ζητητέον. ἀνδροδάϊκτον δὲ τὴν ἀνδρῶν φόνον ποιοῦσαν. τὰ δὲ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα, ὡς Ἡφαιστίων (κεφ. θ', p. 127. ed. Gaisford.) φησὶν etc. S. verbis ἰήκοπον — ἀρωγὰν et mox ridiculo isto φλαττοθραττοφλαττόθρατ Euripides ulciscitur Aeschyleum illud ληκύθιον ἀπώλεσεν, et vicem reddit.

1197. ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ψυχαγωγῶν. προφέρεται δὲ οὐκ ἐφεξῆς τὰ αὐτὰ μέλη αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν ἄλλο ἄλλοθεν· καὶ ἐπιλέγει τὸ ἰήκοπον, κυρίως ἐκείνων τῶν στίχων ὂν τοῦ Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ. S.

1200. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος· ἐπισκέψασθε, πόθεν εἰσί. Τιμαχίδας δὲ ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλου. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐξ Ἰφιγενείας. S.

ΕΥ. εὐφαμεῖτε, μελισσονόμοι, da. tr. h.
δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν. a. par.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. amphibr. t.
κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν. hexam. her.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. amphibr. t.
ΔΙ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον! i. tr.
ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι·
ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ.
ΕΥ. μή, πρίν γ' ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν
ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην.
ΔΙ. ἴθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.
ΕΥ. ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας, as., i. h. et a. par. ἀλλοιόστ.

1204. *μελισσ.* οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως, ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει. S. hoc scholio freti Lobeck. in dissert. 1. de mysteriorum Eleusin. gradibus, Seidlerus, Dind. apud ipsum Aristophanem scripsere πολισσονόμοι, quod sane legisse videtur Schol. in suis exemplaribus. sed quaeras, quid rei sit πολισσονόμοις cum templo Dianae. recte meo judicio Br.: „μελισσονόμοι sunt Melissarum, seu sacerdotum Dianae, praesides. mulieres fatidicas, quae in templis ministrabant, μελίσσας dictas fuisse notum est." vide Sp. ad Callim. hymn. in Apoll. 110., Creuzer. Symbol. 4. p. 383. sequ.

1207. *ὅδιον.* ὅσιον edd. ante Br. correctum ex Aeschyli Ag. 104. (ubi haec leguntur) et libro Rav. *Dind.*

1209. sic plane Noster, monente Be., Nub. 1., nisi quod νυκτῶν pro κόπων ibi legitur. dixit autem κόπους propter vocab. *ἰήκοπον.*

1210. *βούλομαι*, subintelligitur τρέχειν aut simile. Plut. 653. ἐς τὸ βαλανεῖον τρέχε *Be.* MS. Vatic. U. post βούλομαι addit ἀπελθεῖν. — K. — De hujus verbi et similium frequentissima ellipsi — vid. Dorvill. ad Charit. p. 796. seqq. Br.

1211. sensus est ex ambiguitate facetus: prae κόποις (laboribus) renes mihi intumuerunt. B. S.: βουβωνιῶ δὲ φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας.

1212. *στάσιν μελῶν.* στάσιμον μέλος, ὃ ᾄδουσιν ἱστάμενοι οἱ χορευταί. S. frustra nonnulli πρίν γ' ἂν ἀκ.: vide Matth. gr. gr. §. 522. de στασίμῳ μέλει Aristot. Poët. 12.

1213. *ἐκ τῶν κιθ. νόμων.* Τιμαχίδας γράφει, ὡς τῷ ὀρθίῳ νόμῳ κεχρημένου τοῦ Αἰσχύλου, καὶ ἀνατεταμένως. S. κιθ. νόμων auctor extitisse Terpander a Plut. de Musica p. 1132. (t. 10. p. 652. sequ. ed. Reisk.) aliisque dicitur. inter quos κιθ. νόμους locum habuit, qui appellatus est ὄρθιος νόμος, ab eodem Plut. memoratus p. 1134. (t. 10. p. 658. ed. Reisk.), et quo usum Aeschylum a Timachide tradi docet h. l. Schol. de πυῤῥίχης saltatione, quod illa exigat τοὺς ὀρθίους νόμους, tradit Athen. 14. p. 631. *Sp.*

1215. — Εὐριπ. ὁμοίως τὰ Αἰσχύλου χορικὰ μέλη διεσπαρμένα λέγει ἐξ ἄλλων καὶ ἄλλων δραμάτων. τοῦτο μέντοι ἐξ Ἀγαμέμνονος. (109.) *δίθρονον* δὲ *κράτος* αὐτόν τε καὶ τὸν Μενέλαον. *ἀκμὴν* δὲ (hoc igitur legit Schol.) τὴν νεότητα. ἔστι δὲ ἀναπόδοτον. S. ἥβας fere MSS. et Dind. vulgo ἥβαν. cf. Aeschyli interpp.

τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
Σφίγγα δυσαμεριᾶν, πρύτανιν κύνα, πέμπει, da. p.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις, da. p.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις, as., i. h. et a. par.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι, ant. d.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ. i. d.
ΔΙ. τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ i. tr.
πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;
ΑΙ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ

1216. **τὸ φλαττ.** τοῦτο λέγει χλευάζων, ὡς ἀσυνετοποιοῦντα. — S. Voss. comparat nostratium *Eia popeia*, *Tralirumlarum*, *Dalderaldei*, Anglorum *dingdong*, *tuwit tohu*, *hey ho heynonino*. qui nec inepte conjicit, hanc sonorum citharae esse imitationem. cf. 1227.

1217. **δυσαμ.** τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ Θηβαίοις φανεῖσαν, πάροχον θανάτου. ταῦτα δὲ ἐκ Σφιγγὸς Αἰσχύλου. — S.

1219. **ὄρνις.** aquila Aulidensis, in omen accepta. *Welcker.*

1221. **ἰταμαῖς κυσίν.** τοῖς ἁρπακτικοῖς ἀετοῖς. ταῦτα δὲ ὡς ἀσαφῆ πάρελθε. S. non semel aquilas canes appellari ab Aeschylo monet Sp., velut Prom. 1020., Agam. 139. cf. 437.

1223. — Ἀπολλώνιός φησιν ἐκ Θρησσῶν αὐτὸ εἶναι. S. Br. in annot.: *quod ad Ajacem inclinat.* Conz. *Ajax Tischgenossenschaft.* Welcker. *die Umlagerungen des Ajas.* Voss. *was auflauert dem Held Ajas*, quod an dici possit συγκλινὲς, dubito. intelligi videntur Ajacis contubernales, sive socii, iique dici pro universis Graecis, quorum corpora objecta esse ait avibus. sed affectata haec sunt et parum perspicua, pro consilio Euripidis, Aeschylum irridentis.

1225. **ἐκ Μαραθῶνος,** Marathone, i. e. ex Aeschyli tragoediis, quia pugnae ad Marathonem interfuit Aeschylus.

1226. **ἱμον.** οἷον σχοινιοστρόφου μέλη, ἃ εἰκὸς ἄνδρα ὕδατα ἀρυόμενον ᾄδειν. ἱμονιὰ γὰρ καλεῖται τὸ τῶν ἀντλημάτων σχοινίον, ἥτις ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν τοῖς φρέασιν ἀπῃώρηται. καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταί, ἱμαῖον. Καλλίμαχος· ἀείδει καί που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον. S. intelligit cantica nullius pretii popularia, *Gassenhauer*, *vaudevilles.*

1227, 8. ἐκ γὰρ τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγῳδικὸν μετήνεγκα, ἵνα μὴ εἰς ταὐτὰ τοῖς ὑπὸ Φρυνίχου μέλεσι προεισηγμένοις ἐμπίπτω. ἀποδέχονται δὲ πάντες τοῖς μέλεσι τὸν Φρύνιχον ἐπιτυγχάνοντα τοῖς κιθαρῳδικοῖς. — **ἵνα μὴ τ. αὐτὸν Φρ.** ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ τῷ Φρυνίχῳ μελοποιῶ. ἦν δὲ οὗτος ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσι Φρύνιχος. — S. cf. 861. carmina ex pulcro in pulcrum se transtulisse dicit, i. e. cum pulcra essent carmina, quae ante fecisset Phrynichus, tamen se illa mutasse, ne imitator esset, sed pulcre seu scite mutasse; Euripidem autem ubivis sine judicio arrepta cantica inseruisse suis tragoediis.

ἤνεγκον αὔθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων·
οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,
σκολιῶν Μελήτου, Καρικῶν αὐλημάτων,
θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καί τοι τί δεῖ
λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις
αὐτὴ κροτοῦσα; δεῦρο, Μοῦσ' Εὐριπίδου,
πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἐστ' ᾄδειν μέλη!
ΔΙ. αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν; οὔ;
ΑΙ. ἀλκυόνες, αἳ παρ' ἀεννάοις θαλάσσης as., i. h. et an. ἀλλοιόστ.

1231, 2. *σκολιῶν.* de his vid. Ilgen. in ed. Scoliorum. — *Μελίτου.* (sic; neque aliter libri praeter Barocc. et Cantabr. 1. quos recte secuti esse videntur Bentlejus, Porson., Dind. cum media nominis *Μέλιτος* corripiatur. accedit nunc Parisini libri auctoritas. Epicrates ap. Athen. 13. p. 605. E., ex emendatione Dobraei: *τἀρωτίκ' ἐκμεμάθηκα ταῦτα παντελῶς Σαπφοῦς, Μελήτου,* [libri *μέλη, τοῦ*] *Κλεομένους, Λαμυνθίου.*) *προείρηται, ὅτι τραγικὸς ποιητὴς ὁ Μέλιτος. οὗτος δέ ἐστιν ὁ Σωκράτη γραψάμενος. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς ψυχρὸς ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ὡς πονηρὸς τὸν τρόπον. χορείων δὲ, μικροπρεπῶν, καὶ οἷα ἐν τοῖς χοροῖς ᾄδουσι. λύριον δὲ, τὴν μικρὰν λύραν, ὥστε ψάλαι τὰ Εὐριπίδου. — τὰ δὲ Καρικὰ αὐλήματα καὶ μέλη θρηνώδη ἐστίν* (?). *ἢ Καρικῶν, βαρβαρικῶν, δουλικῶν.* S. Barbari et agrestes habiti olim a Graecis reliquis fuere Cares, ut monet Sp.: unde Homerum eos appellavisse *βαρβαροφώνους* Iliad. 15, 867. (add. Phot. lex. v. *Καρικῇ Μούσῃ* p. 100. serviles modos fuisse putat Conz. [*Sklavenmelodien*], quia servi plerique [inferioris ordinis] fuerunt Cares. B.) Cic. Orat. c. 8.: *Itaque Caria, Phrygia et Mysia, quod minime politae minimeque elegantes sunt, asciverunt aptum suis auribus opimum quoddam et tanquam adipatae dictionis genus.*

1234. *τοῦτον.* cf. 946. *ἢ τοῖς ὀστ. ἀπορίᾳ λύρας ὄστρακά τινες λαμβάνοντες ἦχον μὲν ἀπετέλουν, πάνυ δὲ ἄσημον. διαβάλλει δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδην ὡς κακὸν μελοποιόν. ἄλλως. ὅτι φαίνονταί τινες ἀγοραῖοι κρούοντες τοῖς ὀστράκοις, καὶ προσᾴδοντες τῷ κρούματι τῷ διὰ τούτων. λέγεται δὲ εἰς Ὑψιπύλην ταῦτα, ἢ καθόλου τὴν Μοῦσαν αὐτοῦ. ἐπιλέγει γὰρ δεῦρο, Μοῦσα Εὐριπίδου. Δίδυμος δὲ προστίθησιν, ὅτι εἰώθασιν ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὀστράκια κρούοντες εὔρυθμόν* (imo *ἄῤῥυθμόν*) *τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις.* S. De musica, quae fiebat complosis testis vel conchis, vidd. Casaub. ad Athen. 5, 4. et ad Sueton. Ner. 20., Scalig. ad Copam Virg. p. 255. *Duker.* Anum inductam esse nonnulli putant, tanquam Musam Euripideam; sed in anum non videtur cadere *τὸ λεσβιάζειν.* intelligenda potius meretrix, seu fidicina.

1237. *ἐν ἐρωτήσει.* (ita Br. etc. vett. edd.: — *ἐλεσβίαζεν, οὔ.*) *αὕτη οὐκ αἰσχροποιεῖ.* (;) *καὶ ἐν Σφηξὶν* (1344.) *ἐπὶ τῆς αὐλητρίδος· μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας. — διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ αἰσχρότητι οἱ Λέσβιοι* etc. S.

1238, 9. *χαρακτηρίζουσι τὰ Εὐρι-*

κύμασι στωμύλλετε, t. d. c.
τέγγουσαι νοτίαις πτερῶν ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι· as., 2 gl.
αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ gl.
γωνίας εἱ-εἱ-εἱλίσσετε δακτύλοις, as., cr. d. et dm.
φάλαγγες, ἱστότονα πηνίσματα, as., i. h. et dm.
κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας, gl. pol.

πίδου μέλη, ὡς ἐκλελυμένα. — *κύμασι στωμ. διὰ τοῦ στωμ. πάλιν εἰς αὐτὸν παίζει.* (cf. 1010.) *ἐξ ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων κόμματα τίθησι, καὶ οὐδὲν κατὰ τὸ ἑξῆς λέγει μέλος. ἔστι δὲ τὸ προεγκείμενον ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Αὐλίδι.* S. Etiam debuisset addere, haec non ad verbum ita referri, ut habentur in Euripide, sed mutata. quod autem ait, istum locum esse ex Iphig. in Aul., in eo fallitur, ut puto: nam ibi hodie nihil tale est; sed in Iphig. Taur. est aliquid simile, nempe v. 1018., *ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας πόντου δειράδας, ἀλκυὼν, Ἔλεγον οἶτον ἀείδεις* etc. *Be.* Scilicet facta haec sunt ad imitationem sententiarum et metrorum Euripidis (cf. schol. ad 1256.), singula personarum atque rerum, eaque nonnunquam levia, persequentis potius quam totum comprehendentis, more Aeschyli aut Sophoclis; metris autem utentis mollioribus et iis, quae syllabis cumulatis brevibus fracti aliquid ac dissoluti sonarent, quod modis quidem liberioribus congrueret Timothei et Musicorum recentiorum, sed immane quantum abhorreret a priorum Tragicorum numeris. ita factum est, ut poëta haud contemnendus displiceret Aristophani, priscorum ut in disciplinis, velut astronomia atque philosophia, sic etiam in poësi et conjuncta cum ea musica artibusque, admiratori, seu vero, seu ficto eo consilio, ut acceptior esset plebi, quae amare solet vetera sibi nota, novaque naso suspendere, nec qualia sint inquirere, aut naturalem quandam eorum necessitatem agnoscere, propter inertiam aut levitatem.

1240. ita Cantabr. 1., liber Poggianus, Dind. alii *νοτίοις, νοτεραῖς, νοτεροῖς, νοτερῆς.* Schol.: *τέγγονται* (sic) *νοτεραῖς. τὸ ἑξῆς· νοτίαις ῥανίσι πτερύγων χρόα δροσιζ.* de alcedine vide, si tanti est, Aristot. H. A. lib. 5, 8, 9.; 8, 3.; 9, 14.; Plin. H. N. 10, 32. etc.

1241. absunt verba *κατὰ γωνίας* a Parisino Ald. Junt. 2.

1242. *εἰ-* syllabam alii libri, in quibus Paris., habent ter, alii quater, alii quinquies, sexies, septies, pro libidine librariorum. equidem bis posui, priusque *εἰ-* produci arbitror propter ictum metricum, posterius corripi propter diphthongum sequentem. ceterum hoc pertinet ad modos musicos, de quibus vide cum alios, tum elegantissimum Barthelemium in *Voyage du jeune Anacharsis*, vol. 7. Schol. *εἰειειειειει.* (sic) *ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἰλίσσετε κατὰ μίμησιν εἴρηται τῆς μελοποιΐας.*

1243. *ἱστ. τοὺς ἱστοὺς, οὓς ἐν τῷ ἀέρι αἱ ἀράχναι ὑφαίνουσι.* — *πηνίσματα δὲ ὑφάσματα. τὸ δὲ κερκίδος ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου. τὸ δὲ ἵν' ὁ φίλαυλος ἐξ Ἠλέκτρας* (407.). — *κυανεμβ. δὲ ταῖς ἐν τῷ μέλανι βυθῷ χωρούσαις.* (imo rostra caerulea habentibus.) S.

1244. *ἀοιδοῦ* ob stridulum, quem edit, sonum, dum inter fila staminis trajicitur, ut monet Br., laudans illud Maronis *Arguto tenues percurrens pectine telas*, similiaque Leonidae Tarent. epigr. 8.

ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς πρῴραις κυανεμβόλοις as., 2 gl.
μαντεῖα καὶ σταδίους, an. c.
οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου, βότρυος ἕλικα παυσίπονον. as., gl. et gl. pol.
περίβαλ', ὦ τέκνον, ὠλένας! — gl.
ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;
ΔΙ. ὁρῶ.
ΑΙ. τί δαί; τοῦτον ὁρᾷς;
ΔΙ. ὁρῶ.
ΑΙ. τοιαῦτα μέντοι σὺ ποιῶν as., i. et t.
τολμᾷς τἀμὰ μέλη ψέγειν, gl.
ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης μελοποιῶν; pri.

(τὰν ἄτρια κριναμέναν Κερκίδα τὰν ἱστῶν μολπάτιδα) et Antipatri Sidon. epigr. 22. et 26.

1245. φίλαυλος δὲ ὁ τοὺς αὐλοὺς καὶ τὰ μέλη ποιῶν (φιλῶν). αἰνίττεται δ' ἴσως εἰς τὸν Ἀριόνιον μῦθον.

1246. μαντ. καὶ σταδίους, vaticinia et cursus atque vinum saltare dicitur delphinus, i. e. vaticinia de cursu sive navigatione Graecorum, vinoque bibendo. μαντ. καὶ σταδ. figura, quae vocatur ἓν διὰ δυοῖν, audacter dictum est, ut pleraque ap. Euripidem, qui ita nonnunquam assurgit in melicis, ut neque Aeschylo neque Sophocli cedat sublimitate, etiamque obscurus fiat. — male libri: — σταδίους. οἰνάνθας etc.

1247. παρὰ τὰ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν. (at illa his minime similia. aptius compares Eurip. Androm. 734., Phoen. 280.) ἡ πρώτη δὲ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου οἰνάνθη λέγεται. καὶ τὸ περίβαλ' ὦ τέκνον ἐξ Ὑψιπύλης. S. ἀμπέλου γάνος dixit Aeschylus Pers. 627., Διονύσου γάνος Euripides Cycl. 414., quae cum aliis annotavit Sp.

1248. ita plerique MSS., etiam Paris. vulgati libri aspero numero περίβαλλ'. risum haec movisse necesse est spectatoribus, adstante Musa, si diis placet, i. e. fidicina, cujus amplexum expetere videtur personatus Euripides. nam nomine τέκνου seu παιδὸς juniores a senioribus appellari solent, et contra paterno hi ab illis, ut monuimus secundum alios ad Soph. Antig. 941., Eurip. Heracl. 369. Homerus Odyss. 7, 19. ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ· Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὁ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς· Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου etc.

1249. — πόδα, τὸν ῥυθμὸν, ἢ τὸ μέλος, ἀπὸ μέρους. S.

1250. inficeta semper mihi visa repetitio. malim τί δαί; τοῦτον ἐρᾷς; *ΔΙ.* ἐρῶ. *Quid igitur? istum cupis? BACCH. Cupio.* cf. 66. seqq. etiam alibi confusa ε et ο, ἐρᾷν et ὁρᾷν: vide var. lect. codicis Paris. 908. et indicem Eurip. εἰρωνικῶς autem Bacchus dicere putandus est ἐρῶ, ut qui jam aliter de Euripide sentiat quam antea.

1253. Κυρήνη, ἑταίρα τις ἐπίσημος, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου· ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον. ἐκ δὲ τοῦ λέγειν ἀνὰ τὸ δωδ. (h. e. ad modum τοῦ δωδεκαμηχάνου) Κυρ., ἤγουν ἀνὰ τὰς δώδεκα ἐκείνης αἰσχρὰς μηχανὰς, δεικνύαιν

τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι — i. tr.
τὸν σῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς — gl. pol. ἀνομοιόστ.
ὄρφνα, τίνα μοι δύστανον ὄνειρον — a. d. h.
πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀΐδα πρόπολον, — da. t. h.
ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, — a. par.
μελαίνας Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη — as., dm. et cr. d. c.
δεινὰν ὄψιν μελανονεκυείμονα, — do.
φόνια, φόνια δερκόμενον, — gl. pol.
μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα; — an.
ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἅψατε, — da. t.
κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ, — hexam. her.
ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. — da. t.
ἰὼ πόντιε δαῖμον, τοῦτ' ἐκεῖν'! — do.
ἰὼ ξύνοικοι, τάδε τέρατα — i. d. h.
θεάσασθε· ἀλεκτρυόνα μου — do.
ξυναρπάσασα φρούδη Γλύκη. — as., i. h. et i.
Νύμφαι ὀρεσσίγονοι... ὦ Μανία, — as., da. d. h. et i.
ξύλλαβ'! ἐγὼ δ' ἁ — adon.
τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον ἐμαυτῆς ἔργοισι, λίνου — as., gl. et gl. pol.

αὐτὸν πάνυ φαυλότατον. S. commemoratur hoc scortum etiam Thesm. 104.

1256. φασίν, ὡς πάντα ταῦτα τὰ ἔπη ἔκ τινος δράματός ἐστιν Εὐριπίδου· Ἀσκληπιάδης, παρὰ τὰ ἐξ Ἑκάβης Εὐριπίδου (67. seqq.), ἐν μιμήσει δηλονότι. (cf. annot. ad 1238. sequ.) οὕτω γὰρ παραγέγραπται· ὦ στεροπὰ Διὸς, ὦ σκοτία νὺξ, τί ποτ' αἴρομ' ἔννυχος; πρόσπολον δὲ (sic edd. ante Br.) ὑπηρέτην. ψυχὴν δὲ, ὡς φαινόμενον· ἄψυχον δὲ, ὡς ἄϋλον καὶ εὐθέως οἰχόμενον etc. S. Comparat Be. νύμφην ἄνυμφον etc. Hecub. 587.

1260. φρ. δεινὰν ὄψιν. Hecub. 74. εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν. Sp.

1261. μελαν. μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φοροῦντα, ὡς θανάτου σημαντικόν. S.

1266. ἀποκλύσω. ἀπονίψωμαι· ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν ἐν ὀνείροις. (vide, quos laudant, Aeschyl. Pers. 206. seqq., Apollon. Rhod. 670., Sil. Ital. 8, 124. sequ.) — ἀπρόσπλοκα δὲ ταῦτα καὶ ἀσυνάρτητα (?) σὺν τοῖς ἑξῆς πᾶσι. τὸ δὲ ὄναρ, ὃ εἶδε, τοιοῦτον εἶναι δοκεῖ, ὡς γυνή τις ἐκ γειτόνων αὐτῇ, Γλύκη καλουμένη, τὸν ἀλεκτρυόνα αὐτῆς ἁρπάσασα ᾤχετο. ἐπικαλεῖται δὲ τὸν Ποσειδῶνα, ὡς πλησίον τῆς θαλάσσης ἰδοῦσα τὸν ὄνειρον. S.

1271. seqq. ἐκ τῶν Κρητῶν Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης. — τὸ δὲ ἐγὼ δ' ἁ τλάμων πρὸς τὸ φρούδη Γλύκη ἔχει τὴν ἀκολουθίαν. κνεφαῖος δὲ ἑωθινή· κνέφας γὰρ τὸ λυκόφως. S. Μανία. vide 916.

μεστὸν ἄτρακτον εἱ-ει-ει-ειλίσσουσα χεροῖν, as., dm. et gl. pol.
κλωστῆρα ποιοῦσ', a.
ὅπως κνεφαῖος εἰς ἀγορὰν φέρουσ' alc.
ἀποδοίμαν· ὁ δ' ἀνέπτατ', ἀνέπτατ' ἐς do.
αἰθέρα κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς·
ἐμοὶ δ' ἄχε', ἄχεα, κατέλιπε· δάκρυα, δάκρυα, τ' ἀπ' ὀμμάτων as., 2 gl.
ἔβαλον, ἔβαλον ἁ τλάμων. gl. pol.
ἀλλ' ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα, τὰ τόξα λαβόντες as., 2 dm. h.
ἐπαμύνατε, τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, do.
κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν! i. d.
ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ as., cr. d. et t. h.
τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῇ. cr. pent.
σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας as., 2 an. c.
ὀξυτάταιν χεροῖν, dm.
Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλύκης, as., a. et i.

1276. εἰς ἀγ. φέρ. πάλιν ἐπὶ πενίαν καὶ μικροπρέπειαν αὐτὸν κωμῳδεῖ. δηλοῖ δὲ καὶ, ὅτι ἐν τοῖς μέλεσι δὶς τὰ τοιαῦτα λέγει Εὐριπ., ἀνέπτατ', ἀνέπτατο, καὶ τὰ λοιπά. S. sane ejusmodi repetitionum plenus est Eurip.

1277. ἀποδ. etiam Germani dicere solent *weggeben* pro *verkaufen*.

1281. οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἴδη ἐστὶν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησίν. ἐπεὶ δὲ ἐν Κρήτῃ ἦν ἡ τοῦτο λέγουσα, διὰ τοῦτο λέγει Ἴδης — ἐπαμύνατε. Δίκτυνναν δὲ λέγει τὴν Ἄρτεμιν διὰ ταῦτα, ἐπειδὴ τῶν κυνηγετῶν ἐστι τὰ δίκτυα φέρειν, ἔφορος δὲ κυνηγίας ἡ Ἄρτεμις. φασὶ δὲ ὅτι νύμφη τις Βριτόμαρτις καλουμένη (Cressa), θηρεύουσά ποτε δικτύοις τισὶ κατὰ τύχην ἐνέπεσε, καὶ ὑπὸ Ἀρτέμιδος ῥυσθεῖσα Δικτύννης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο. (vide Pausan. Corinth. c. 30. in Callimachi interpp. ad h. in Dian. 190. seqq.) Ἑκάτην δὲ καὶ Ἄρτεμιν οἱ μὲν τὴν αὐτήν φασιν, οἱ δὲ ἄλλην, καὶ ἄλλην, ὡς κἀνταῦθα. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου. S.

1282. τὰ κῶλα. τοὺς πόδας ὑμῶν. *gloss. Br.* ἀμπ., ἀναπάλλετε, jactate, seu movete pedes, accurrite.

1285. κυν. τὰς κύνας, ὡς φιάλας καὶ φιαλίσκας. διπύρους δὲ ἀντὶ τοῦ διπλᾶς. S.

1286. διπ. ἀν. λαμπ. i. e. *utraque manu tenens facem;* quomodo etiam in quibusdam veterum numis conspicitur Diana, quae inde ἀμφίπυρος dicitur a Soph. in Trach., ut erudite monet Sp. ad Callim. h. in Dian. 11. K.

1287. ὀξ. χερ., *agilibus manibus.*

1288. *praeluce mihi in domum Glyces, ut ingressa rem furtivam in ea deprehendam.* K.

ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω! as., i. h. et cr. d. c.
ΔΙ. παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.
ΑΙ. κἀμοί γ᾽ ἅλις. i. tr.
ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,
ὅσπερ γ᾽ ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος·
τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.
ΔΙ. ἴτε δεῦρο νῦν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.
ΧΟ. ἐπίπονοί γ᾽ οἱ δεξιοί. t. d. c. προῳδ.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
νεοχμὸν, ἀτοπίας πλέων,
ὃ τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος; t. d.
μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ᾽ ἂν, εἴ τις
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιθόμην, ἀλλ᾽ ᾠόμην ἂν
αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν. ith.
ΔΙ. ἴθι νυν, παρίστασθον, παρὰ τὼ πλάστιγγ᾽...
ΑΙ. καὶ ΕΥ. ἰδού. i. tr.
ΔΙ. καὶ λαβομένω τὸ ῥῆμ᾽ ἑκάτερος εἴπατον,
καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω.
ΕΥ. ἐχόμεθα.
ΔΙ. τοὔπος νῦν λέγετον εἰς τὸν σταθμόν.
ΕΥ. εἴθ᾽ ὤφελ᾽ Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος.
ΑΙ. Σπερχειὲ ποταμὲ, βουνόμοι τ᾽ ἐπιστροφαί.

1295. τυροπ. πρὸς γὰρ τὸν σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρός. S.

1300. μὰ τόν. ἐλλειπτικῶς ὀμνύει· καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν εὐλαβείας χάριν. εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι etc. S. cf. Sp. et Matth. gr. gr. §. 281, 2.

1301. τὸ ἐπιτ. ἀντὶ τοῦ συνελθόντων. — S.

1304. παρὰ τὼ πλ. παρὰ τοῖς λεγομένοις ζυγίοις. τὸ δὲ σχῆμα Ἀττικὸν, ὡς τὼ χεῖρε, τὼ πόλιε, καὶ νὴ τὼ σιώ. πλάστιγξ δὲ τὸ κατηρτημένον τοῦ ζυγοῦ μέρος, ᾧ ἐπιτίθεται τὰ ζυγά. S. significat vox etiam patellam, quo utebantur in ludo κοττάβων (Pac. 1247.), flagellum ap. Aeschylum Cho. 288., denique bullam, equorum collis circumdatam, Rhes. 303., ut annotavit Sp. ἰδού. vide 448., 605. etc.

1306. κοκκύσω. συρίσω, σύνθημα δῶ, δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω. τὸ δὲ εἴθ᾽ ὤφελον ἀρχὴ τοῦ Μηδείας δράματος Εὐριπίδου. S.

1307. τοὔπος — σταθμόν. Br.: *versum jam recitate ad stateram.* recitant autem poëtae, dum eum manu tenent. B.

1309. βούνομοι, ὑπὸ βοῶν κατανεμόμεναι. ἔστι δὲ ἐκ Φιλοκτήτου Αἰσχύλου. S.

ΔΙ. κόκκυ, μεθεῖτε. καὶ πολύ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε.
ΕΥ. καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταἴτιον;
ΔΙ. ὅτι εἰσέθηκε ποταμὸν, ἐριοπωλικῶς
ὑγρὸν ποιήσας τοὔπος, ὥσπερ τἄρια·
σὺ δ' εἰσέθηκας τοὔπος ἐπτερωμένον.
ΕΥ. ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.
ΔΙ. λάβεσθε τοίνυν αὖθις.
ΑΙ. καὶ ΕΥ. ἤν ἰδού.
ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος.
ΑΙ. μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.
ΔΙ. μεθεῖτε, μεθεῖτε! καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει·
θάνατον γὰρ εἰσέθηκε, βαρύτατον κακῶν.
ΕΥ. ἐγὼ δὲ πειθώ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.
ΔΙ. πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων,
ὅ τί σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.
ΕΥ. φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μοὐστί;
ΔΙ. ποῦ; φράσω.
βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

1310. κόκκυ. Etymol. et ex eo Suid. κόκκυ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. Hesych. κ., τὸ ἐλάχιστον. Eustath. in Odyss. δ', p. 1479, 43. adverbium esse ait ap. Comicum. qui haec monuit, Dukerus vocem ridiculi causa fictam putat, quia Bacchus 1306. dixit κοκκύσω, i. e. λέξω seu βοήσω. Lepide illo loco Welckerus: *Und lasst nicht eher, als ich euch kukuke, los;* hoc Vossius: *Kukuk! die Händ' ab!* cf. Concion. 80. μέθεσθε, ut longe aptius, et h. l., et 1319., malit Porson. ad Eurip. Or. 141. sed μεθεῖτε ex pristina forma ἕω derivatum quo rarius invenitur, eo minus sollicitandum esse videtur sine auctoritate librorum.

1312. ἐριοπ. ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ. S.

1316. ἠνὶ ἰδοὺ ἐκ παραλλήλου. gloss. Victor. scribitur etiam ἤν ἰδοὺ, eodem sensu.

1317. τὸ οὐκ ἔστι Π. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. τὴν δὲ πειθὼ χρῆμα νοῦν οὐκ ἔχον φησὶν, ὅτι τὸ πείθειν ποικιλία καὶ στροφὴ λόγων οὖσα, παράγουσα τοὺς ἀκούοντας, καὶ οὐκ ἀληθὴς διάνοια. τὸ δὲ ἑξῆς ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου. S.

1325. ita Dind. auctore Seidlero. codd. sub Euripidis persona ποῦ φράσω;

1326. hoc alii referunt ad Euripidis Telephum, alii ad ejus Philoctetem vel Ighigeniam in Aulide; alii denique ad Aeschyli Myrmidones. Eustath., monente K., ad Odyss. α', p. 1397, 18., secundum Herodorum, vet. grammaticum: κύβον, φασὶ διχῶς ἔλεγον, αὐτό τε ἀναῤῥιπτούμενον, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. ὅθεν λυθείη ἂν τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀρι-

λέγοιτ' ἂν, ὡς αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις.
ΕΥ. σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.
ΑΙ. ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρὸς...
ΔΙ. ἐξηπάτηκεν αὖ σε καὶ νῦν.
ΕΥ. τῷ τρόπῳ;
ΔΙ. δύ' ἅρματ' εἰσέθηκε καὶ νεκρὼ δύο,
οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.
ΑΙ. καὶ κηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτός, τὰ παιδί', ἡ γυνή, Κηφισοφῶν,
ἐμβὰς καθήσθω, ξυλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δύ' ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα.
ΔΙ. ἄνδρες φίλοι, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ·

στοφάνει κωμῳδουμένῳ στίχῳ· βέβληκ' Ἀ. δ. κ. κ. τέτταρα. λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ' ὁ στίχος ἐν τῷ Εὐριπίδου Τηλέφῳ σὺν ἄλλοις ἰαμβικοῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε (Eurip. Teleph. fragm. 4. ed. Lips.) περιῃρέθη δὲ, φασὶν, ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιητοῦ. Schol.: — τοῦτο δὲ λέγει ὁ Διόνυσος, δεικνὺς, ὡς Αἰσχύλος νενίκηκε. τὸ δὲ σιδηροβριθὲς ἐκ Μελεάγρου. τὸ δὲ ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα ἐκ Γλαύκου Ποτνιέως Αἰσχύλου. τὸ δὲ ἐξηπάτηκεν εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν. ἐκεῖνοι γὰρ ἀπατῶντες τοὺς ἀντιπάλους νικῶσιν.

1329. locum integriorem profert Schol. Euripidis ad Phoen. 1194. ed. Matth.: ἐφ' ἅ. γ. ἅ. κ. ν. νεκρὸς ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι. annotavit Br.

1331. εἰσήνεγκε Paris. 2820., Rav., Dind.

1332. πανταχοῦ τῶν Αἰγυπτίων ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται. S. Be.: „qui adsueti erant gestandis oneribus, quum assidue cogerentur a regibus portare materiam, ad exstruendas praecipue pyramides.“ Sp. conferri jubet Av. 1133. οὐκ Αἰγύπτιος πλινθοφόρος, *non Aegyptius laterum bajulus.* inde Exod. 20, 2. Aegyptum dici *domum servitutis*, ut in qua Hebraei coacti fuerint non modo πλινθοφορεῖν, verum etiam πλινθουργεῖν, *lateres coquere*, etc.

1333. κατ' ἔπος. reddunt: *singulis versibus certet*, quasi verbum (proprie dictum) sit omissum. sententia est: ex singulis versibus ponderetur, h. e. singuli versus statera examinentur. B. malim ἔμοιγε accipi pro σὺν ἔμοιγε, quae praepositio saepe intelligitur, ut huc pertineat καθήσθω (ἐν τῷ σταθμῷ). κατ' ἔπος, *alternis versum recitans.*

1334. Κηφισ. cf. 895.

1337. ἄνδρες φίλοι εἰσίν. urbane dictum; neque a vero aberraverit, qui hanc ipsius Aristophanis de utroque Tragico sententiam esse existimabit. cave enim omnia ab eo dicta in Euripidem ad vivum reseces, quod fecere quidam inepti atque inhumani, qui gaudent insultare magnis nominibus; sed ficta veris admiscuit Comicus more poëtarum, *populo ut placerent*, *quas fecisset fabulas;* quemadmodum etiam Socratem irrisit in Nubibus, non quo plane sic sentiret de viro sapientissimo probissimoque. — φίλοι Paris. 2820. Junt. 2. et subsecutae quaedam edd. perperam alii libri σοφοί, quo admisso pondus non habent verba τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν 1339.

οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι·
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν, τῷ δ' ἥδομαι.
ΠΛ. οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὧνπερ ἦλθες οὕνεκα.
ΔΙ. ἐὰν δὲ κρίνω;
ΠΛ. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,
ὁπότερον ἂν κρίνῃς, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.
ΔΙ. εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθεσθέ μου ταδί.
ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.
ΕΥ. τοῦ χάριν;
ΔΙ. ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον
γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.
ΕΥ. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;
ΔΙ. τίνα;
ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.

1339. *σοφὸν μὲν Εὐριπίδην λέγει, ἥδεσθαι δὲ τῷ Αἰσχύλῳ. οὕτως Ἀρίσταρχος.* — recte, siquidem nomen *σοφοῦ* Euripidi magno veterum consensu tribuitur, ut monet Sp. et h. l., et ad 729. cf. 1361., 1377.

1341. *ἄπει*, *abibis. Br.*

1344. verbis *τοῦ χάριν;* Euripidis persona adscripta est in Elbing., cui personae, utpote protervae et semper praefestinanti, Br. atque editores magis illa convenire censent quam Plutoni vel Aeschylo, ad quos in aliis libris referuntur. cui sententiae subscribo.

1345. *σωθ.*, *servata*, i. e. cum servata fuerit: adhuc enim periclitabatur, durante bello. cf. ad 1348. *τοὺς χοροὺς*, choros solennes.

1348. *πρ. μὲν οὖν περὶ Ἀλκ. περὶ τῆς δευτέρας λέγει αὐτοῦ ἀποχωρήσεως* (in Thracium castellum suum, et inde in Phrygiam, metu Lacedaemoniorum: vide Plut. Vit. Alcib. cap. 35. sequ. et ibi Bähr.), *ἣν ἑκὼν ἔφυγε, κατελθὼν μὲν ἐπὶ Ἀντιγένους, πρὸ ἐνιαυτοῦ τῶν Βατράχων· διὰ δὲ τὸ πιστεῦσαι Ἀντιόχῳ τῷ κυβερνήτῃ τὸ ναυτικὸν, καὶ ἡττηθῆναι ὑπὸ Λυσάνδρου, δυσχερανθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων.* — *δυστοκεῖ δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν.* — S. Welcker.: *denn die Stadt ist in Kindesnoth daran*, i. e. vehementer dubitat, quem ducem creet.

1351. *παρὰ τὰ ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν, ὅπου ἡ Ἑλένη πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησί· σιγᾷ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεταί γε μήν. ὁ δὲ λόγος· ποθεῖ μὲν, ὡς δραστήριον, διὰ τὰς νίκας· ἐχθαίρει δὲ, ὡς τυραννικὸν, ἢ ὡς εἰς Λακεδαιμονίους χωρήσαντα.* S. de Ione Chio, Tragico, laudantur Fabricius Bibl. gr. 2. p. 807. sequ. ed. Harles., et inprimis Bentl. Epist. ad Mill. opusc. p. 494. sequ. ed. Lips. dramatis illius et versus, quem hic respicit Aristoph., meminerunt Athen. 4. c. 25., Plut. Alcib. c. 16., Hesych. in *νιφόεσσα Ἑλένη*, Suid. vv. *σιγῶ* et *Σίφνιοι*. cf. 662.

ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἴπατον τούτου πέρι.
ΕΥ. μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς πέφυκε, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς,
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.
ΔΙ. εὖ γ', ὦ Πόσειδον! σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΑΙ. * οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·
μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον,
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. * εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ

1353. αὕτη Εὐριπίδου ἡ γνώμη, μὴ καταδέχεσθαι καθάπαξ Ἀλκιβιάδην. — S.

1354. φανεῖται pro πέφυκε Rav. et Suid. in Σίφνιοι, unde Dind. accivit. Beckio videtur interpretamentum, nobis διττογραφία, sed ita, ut πέφυκε a manu emendatrice esse arbitremur. μεγάλα δὲ pro vulgato μάλα δέ γε habent plures MSS. et Suidas, quos merito probavit Dind.

1357. sequ. male Br. versum μάλιστα etc. delevit, tanquam spurium, qui nec per se suspicionem moveat, et in omnibus fere libris legatur. haud magis tamen insimulandus esse videtur antecedens versus, quem quidam uncinis inclusere propterea, quod hos versiculos ita comparatos esse putabant, ut alter alterum excluderet. sic sane est, si ab eadem uterque persona pronuncientur. quid autem, si haec est Aristophanis manus?

εὖ γ', ὦ Πόσειδον! σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν;
ΑΙ. μάλιστα etc.

ita existimo. urbe prohiberi Eurip. jusserat Alcibiadem. quam sententiam expendens Bacchus Aeschylum interrogat οὐ χρὴ — τρέφειν; *annon oportet leonis catulum in civitate nutriri*, quod hic dixit? ad quae caute respondet Aeschylus.

1359. ἐκτρέφῃ Dind. secundum Plut. l. l. ad 1351. sed aptius videtur praeteritum, quia non educandus hic agitur leo, sed educatus, i. e. grandis validusque, cui cedere melius esse ait Aeschylus quam adversando plecti.

1364. turbatum hic est in codd., idque jam olim: qua re permoti, opinor, magis quam propterea quod vel scurriles vel alieni a proposito viderentur, hos versus usque ad illa ἐγὼ μὲν οἶδα notavisse Aristarchum atque Apollonium memorat Schol. quod judicium quominus sequamur, prohibet mentio τῶν ὀξίδων 1380., ut monuit Sp. Male haec cohaerere sentiens Br., nisi recidendi sint isti versus, certe 1369. ἕτερον μὲν οἶδα scribendum esse putavit; quod nonnullis placuit. sed hoc est laterem lavare. forte trajecti sunt hi versus et inserendi post 1377.; quo facto procedit oratio, nec quidquam est quod reprehendas: nam recte atque ex regula istis 1376. εἰ νῦν γε — σωζοίμεθ' ἄν; haec εἴ τις πτερώσας etc. subjiciuntur ἀσυνδέτως, utpote ἐπεξηγητικά: quam formam loquendi

αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.
ΔΙ. γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;
ΕΥ. εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.
ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα.
ΔΙ. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.
ΕΥ. εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντί' ἂν πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν;
ΔΙ. εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις,

Hermann. ad Eurip. Bacch. 237. et Soph. Philoct. 56., Matth. ad Hecub. 777., aliique illustraverunt. — K.: „Notandum est, πτερώσας τις hic dictum esse pro πτερώσαντός τινος, ut ex Corintho de dial. Att. monuimus ad Plut. 277. secundum constructionem enim grammaticam verba hujus loci ita collocanda sunt: εἰ αὖραι αἴροιεν πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα (Κλεόκριτον καὶ Κινησίαν) πτερώσαντός τινος Κλεόκριτον Κινησίᾳ.“ — Schol.: — ὡς λεπτὸς σφόδρα ὢν κωμῳδεῖται, καὶ ὡς ξένος, καὶ ὡς κόλαξ. ἐμνήσθη δὲ καὶ τοῦ Κινησίου, ὡς τούτου καὶ τοῦ Κλεοκρίτου ὁμοφρονούντων. — alius interpres: ὁ Κιν. λεπτὸς ἦν· ὁ δὲ Κλεόκρ. μοχθηρός. φησὶν οὖν, ὅτι εἴ τις ἀντὶ πτερῶν Κλεοκρίτῳ Κινησίαν παραβάλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοὺς ὀλέσθαι (ὀλεῖσθαι) αὐροφορήτους γενομένους. Postrema haec falsa sunt. Bene monuit Be., Cleocritum valde vastum ac procerum fuisse, unde Av. 877. Comicus ei tribuat matrem struthiocamelum, contra Cinesias, teste Athen. 12. p. 551., ἦν ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος. „Hujus igitur,“ inquit, „tantam levitatem corporis esse vult dicere, ut si loco alarum applicetur Cleocrito, quamvis magnae molis homini utrumque venti sint in sublime sublaturi, quam rem per jocum dicit utilem fore Atheniensium reip.: nam si isti duo sublime volantes in proeliis navalibus aceto conspergant hostium oculos, ut videre non possint, facilius eos vincere posse Athenienses.“

1372. — παρὰ τὴν παροιμίαν σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον. S. irridet Euripidis σοφίαν.

1374. οἷς δ' οὐ χρ., quibus vero non utimur, i. e. improbis nihilique hominibus, quales fuere Cleocritus et Cinesias, de quibus jam dicet secundum nostram correctionem.

1378. εὖ γ', ὦ Παλ. πρὸς τὸν Εὐριπίδην, ὅτι εἰκὸς ἐκ Παλαμήδους πεπλάσθαι ταῦτα, ἐπειδὴ (vulgo: ταῦτα. ἢ ἐπειδὴ) ὁ Παλ. μηχανικὸς καὶ ἐφευρετὴς ἦν. — S. Athen. 1. p. 17., monente Be.: Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν. de Palamede vide Hy-

τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι — i. tr.
τὸν σῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς — gl. pol. ἀνομοιόστ.
ὄρφνα, τίνα μοι δύστανον ὄνειρον — a. d. h.
πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀΐδα πρόπολον, — da. t. h.
ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, — a. par.
μελαίνας Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη — as., dm. et cr. d. c.
δεινὰν ὄψιν μελανονεκυείμονα, — do.
φόνια, φόνια δερκόμενον, — gl. pol.
μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα; — an.
ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἅψατε, — da. t.
κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ, — hexam. her.
ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. — da. t.
ἰὼ πόντιε δαῖμον, τοῦτ' ἐκεῖν'! — do.
ἰὼ ξύνοικοι, τάδε τέρατα — i. d. h.
θεάσασθε· ἀλεκτρυόνα μου — do.
ξυναρπάσασα φρούδη Γλύκη. — as., i. h. et i.
Ν ύ μ φ α ι ὀ ρ ε σ σ ί γ ο ν ο ι... ὦ Μανία, — as., da. d. h. et i.
ξύλλαβ'! ἐγὼ δ' ἁ — adon.
τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον ἐμαυτῆς ἔργοισι, λίνου — as., gl. et gl. pol.

αὐτὸν πάνυ φαυλότατον. S. commemoratur hoc scortum etiam Thesm. 104.

1256. φασίν, ὡς πάντα ταῦτα τὰ ἔπη ἔκ τινος δράματός ἐστιν Εὐριπίδου· Ἀσκληπιάδης, παρὰ τὰ ἐξ Ἑκάβης Εὐριπίδου (67. seqq.), ἐν μιμήσει δηλονότι. (cf. annot. ad 1238. sequ.) οὕτω γὰρ παραγέγραπται· ὦ σ τ ε ρ ο π ὰ Δ ι ὸ ς, ὦ σ κ ο τ ί α ν ὺ ξ, τ ί π ο τ' α ἴ ρ ο μ' ἔ ν ν υ χ ο ς; π ρ ό σ π ο λ ο ν δὲ (sic edd. ante Br.) ὑπηρέτην. ψ υ χ ὴ ν δὲ, ὡς φαινόμενον· ἄ ψ υ χ ο ν δὲ, ὡς ἄϋλον καὶ εὐθέως οἰχόμενον etc. S. Comparat Be. νύμφην ἄνυμφον etc. Hecub. 587.

1260. φ ρ. δ ε ι ν ὰ ν ὄ ψ ι ν. Hecub. 74. εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν. *Sp.*

1261. μ ε λ α ν. μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φοροῦντα, ὡς θανάτου σημαντικόν. S.

1266. ἀ π ο κ λ ύ σ ω. ἀπονίψωμαι· ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν ἐν ὀνείροις. (vide, quos laudant, Aeschyl. Pers. 206. seqq., Apollon. Rhod. 670., Sil. Ital. 8, 124. sequ.) — ἀπρόσπλοκα δὲ ταῦτα καὶ ἀσυνάρτητα (?) σὺν τοῖς ἑξῆς πᾶσι. τὸ δὲ ὄναρ, ὃ εἶδε, τοιοῦτον εἶναι δοκεῖ, ὡς γυνή τις ἐκ γειτόνων αὐτῇ, Γλύκη καλουμένη, τὸν ἀλεκτρυόνα αὐτῆς ἁρπάσασα ᾤχετο. ἐπικαλεῖται δὲ τὸν Ποσειδῶνα, ὡς πλησίον τῆς θαλάσσης ἰδοῦσα τὸν ὄνειρον. S.

1271. seqq. ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης. — τὸ δὲ ἐ γ ὼ δ' ἁ τ λ ά μ ω ν πρὸς τὸ φ ρ ο ύ δ η Γ λ ύ κ η ἔχει τὴν ἀκολουθίαν. κ ν ε φ α ῖ ο ς δὲ ἑωθινή· κνέφας γὰρ τὸ λυκόφως. S. Μ α ν ί α. vide 916.

μεστὸν ἄτρακτον εἰ-εἰ-εἰ-ειλίσσουσα χεροῖν, as., dm. et gl. pol.
κλωστῆρα ποιοῦσ᾽, a.
ὅπως κνεφαῖος εἰς ἀγορὰν φέρουσ᾽ alc.
ἀποδοίμαν· ὁ δ᾽ ἀνέπτατ᾽, ἀνέπτατ᾽ ἐς do.
αἰθέρα κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς·
ἐμοὶ δ᾽ ἄχε᾽, ἄχεα, κατέλιπε· δάκρυα, δάκρυα, τ᾽ ἀπ᾽ ὀμμάτων as., 2 gl.
ἔβαλον, ἔβαλον ἁ τλάμων. gl. pol.
ἀλλ᾽ ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα, τὰ τόξα λαβόντες as., 2 dm. h.
ἐπαμύνατε, τὰ κῶλά τ᾽ ἀμπάλλετε, do.
κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν! i. d.
ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ as., cr. d. et t. h.
τὰς κυνίσκας ἔχουσ᾽ ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῇ. cr. pent.
σὺ δ᾽, ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας as., 2 an. c.
ὀξυτάταιν χεροῖν, dm.
Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλύκης, as., a. et i.

1276. *εἰς ἀγ. φέρ. πάλιν ἐπὶ πενίαν καὶ μικροπρέπειαν αὐτὸν κωμῳδεῖ. δηλοῖ δὲ καὶ, ὅτι ἐν τοῖς μέλεσι δὶς τὰ τοιαῦτα λέγει Εὐριπ., ἀνέπτατ᾽, ἀνέπτατο, καὶ τὰ λοιπά.* S. sane ejusmodi repetitionum plenus est Eurip.

1277. *ἀποδ.* etiam Germani dicere solent *weggeben* pro *verkaufen.*

1281. *οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἴδη ἐστὶν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησίν. ἐπεὶ δὲ ἐν Κρήτῃ ἦν ἡ τοῦτο λέγουσα, διὰ τοῦτο λέγει Ἴδης — ἐπαμύνατε. Δίκτυνναν δὲ λέγει τὴν Ἄρτεμιν διὰ ταῦτα, ἐπειδὴ τῶν κυνηγετῶν ἐστι τὰ δίκτυα φέρειν, ἔφορος δὲ κυνηγίας ἡ Ἄρτεμις. φασὶ δὲ ὅτι νύμφη τις Βριτόμαρτις καλουμένη* (Cressa), *θηρεύουσά ποτε δικτύοις τισὶ κατὰ τύχην ἐνέπεσε, καὶ ὑπὸ Ἀρτέμιδος ῥυσθεῖσα Δικτύννης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο.* (vide Pausan. Corinth. c. 30. in Callimachi interpp. ad h. in Dian. 190. seqq.) *Ἑκάτην δὲ καὶ Ἄρτεμιν οἱ μὲν τὴν αὐτήν φασιν, οἱ δὲ ἄλλην, καὶ ἄλλην, ὡς κἀνταῦθα. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου.* S.

1282. *τὰ κῶλα. τοὺς πόδας ὑμῶν. gloss. Br. ἀμπ., ἀναπάλλετε,* jactate, seu movete pedes, accurrite.

1285. *κυν. τὰς κύνας, ὡς φιάλας καὶ φιαλίσκας. διπύρους δὲ ἀντὶ τοῦ διπλᾶς.* S.

1286. *διπ. ἀν. λαμπ.* i. e. *utraque manu tenens facem;* quomodo etiam in quibusdam veterum numis conspicitur Diana, quae inde *ἀμφίπυρος* dicitur a Soph. in Trach., ut erudite monet Sp. ad Callim. h. in Dian. 11. K.

1287. *ὀξ. χερ., agilibus manibus.*

1288. *praeluce mihi in domum Glyces, ut ingressa rem furtivam in ea deprehendam.* K.

ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω! as., i. h. et cr. d. c.
ΔΙ. παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.
ΑΙ. κἄμοί γ' ἅλις. i. tr.
ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,
ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος·
τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.
ΔΙ. ἴτε δεῦρο νῦν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.
ΧΟ. ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί. t. d. c. προῳδ.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
νεοχμόν, ἀτοπίας πλέων,
ὃ τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος; t. d.
μὰ τόν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἄν, εἴ τις
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιθόμην, ἀλλ' ᾠόμην ἂν
αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν. ith.
ΔΙ. ἴθι νυν, παρίστασθον, παρὰ τὼ πλάστιγγ'...
ΑΙ. καὶ ΕΥ. ἰδού. i. tr.
ΔΙ. καὶ λαβομένω τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον,
καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω.
ΕΥ. ἐχόμεθα.
ΔΙ. τοὔπος νῦν λέγετον εἰς τὸν σταθμόν.
ΕΥ. εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος.
ΑΙ. Σπερχειὲ ποταμὲ, βουνόμοι τ' ἐπιστροφαί.

1295. τυροπ. πρὸς γὰρ τὸν σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρός. S.

1300. μὰ τόν. ἐλλειπτικῶς ὀμνύει· καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν εὐλαβείας χάριν. εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι etc. S. cf. Sp. et Matth. gr.-gr. §. 281, 2.

1301. τὸ ἐπιτ. ἀντὶ τοῦ συνελθόντων. — S.

1304. παρὰ τὼ πλ. παρὰ τοῖς λεγομένοις ζυγίοις. τὸ δὲ σχῆμα Ἀττικόν, ὡς τὼ χεῖρε, τὼ πόλιε, καὶ νὴ τὼ σιώ. πλάστιγξ δὲ τὸ κατηρτημένον τοῦ ζυγοῦ μέρος, ᾧ ἐπιτίθεται τὰ ζυγά. S. significat vox etiam patellam, quo utebantur in ludo κοττάβων (Pac. 1247.), flagellum ap. Aeschylum Cho. 288., denique bullam, equorum collis circumdatam, Rhes. 803., ut annotavit Sp. ἰδού. vide 448., 605. etc.

1306. κοκκύσω. συρίσω, σύνθημα δῶ, δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω. τὸ δὲ εἴθ' ὤφελον ἀρχὴ τοῦ Μηδείας δράματος Εὐριπίδου. S.

1307. τοὔπος — σταθμόν. Br.: *versum jam recitate ad stateram.* recitant autem poëtae, dum eum manu tenent. B.

1309. βούνομοι, ὑπὸ βοῶν κατανεμόμεναι. ἔστι δὲ ἐκ Φιλοκτήτου Αἰσχύλου. S.

ΔΙ. κόκκυ, μεθεῖτε. καὶ πολύ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε.
ΕΥ. καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταἴτιον;
ΔΙ. ὅτι εἰσέθηκε ποταμὸν, ἐριοπωλικῶς
ὑγρὸν ποιήσας τοὔπος, ὥσπερ τἄρια·
σὺ δ' εἰσέθηκας τοὔπος ἐπτερωμένον.
ΕΥ. ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.
ΔΙ. λάβεσθε τοίνυν αὖθις.
ΑΙ. καὶ ΕΥ. ἢν ἰδού.
ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος.
ΑΙ. μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.
ΔΙ. μεθεῖτε, μεθεῖτε! καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει·
θάνατον γὰρ εἰσέθηκε, βαρύτατον κακῶν.
ΕΥ. ἐγὼ δὲ πειθώ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.
ΔΙ. πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων,
ὅ τί σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.
ΕΥ. φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μούστί;
ΔΙ. ποῦ; φράσω.
βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

1310. κόκκυ. Etymol. et ex eo Suid. κόκκυ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. Hesych. κ., τὸ ἐλάχιστον. Eustath. in Odyss. δ', p. 1479, 43. adverbium esse ait ap. Comicum. qui haec monuit, Dukerus vocem ridiculi causa fictam putat, quia Bacchus 1306. dixit κοκκύσω, i. e. λέξω seu βοήσω. Lepide illo loco Welckerus: *Und lasst nicht eher, als ich euch kukuke, los;* hoc Vossius: *Kukuk! die Händ' ab!* cf. Concion. 80. μέθεσθε, ut longe aptius, et h. l., et 1319., malit Porson. ad Eurip. Or. 141. sed μεθεῖτε ex pristina forma ἕω derivatum quo rarius invenitur, eo minus sollicitandum esse videtur sine auctoritate librorum.

1312. ἐριοπ. ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ. S.

1316. ἢν ἰδοὺ ἐκ παραλλήλου. gloss. Victor. scribitur etiam ἦν ἰδοὺ, eodem sensu.

1317. τὸ οὐκ ἔστι Π. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. τὴν δὲ πειθὼ χρῆμα νοῦν οὐκ ἔχον φησὶν, ὅτι τὸ πείθειν ποικιλία καὶ στροφὴ λόγων οὖσα, παράγουσα τοὺς ἀκούοντας, καὶ οὐκ ἀληθὴς διάνοια. τὸ δὲ ἑξῆς ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου. S.

1325. ita Dind. auctore Seidlero. codd. sub Euripidis persona ποῦ φράσω;

1326. hoc alii referunt ad Euripidis Telephum, alii ad ejus Philoctetem vel Ighigeniam in Aulide; alii denique ad Aeschyli Myrmidones. Eustath., monente K., ad Odyss. α', p. 1397, 18., secundum Herodorum, vet. grammaticum: κύβον, φασὶ διχῶς ἔλεγον, αὐτό τε ἀναῤῥιπτούμενον, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. ὅθεν λυθείη ἂν τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀρι-

λέγοιτ' ἂν, ὡς αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις.
ΕΥ. σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.
ΑΙ. ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρὸς...
ΔΙ. ἐξηπάτηκεν αὖ σε καὶ νῦν.
ΕΥ. τῷ τρόπῳ;
ΔΙ. δύ' ἅρματ' εἰσέθηκε καὶ νεκρὼ δύο,
οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.
ΑΙ. καὶ κηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτὸς, τὰ παιδί', ἡ γυνὴ, Κηφισοφῶν,
ἐμβὰς καθήσθω, ξυλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δύ' ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα.
ΔΙ. ἄνδρες φίλοι, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ·

στοφάνει κωμῳδουμένῳ στίχῳ· βέβληκ' Ἀ. δ. κ. κ. τέτταρα. λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ' ὁ στίχος ἐν τῷ Εὐριπίδου Τηλέφῳ σὺν ἄλλοις ἰαμβικοῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε (Eurip. Teleph. fragm. 4. ed. Lips.) περιηρέθη δὲ, φασὶν, ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιητοῦ. Schol.: — τοῦτο δὲ λέγει ὁ Διόνυσος, δεικνὺς, ὡς Αἰσχύλος νενίκηκε. τὸ δὲ σιδηροβριθὲς ἐκ Μελεάγρου. τὸ δὲ ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα ἐκ Γλαύκου Ποτνιέως Αἰσχύλου. τὸ δὲ ἐξηπάτηκεν εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν. ἐκεῖνοι γὰρ ἀπατῶντες τοὺς ἀντιπάλους νικῶσιν.

1329. locum integriorem profert Schol. Euripidis ad Phoen. 1194. ed. Matth.: ἐφ' ἅ. γ. ἅ. κ. ν. νεκρὸς Ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι. annotavit Br.

1331. εἰσήνεγκε Paris. 2820., Rav., Dind.

1332. πανταχοῦ τῶν Αἰγυπτίων ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται. S. Be.; „qui adsueti erant gestandis oneribus, quum assidue cogerentur a regibus portare materiam, ad exstruendas praecipue pyramides." Sp. conferri jubet Av. 1133. οὐκ Αἰγύπτιος πλινθοφόρος, *non Aegyptius laterum bajulus*. inde Exod. 20, 2. Aegyptum dici *domum servitutis*, ut in qua Hebraei coacti fuerint non modo πλινθοφορεῖν, verum etiam πλινθουργεῖν, *lateres coquere*, etc.

1333. κατ' ἔπος. reddunt: *singulis versibus certet*, quasi verbum (proprie dictum) sit omissum. sententia est: ex singulis versibus ponderetur, h. e. singuli versus statera examinentur. B. malim ἔμοιγε accipi pro σὺν ἔμοιγε, quae praepositio saepe intelligitur, ut huc pertineat καθήσθω (ἐν τῷ σταθμῷ). κατ' ἔπος, *alternis versum recitans*.

1334. Κηφισ. cf. 895.

1337. ἄνδρες φίλοι εἰσίν. urbane dictum; neque a vero aberraverit, qui hanc ipsius Aristophanis de utroque Tragico sententiam esse existimabit. cave enim omnia ab eo dicta in Euripidem ad vivum reseces, quod fecere quidam inepti atque inhumani, qui gaudent insultare magnis nominibus; sed ficta veris admiscuit Comicus more poëtarum, *populo ut placerent, quas fecisset fabulas*; quemadmodum etiam Socratem irrisit in Nubibus, non quo plane sic sentiret de viro sapientissimo probissimoque. — φίλοι Paris. 2820. Junt. 2. et subsecutae quaedam edd. perperam alii libri σοφοί, quo admisso pondus non habent verba τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν 1339.

οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι·
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν, τῷ δ' ἥδομαι.
ΠΛ. οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὧνπερ ἦλθες οὕνεκα.
ΔΙ. ἐὰν δὲ κρίνω;
ΠΛ. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,
ὁπότερον ἂν κρίνῃς, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.
ΔΙ. εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθεσθέ μου ταδί.
ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.
ΕΥ. τοῦ χάριν;
ΔΙ. ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον
γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.
ΕΥ. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;
ΔΙ. τίνα;
ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.

1339. *σοφὸν μὲν Εὐριπίδην λέγει, ἥδεσθαι δὲ τῷ Αἰσχύλῳ. οὕτως Ἀρίσταρχος.* — recte, siquidem nomen *σοφοῦ* Euripidi magno veterum consensu tribuitur, ut monet Sp. et h. l., et ad 729. cf. 1361., 1377.

1341. *ἄπει, abibis. Br.*

1344. verbis *τοῦ χάριν;* Euripidis persona adscripta est in Elbing., cui personae, utpote protervae et semper praefestinanti, Br. atque editores magis illa convenire censent quam Plutoni vel Aeschylo, ad quos in aliis libris referuntur. cui sententiae subscribo.

1345. *σωθ., servata*, i. e. cum servata fuerit: adhuc enim periclitabatur, durante bello. cf. ad 1348. *τοὺς χοροὺς*, choros solennes.

1348. *πρ. μὲν οὖν περὶ Ἀλκ. περὶ τῆς δευτέρας λέγει αὐτοῦ ἀποχωρήσεως* (in Thracium castellum suum, et inde in Phrygiam, metu Lacedaemoniorum: vide Plut. Vit. Alcib. cap. 35. sequ. et ibi Bähr.), *ἣν ἑκὼν ἔφυγε, κατελθὼν μὲν ἐπὶ Ἀντιγένους, πρὸ ἐνιαυτοῦ τῶν Βατράχων· διὰ δὲ τὸ πιστεῦσαι Ἀντιόχῳ τῷ κυβερνήτῃ τὸ ναυτικὸν, καὶ ἡττηθῆναι ὑπὸ Λυσάνδρου, δυσχερανθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων. — δυστοκεῖ δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν.* — S. Welcker.: *denn die Stadt ist in Kindesnoth daran*, i. e. vehementer dubitat, quem ducem creet.

1351. *παρὰ τὰ ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν, ὅπου ἡ Ἑλένη πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησί· σιγᾷ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεταί γε μήν. ὁ δὲ λόγος· ποθεῖ μὲν, ὡς δραστήριον, διὰ τὰς νίκας· ἐχθαίρει δὲ, ὡς τυραννικὸν, ἢ ὡς εἰς Λακεδαιμονίους χωρήσαντα.* S. de Ione Chio, Tragico, laudantur Fabricius Bibl. gr. 2. p. 807. sequ. ed. Harles., et inprimis Bentl. Epist. ad Mill. opusc. p. 494. sequ. ed. Lips. dramatis illius et versus, quem hic respicit Aristoph., meminerunt Athen. 4. c. 25., Plut. Alcib. c. 16., Hesych. in *νιφόεσσα Ἑλένη*, Suid. vv. *σιγῶ* et *Σίφνιοι*. cf. 662.

ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἴπατον τούτου πέρι.
ΕΥ. μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς πέφυκε, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς,
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.
ΔΙ. εὖ γ', ὦ Πόσειδον! σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΑΙ. * οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·
μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον,
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. * εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ

1353. αὕτη Εὐριπίδου ἡ γνώμη, μὴ καταδέχεσθαι καθάπαξ Ἀλκιβιάδην. — S.

1354. φανεῖται pro πέφυκε Rav. et Suid. in Σίφνιοι, unde Dind. accivit. Beckio videtur interpretamentum, nobis διττογραφία, sed ita, ut πέφυκε a manu emendatrice esse arbitremur. μεγάλα δὲ pro vulgato μάλα δέ γε habent plures MSS. et Suidas, quos merito probavit Dind.

1357. sequ. male Br. versum μάλιστα etc. delevit, tanquam spurium, qui nec per se suspicionem moveat, et in omnibus fere libris legatur. haud magis tamen insimulandus esse videtur antecedens versus, quem quidam uncinis inclusere propterea, quod hos versiculos ita comparatos esse putabant, ut alter alterum excluderet. sic sane est, si ab eadem uterque persona pronuncientur. quid autem, si haec est Aristophanis manus?

εὖ γ', ὦ Πόσειδον! σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν;
ΑΙ. μάλιστα etc.

ita existimo. urbe prohiberi Eurip. jusserat Alcibiadem. quam sententiam expendens Bacchus Aeschylum interrogat οὐ χρὴ — τρέφειν; *annon oportet leonis catulum in civitate nutriri*, quod hic dixit? ad quae caute respondet Aeschylus.

1359. ἐκτρέφῃ Dind. secundum Plut. l. l. ad 1351. sed aptius videtur praeteritum, quia non educandus hic agitur leo, sed educatus, i. e. grandis validusque, cui cedere melius esse ait Aeschylus quam adversando plecti.

1364. turbatum hic est in codd., idque jam olim: qua re permoti, opinor, magis quam propterea quod vel scurriles vel alieni a proposito viderentur, hos versus usque ad illa ἐγὼ μὲν οἶδα notavisse Aristarchum atque Apollonium memorat Schol. quod judicium quominus sequamur, prohibet mentio τῶν ὀξίδων 1380., ut monuit Sp. Male haec cohaerere sentiens Br., nisi recidendi sint isti versus, certe 1369. ἕτερον μὲν οἶδα scribendum esse putavit; quod nonnullis placuit. sed hoc est laterem lavare. forte trajecti sunt hi versus et inserendi post 1377.; quo facto procedit oratio, nec quidquam est quod reprehendas: nam recte atque ex regula istis 1376. εἰ νῦν γε — σωζοίμεσθ' ἄν; haec εἴ τις πτερώσας etc. subjiciuntur ἀσυνδέτως, utpote ἐπεξηγητικά: quam formam loquendi

αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.
ΔΙ. γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;
ΕΥ. εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.
ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα.
ΔΙ. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.
ΕΥ. εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντί' ἂν πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν;
ΔΙ. εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις,

Hermann. ad Eurip. Bacch. 237. et Soph. Philoct. 56., Matth. ad Hecub. 777., aliique illustraverunt. — K.: „Notandum est, πτερώσας τις hic dictum esse pro πτερώσαντός τινος, ut ex Corintho de dial. Att. monuimus ad Plut. 277. secundum constructionem enim grammaticam verba hujus loci ita collocanda sunt: εἰ αὖραι αἴροιεν πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα (Κλεόκριτον καὶ Κινησίαν) πτερώσαντός τινος Κλεόκριτον Κινησίᾳ." — Schol.: — ὡς λεπτὸς σφόδρα ὢν κωμῳδεῖται, καὶ ὡς ξένος, καὶ ὡς κόλαξ. ἐμνήσθη δὲ καὶ τοῦ Κινησίου, ὡς τούτου καὶ τοῦ Κλεοκρίτου ὁμοφρονούντων. — alius interpres: ὁ Κιν. λεπτὸς ἦν· ὁ δὲ Κλεόκρ. μοχθηρός. φησὶν οὖν, ὅτι εἴ τις ἀντὶ πτερῶν Κλεοκρίτῳ Κινησίαν παραβάλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοὺς ὀλέσθαι (ὀλεῖσθαι) αὐροφορήτους γενομένους. Postrema haec falsa sunt. Bene monuit Be., Cleocritum valde vastum ac procerum fuisse, unde Av. 877. Comicus ei tribuat matrem struthiocamelum, contra Cinesias, teste Athen. 12. p. 551., ἦν ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος. „Hujus igitur," inquit, „tantam levitatem corporis esse vult dicere, ut si loco alarum applicetur Cleocrito, quamvis magnae molis homini utrumque venti sint in sublime sublaturi, quam rem per jocum dicit utilem fore Atheniensium reip.: nam si isti duo sublime volantes in proeliis navalibus aceto conspergant hostium oculos, ut videre non possint, facilius eos vincere posse Athenienses."

1372. — παρὰ τὴν παροιμίαν σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον. S. irridet Euripidis σοφίαν.

1374. οἷς δ' οὐ χρ., quibus vero non utimur, i. e. improbis nihilique hominibus, quales fuere Cleocritus et Cinesias, de quibus jam dicet secundum nostram correctionem.

1378. εὖ γ', ὦ Παλ. πρὸς τὸν Εὐριπίδην, ὅτι εἰκὸς ἐκ Παλαμήδους πεπλάσθαι ταῦτα, ἐπειδὴ (vulgo: ταῦτα. ἢ ἐπειδὴ) ὁ Παλ. μηχανικὸς καὶ ἐφευρετὴς ἦν. — S. Athen. 1. p. 17., monente Be.: Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν. de Palamede vide Hy-

ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες, ἢ Κηφισοφῶν;
ΕΥ. ἐγὼ μόνος. τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ;
ΑΙ. τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον
πρῶτον, τίσι χρῆται· πότερα τοῖς χρηστοῖς;
ΔΙ. πόθεν;
μισεῖ κάκιστα.
ΑΙ. τοῖς πονηροῖς δ' ἥδεται;
ΔΙ. οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.
ΑΙ. πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,
ᾗ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέρει;
ΔΙ. εὕρισκε νὴ Δί', εἴπερ ἀναδύσει πάλιν.
ΑΙ. ἐκεῖ φράσαιμ' ἄν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.
ΔΙ. μὴ δῆτα σύ γ', ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά.
ΑΙ. τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων
εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων·
πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.

gin. fab. 95., Pausan. Corinth. c. 20., Soph. Philoct. 70., 981. sequ. etc.

1382. *πόθεν;* negatio morata per interrogationem. (Germani similiter: *woher?*) sic Concion. 976. percunctanti anui respondet adolescens πόθεν; i. e. οὐδαμῶς, sed, ut ait Hesych., μεθ' ὑποκρίσεως. vid. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. p. 115. Br. Schol.: *πόθεν* ἀρνητικῶς, ἴσον τῷ οὐδαμῶς. *πρὸς βίαν* δὲ πρὸς ἀνάγκην, ἐπειδὴ τούτους ὁ καιρὸς ἤγαγεν.

1386. *σισύρα.* χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἷον ἐξωμὶς, ἢ ἁπλοῒς, ἤ τι τοιοῦτον. καὶ ἀλλαχοῦ· *χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ἀφείλετο.* τινὲς δὲ ἱμάτιον τραχὺ καὶ παχὺ, περιβόλαιον ἀγροικικὸν, δουλικὸν, παλαιόν· ἢ χιτὼν δερμάτινος. Βορέῃ δὲ λέγουσιν Ἡλίῳ τε τοιαύτην ἔριν γενέσθαι, ὁπότερος ἀνδρὸς ἀγροικοῦ ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν (cf. Nub. 10.) ἐκδύσῃ. ὁ δὲ νοῦς· μήτε χρηστὸς, μήτε φαῦλος ἢ ὀχληρὸς πολίτης συμφέρει etc. S. Sp.: *μήτε χλ., μήτε σισ.* quarum illa e lana, haec e pilis caprinis, ut monet etiam Schol., parabatur; illa levius indumentum, haec gravius ad evitandum frigus. quanquam χλαῖνα et χλανὶς etiam de veste hiberna fuerit dicta ap. Pindarum Ol. 9, 146. etc.

1387. *ἀναδ.* ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς δυστυχίας, ὡς ἐκ βυθοῦ. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν βυθιζομένων νηῶν. S.

1388. Paris. οὐχί. fort. ἐνθάδε δ' οὐχὶ, numero alacriore.

1389. *ἀνίει* ἀντὶ τοῦ ἀνάπεμπε. παρὰ τὴν παροιμίαν *ἐκεῖ βλέπουσα δεῦρ' ἀνίει τἀγαθά.* S.

1390. τὴν Περικλέους γνώμην λέγει· εἰ τὴν μὲν Ἀττικὴν ὡς πολεμίαν ἐάσουσι τέμνεσθαι, ἢ καὶ οὐ (imo αὐτοὶ) τέμνουσι (fort. τεμοῦσι), τὴν δὲ Λακωνικὴν περιπλεύσουσιν. — S. vid. Thucyd. 1, 143.

1392. — ἕνα μὲν πόρον ἡγεῖσθαι χρημάτων τὸ ναῦς ὡς πλείστας ἔχειν· τὸν δὲ ἄλλον πόρον (rationem parandae pecuniae, emolumentum, reditus), ὃς ἂν ἔξω (imo ἔσω) τῆς γῆς ᾖ, τοῦτον ἀπορίαν

ΔΙ. εὖ, πλὴν ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.
ΠΛ. κρίνοις ἄν.
ΔΙ. αὕτη σφῷν κρίσις γενήσεται.
αἱρήσομαι γὰρ, ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.
ΕΥ. μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσας,
ἦ μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἱροῦ τοὺς φίλους.
ΔΙ. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοκ', Αἰσχύλον δ' αἱρήσομαι.
ΕΥ. τί δέδρακας, ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων;
ΔΙ. ἐγώ;
ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον. τιὴ γὰρ οὔ;
ΕΥ. αἴσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις;
ΔΙ. τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι θεωμένοις δοκῇ;
ΕΥ. ὦ σχέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;
ΔΙ. τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κῴδιον;
ΠΛ. χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', εἴσω.
ΔΙ. τί δαί;
ΠΛ. ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν.
ΔΙ. εὖ τοι λέγεις,

νομίζειν, οἷον τὰ θεωρικὰ, ἢ δικαστικὰ, ἢ ἐκκλησιαστικά. συμβουλεύει οὖν πᾶσαν τὴν ἐν τούτοις γινομένην δαπάνην ταῖς ναυσὶν ἀφορίσαι. — S. hae res quanto constiterint quotannis Atheniensibus, praesertim judicum merces et concionalis, de eo existimare licet reputanti quae annotavimus ad 140. sed etiam sumtus *θεωρικοὶ* et festorum publicorumque spectaculorum opes Atheniensium exhauriebant: vid. G. G. S. Köpkii *Gesetzgebung der Griechen* pagg. 454. seqq. 479.

1393. probat quidem hoc consilium Bacchus, sed veretur tamen, si quid inde boni redundaverit ad remp., ne id totum absumant judices, quos inprimis odit hic noster, ut ex Vespis aliisque ejus fabulis intelligitur.

1395. versus tragici coloris, fortasse ex amissa quadam Euripidis fabula, ut suspicatur Welckerus.

1398. *ἡ γλ. ὀμ. παρὰ τὰ ἐξ Ἱππολύτου* (576.) *ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.* S.

1402. *παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου· τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;* S. „Eundem versum salse in Euripidem retorsit Laïs meretrix, cujus dictum ex Machone refert Athen. p. 582, C." — *Br.*

1404. cf. 1021. Thaletis proprie hoc placitum, ut monet Welckerus. vid. Diog. Laërt. 1, 35.

1405. dictum *σοφιστικῶς*, more Euripidis Aristophanèi.

1406. saepe cum vocativo singulari verbum plurale adhibetur, quando ad plures directa oratione unus tantum compellatur. cf. Lysistr. 1166., Vesp. 975., Soph. Oedip. Col. 1104. etc. Sic etiam Latini. *Ex Br.*

1407. invitatio eo aptior, quia mos erat epulari reportata victoria scenica. vide Concion. in fine et Platonis Symposium. *Welcker.*

νὴ τὸν Δί᾽· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.
ΧΟ. μακάριός γ᾽ ἀνὴρ ἔχων t. d. c. στ.
ξύνεσιν ἠκριβωμένην·
πάρα δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ᾽
αὖ, t. t. c.
ἐπ᾽ ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις, t. d.
ἐπ᾽ ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ ξυγγενέσι τε καὶ φίλοισι,
t. t.
διὰ τὸ συνετὸς εἶναι. ith.
χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει ἀντ.
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικὴν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ᾽ ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

1409. haec antistrophica esse, nemo facile negaverit. quare αὖ pro αὖθις et φίλοισι pro φίλοις scripsi, Dindorfium secutus, 1412. et 1414.; quae facillimae sunt mutationes.

1416. cf. annot. ad 840. Schol.: — τὸν Σωκράτη ἐνταῦθα κατηγορεῖ. ζῶν γὰρ οὗτος ὡς πολυλόγος κατηγορεῖτο, ὅτι πολλοὺς λόγους ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ τραπέζαις διεξήρχετο περὶ φιλοσοφίας. λέγει οὖν, ὅτι καλόν ἐστι, μὴ μετ᾽ αὐτοῦ τινα διάγειν, ἀφέντα τοὺς ποιητὰς τοιούτους ὄντας, ὡς καὶ μετὰ θάνατον ἀναβιοῦν αὖθις δύνασθαι· οὗ νῦν Αἰσχύλος ἔτυχε.

1421. σκαρ. — οἷον σκαρισμοῖς, καὶ λεπτολογίαις, σκιαγραφίαις. σκαριφεύειν γὰρ τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρῶτον τοὺς γραφομένους· καὶ σκαριφήσασθαι ἐπὶ τοῦ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ φιλόσοφοι λόγοι ὥσπερ σκιαὶ καὶ αἰνίγματα διὰ τὸ ἀερῶδες αὐτῶν καὶ λεπτόν. — S. cf. Schneideri lex. gr. v. σκαριφάομαι.

1421. διατρ., quaestionem, disputationem. Paris. ἀργήν.

ΠΛΟΥΤΩΝ. ΑΙΣΧΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΠΛ. Ἄγε δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χώρει, a. d.
καὶ σῶζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παίδευσον
τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν·
καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,
καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς,
Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ·
τόδε δ' Ἀρχενόμῳ· a.
καὶ φράζ' αὐτοῖς ταχέως ἥκειν a. d.
ὡς ἐμὲ δευρί, καὶ μὴ μέλλειν.

1424. τὴν ἡμ. πάντως γὰρ οἱ θεοὶ αὐτὴν φιλοῦμεν διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐσέβειαν. S. affectata haec mihi videtur esse interpretatio, malimque ὑμετέραν, quae vocabula facile miscentur.

1427. ἴσως τι σχοινίον δίδωσιν αὐτῷ ὁ Πλούτων πρὸς ἀγχόνην, ἢ τι τοιοῦτο σύμβολον θανάτου. ὡς ξένος δὲ ὁ Κλεοφῶν κωμῳδεῖται (cf. 1455. sequ.)· ἢ ὅτι γέρων ὢν ἔμελλε μετ' ὀλίγον τεθνήξεσθαι· ἢ ὡς ἀγχόνης ἄξια ἔπραττε. S. recte, nisi quod de aetate hominis nihil compertum habemus. cf. 1455.

1428. τοῖσι πορ. τοῖς φορολόγοις. τούτους λέγει, τοὺς περὶ πόρου χρημάτων (1392.) εἰσηγουμένους. εἴη δ' ἂν σχοινίον, ὃ ἐπιδίδωσιν αὐτοῖς. S. lexic. rhetor. p. 294, 19.: πορισταί· ἀρχή τις, ἥτις πόρους ἐζήτει. ap. Demosthenem commemorantur τῶν χρημάτων ταμίαι καὶ πορισταί. vide Sp. et Boeckhii *Staatshaushalt. der Athener* 1. p. 179.

1429. ὀνόματα κύρια. ἐπὶ πονηρίᾳ δὲ οὗτοι ἐκωμῳδοῦντο. οὐ πάντως δὲ ὁ Μύρμηξ τῶν ποριστῶν ἐστιν, ἀλλὰ δὴ οἴονται ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς· οὐδὲ γὰρ ὁ Νικόμαχος, ἀλλὰ ἤτοι ὁ τραγικὸς ὑποκριτής, ἢ ὁ πολίτης, περὶ ὧν προείρηται. (?) τί δ' ἂν εἴη διδούς; τάχα βρόχους πρὸς ἀγχόνην, ἤ τι τοιοῦτον. ξυμποδίσας δὲ συνδήσας τοὺς πόδας. S. Hic est, ut reor, Nicomachus, contra quem Lysias accusationem instituit, quae extat. fuit autem scriba, γραμματεύς, non ὑποκριτής, ut quidam Schol. male autumat. *Palmer.* Exerc. p. 775.

1430. Ἀρχ. hunc Suidas v. Ἀδείμαντος vocat Ἀρχέμορον. K.

κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγώ,
νὴ τὸν Ἀπόλλω, a.
στίξας αὐτοὺς καὶ ξυμποδίσας, a. d.
μετ' Ἀδειμάντου τοῦ λευκολόφου
κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.
ΑΙ. ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
καὶ διασώζειν, ἢν ἄρ' ἐγώ ποτε
δεῦρ' ἀφίκωμαι· τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.
μέμνησο δ', ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνὴρ,
καὶ ψευδολόγος, καὶ βωμολόχος,
μηδέποτ' εἰς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται. a. par.
ΠΛ. φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ
λαμπάδας ἱεράς, χἄμα προπέμπετε,
τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.
ΧΟ. πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ hexam. her.
ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,

1435. poenae servorum fugitivorum et eorum, qui aliquid gravius deliquissent. vide antiquitatum graec. scriptores, in his Potterum Archaeol. 1. p. 135. sequ.; item Lipsii Elect. 2, 15.

1436. S.: *τοῦ λευκ. εἴη ἂν οὗτος ὁ τοῦ Λευκολοφίου. οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται ἐν Πρωταγόρᾳ.* (Plat. Bipont. 3. p. 98., Heindorf. p. 485. sequ.) *ἦν γὰρ τῶν περὶ τοὺς καιροὺς τούτους στρατηγούντων· ἡγεῖτο δὲ τοῦ μέρους τοῦ ναυτικοῦ. τάχα δ' ἂν οὗτος εἴη, ὃν καὶ παραγεγραμμένον λέγουσιν· οἰκεῖον γὰρ αὐτοῦ τὸ στίξας αὐτοὺς ἀντὶ τοῦ στιγματίσας καὶ μαστιγώσας· ἦν γὰρ ξένος.* — Schol. Rav. *καὶ Εὔπολις μέμνηται ἐν Πόλεσιν οὕτως περὶ τοῦ Ἀδειμάντου· οὐκ ἀργαλέον δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ, Τὸν Λευκολόφου παῖδα τοῦ *πορθάνος;** ubi scribendum fortasse est *τὸν Λευκολοφίδου παῖδα, τοῦ πορθήτορος*, vel *τὸν πορθήτορα*, i. e. *στρατηγόν*. certe *Λευκολοφίδου* dedit Schol. vetus. cf. Plat. Protagora l. l. et interpp. Xenophontis Hist. gr. 1, 4, 21. ambigue dictum *λευκολόφου* in milite, ridiculi causa.

1446. *μηδ' ἄκων. οἷον, μηδὲ εἴ τινες ἄκοντα τοῦτον λαβόντες καθίσας ἐθελήσουσι.* S.

1447. *φαιν. πρὸς τὸν Χορόν. ἀντὶ τοῦ ἀνάπτετε, ὦ μύσται.* S. metri gratia scribendum censeo *τοίνυν*. vid. annot. ad 313.

1451. *ἡ τελευταία ἔκθεσις τοῦ δράματος. — εὐοδίαν δὲ εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ Αἰσχύλου· εὐοδίαν μὲν πρῶτα ἀπὸ στόματος χέομεν.* S.

τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας·
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων πανσαίμεθ᾽ ἂν οὕτως,
ἀργαλέων τ᾽ ἐν ὅπλοις ξυνόδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

1455. *ξύνοδοι ἐν ὅ.* sunt armorum conflictus. B. *Κλ. δὲ μαχ.* *παρόσον, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Λακεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Δεκελείας ἀπιέναι, ἐφ᾽ οἷς ἔχουσιν ἑκάτεροι, καὶ εἰρήνην ἄγειν, ἐπὶ Καλλίου, Κλεοφῶν ἔπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι, ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθύων καὶ θώρακα ἐνδεδυκὼς, οὐ φάσκων ἐπιτρέψειν, ἐὰν μὴ πάσας ἀφῶσι τὰς πόλεις οἱ Λακεδαιμόνιοι. οὗτος δὲ ὁ Κλεοφῶν ὡς ξένος κωμῳδεῖται καὶ βάρβαρος. οὗ καὶ ἄνω ἐμνήσθη* (637.), *εἰπὼν φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, — χελιδών. μαχέσθω οὖν, φησὶ, Κλεοφῶν καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι τούτῳ ὅμοιοί εἰσιν, ἐν ταῖς πατρίσιν αὐτῶν, καὶ μὴ ἐν Ἀττικῇ κινείτωσαν πολέμους· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ πατρὶς αὕτη.* S. Erat enim ille Cleophon de numero eorum, qui pacem respuebant et ante hoc tempus post victoriam Atheniensium ad Cyzicum Endio Laconi legato, pacem petenti, multum adversatus fuerat, ut ait Diodorus l. 13. (c. 53., ubi vid. Wesseling.), et iterum postea post pugnam ad Cynossema, Theopompo archonte, ut ait Eurip. Schol. ad Orest. p. 153. et 202. *Palmer.* Exerc. p. 776.

VARIETAS LECTIONIS
IN CODICE PARISINO.

In Argum. omissum ὅτε.
πρὸς τὸν Κέρβερον.
ὁρμᾷ.
πορεύεται.
προσπαίζων ἄρα.
ἄνοιαν.
περσεφόνην περιελθόντων.
Εὐριπίδης περί.
τότε Εὐριπ.
αὐτοῖς τὸν Διόνυσον.
Ἀντιγένην.
οὕτως.
ὡς καί.
Fabulae versu 5. et 20. γελοῖον, et similiter 371., 505.
15. σκεύη φέρουσ'.
16. ποήσης.
30. οὑτοσίν.
43. δάκνων.
63. μυριάκις γ'.
64. ῆ 'τέρα.
69. ἅδου.
70. ἐστίν.
77. ἀνάγειν, — ἄγειν τινά.
79. ποεῖ.
143. ὄφις.
170. τὸν νεκρόν.
175. ἵνα pro ἐάν.
188. ποῖ.
193. περιθρέξῃ — κύκλῳ.
198. ποεῖς.
199. ἴζω 'πι.
202. φλυαρήσης.
205. ἀκούσῃ, et sic fere in similibus.
208. ὢ ὄποπ bis.
209. βρεκεκέκεξ.
216. Διόνυσος, ν et σ finalibus confusis.
221. τ' ἀλγεῖν.
228. εἰκ. σύ γ' ὦ.
234. φλυκτ. γ'.
236. ἀγκύψας.
241. ἡμέραισιν ἡλάμεθα.
245. ἐφθεγξάμεθα. frequens hic error.
253. ὁ φάρ. ἡμῶν ἄν.
299. αὖθις.
302. προσέπεσεν.
307. αὔρα γέ.
314. σαφές.
315. ἐν ἕδραις.
322, 3. τὴν — τιμὴν, et similiter in similibus melicorum.
325. μύσταισι.
330. ὦ Ἴακχ' ὦ Ἴακχε.
337. λαμπάσι.
338. ἐξάγαγ'.
341. ἡ γνώμη.
342. ἐχόρευεν.
373. ταινιωθῆναι.
383. κατ' εὐτέλειαν.
385. ἀζημίως.
386. Ἴακχ' Ἴακχε.
393. κἀγὼσε πρὸς σύν σοι.
398. κλεισθένην.
402. τοῦτον.
408. αὖθις ὦ καί.
424. περὶ τοὺς ξένους.
425, 6. mire codex σκόψω, σκώπτουσιν. sic etiam 676. σκοπεῖσι habet pro κοπεῖσι.
427. διατρίψης.
440. Ταρτησσία.

445. ἀναστήσεις.
470. κατερεικτῶν.
485. ἔνδοθεν ο. α. ὅτι εἰσέρχ., ut Elbing., quocum liber facit etiam 616., 911., 915., 926., 964.
499. ἐστιν ἂν pro ἐστι νοῦν, α et ου confusis, ut passim fit in libris.
510. τὸν χορόν.
522. κατήσθιεν.
529. τοὺς.
533. φάρυξ.
539. κλέωνα, ut elisionem saepissime neglexit librarius.
547. εἶμι τύπτεις.
556, 7. εἰ δὲ — βάλεις.
559. ἄνδρες.
565. δεῖν θ'.
587. μοι.
598. χώπ. γἂν ἴδης.
606. οὐγ'.
616. ἐπεί.
630. πέρσεφασ.
643. ξυμπαρ.
657. ἐκόντας.
661. τό τ' pro ποτ'.
663. οἰμώζεται, ζ et ξ litteris confusis.
682. μουσικοῖς, ut χοροῖς.
697. πεποίηκεν.
698. μᾶλλον ἐπ. δοκῶ.
708. καί μοι.
710. ἐστὶν ὁ, quasi scriptum fuerit in autographo τίς ο. ἔνδον ἔστ' ὁ θόρ.
734. οὐράνιόν τ'.
753. σύμπυκτα.
774. ἱπποβάλλονα, μ et λλ confusis.
776. ἤσει πέμπει, ex interpretatione.
792. κομποφακελορήμονα, et sic fere in aliis similibus.
842. ἴθι δή.
858. μὲν καί.
861. λαβόντας propter praecedens λαβών, ni fallor.
868. ἠλακοῦντες.
881. ῥᾴδι'.
889. ἃ pro ἂ 'ν.
892. ἴσχανα.
908. ἐρᾶν pro ὁρᾶν.
911. γὰρ pro γ' ἄν.
914. ποῶν.
915. γνώσει τε.
920. κακοῖσι περιπ.
921. κεῖος.
926. ἔλαβεν.
631. καὶ pro τίς. deinde ἐβελτερώτατοι.
932. μεμμάκουθοι. omissum καί.
940. semel legitur μᾶλλον.
945. τὴν ξυντυχίαν, permixtis, ut videtur, ν et ι subscripto, sive potius adscripto: nam adscribitur in vett. libris.
946. δεῖ ἐμὲ.
947. et 963. ἕνεκα, fortasse pro εἵνεκα.
948. βελτίστους.
951. αἴξιος, α et αι confusis.
957. ἐπιτρίψεις.
958. καὶ σύ τί.
964. ἡμῖν pro ὑμῖν, sicut ὑμῶν 1000.
965. sic liber, nisi quod etiam ipse habet ἐδίδαξα.
978. κἀγαθούς.
984. οὐδὲ γὰρ — μηδὲν ἐκ.
998. τὰ ῥήματα.
1006. ὑπενέρθων, ut ἔχων οὔλων ἐρίων.
1009. ἐνέτριψεν, et 1037. ἔφευγεν, 1279. κατέλιπεν, vulgo ἐνέτριψε, ἔφευγε, κατέλιπε. contra 1143. et 1154. ἀπώλεσε.
1014. usque ad 1196. trajecti sunt in codice.
1015. ἀντιλέγειν et sequ. versu πλεῖν.
1028. ἀπεφάνθην.
1037. λαμπάδα ἔφευγεν.
1043. ἔρχεται pro ἔχετον.
1046. καταφοβεῖσθαι pro καταφοβεῖσθε.
1062. σύμμαχος, uti etiam 1087., et similiter συμφορᾶς 1099., συνέλεξας 1226.
1068. φανῇ.
1071. γέ μοι μέλλει.
1075. τεθνηκότος.
1083. οὐ γάρ.
1084. οὗτος ἄν, fortasse pro οὕτως ἄν.
1085. αὐτό.
1093. ὥσπερ γ' εἴτις.
1098. μετῆς, ς et ι subscr. confusis.
1107. τῷ δὲ pro τάδε.
1117. εὐτυχὴς, nec aliter 1121.
1130. ἄρ'.

1137. *ἀναρμοττειν.*
1138. *θηλάκιον.*
1139. *ἰαμβίοισι.*
1157. *φροντ. σε.*
1180. *ἀπολεῖς.*
1182. *σὐκ' ἐτοῖσιν.*
1187. *μέμψιν ἐπ.*
1195. *Ἀχιλλεῦ, — ἀκούων μάχην.*
1197. *λίμνα.*
1201. *μου παῖ.*
1203. *τρίτον ὦ 'σχύλε.*
1207. *ὅσιον.*
1217. *δυσχειμερίαν.*
1223. *συγκλινές τ'*, ut Junt. 1.
1231. *μελήτου.*
1232. *ταῦτα* pro *τάχα.*
1236. *ταῦτ' ἔστ'.*
1240. *νοτεροῖς.*
1241. omissa verba *κατὰ γωνίας.*
1242. *εἰ-* (sic) *εἰ-εἰ-*
1243. *καὶ κερκ.*
1248. *περίβαλ'.*
1250. δὲ pro *δαί.*
1254. *βουλομένους.*
1258. *πρόσπολον.*
1265. *ἀρόσον* pro *δρόσον*, *α* et *δ* litteris confusis.
1274. *εἰ-εἰ.*
1287. *ὀξυτάτας.*
1294. *δὴ*, fort. pro *δέῃ.*
1298. *πλέον.*
1304. *περίστ.*
1332. *οὓς* etiam hic liber, non *ὥς*, ut Br.
1334. *παιδία χ' ἡ γυνή.*
1337. *σοφοί.*
1343. *φέρε δή.*
1347. *μέλη.*
1350. etiam liber Paris. Aeschylo haec tribuit, nec male.
1354. *μάλα δὲ βλάπτειν.*
1356. *εὖ δ'.*
1367. *κατέχοντας*, non *κατέχοντες*, ut narrat Br.
1388. *οὐχί.*
1390. *ὁπότ' ἂν.*
1421. *ἀργήν.*
1452. *ἐς*, non *κὲς*, etiam Paris.

